

ALAN BENTHAM

SERİ KATİLLERİN İÇ DÜNYASI

KUM SAATİ

YAYINLARI

babil

SERİ KATİLLERİN İÇ DÜNYASI

ALAN BENTHAM

Kum Saati Yayınları
İstanbul, 2012

İÇİNDEKİLER

Dizi Halinde Cinayet	9
Giriş	13
BİRİNCİ BÖLÜM	
Bir Cinsel Suçlunun Portresi	23
İKİNCİ BÖLÜM	
Tarihteki En Zalim Seks Katili	35
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	
Hannover'in Seks Kasabı	51
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	
İnsan Eti Yemeliyim	69
BEŞİNCİ BÖLÜM	
15'lik Cani	89
ALTINCI BÖLÜM	
Düsseldorf Vampiri	95
YEDİNCİ BÖLÜM	
Seksi Öldüren Adam	125
SEKİZİNCİ BÖLÜM	
Daha Fazla Öldürmeden Yakalayın Beni	147
DOKUZUNCU BÖLÜM	
20. Asrın En Korkunç Kadını	175
ONUNCU BÖLÜM	
Canavar Evi	183

DİZİ HALİNDE CİNAYET

Seri Katil denilince aklımıza ilk gelen galiba gerçek olaylar değil de sinemanın kurgusal örnekleridir ister varolanlara dayansınlar (Cehennem, From Hell, ister kimi gerçeklerden hareket ederek kurgusal caniler yaratsınlar (**Yedi, Seven, Kuzuların Sessizliği, The Silence of the Lambs**). Seri katil böylece hem çağdaş dünyadaki kaosun yeni bir simgesi hem de, bir yansıma olarak, beyaz perdedeki yeni ve çarpıcı bir lanetli anti kahraman imajı. Özellikle Amerikan toplumunun son yirmi yıl içinde yaşamakta olduklarının kriminolojik bir imgesi.

“Seri Katil” (Serial Killer) kriminoloji sözlüğüne 1890’de Hazlewood ve Douglas ikilisinin çalışmaları ile yerleşiyor, on yıl sonra ise Money ile Latince karşılığını kazanıyor “*Erotophonophiliac*” (Fallik cinayet, cinsel haz için cinayet) olarak.

Elinizdeki kitap ülkemizde bu konuda yayınlanan ilk kitap olma özelliğini taşıyor ve Dr. Albert Ellis'in olayı (seri cinayetleri) ve failleri (**seri katil**) ayrıntılı bir şekilde inceleyen bir girişten sonra, tarihsel bir bakış ve klinik bir yaklaşımla, her olayın belgelerine dayanarak kriminoloji tarihine geçmiş, kimi tarihsel, örnekler veriyor Fransa'nın simgesi savaşı ve azize Jeanne d'Arc'ın sağ kolu Gilles de Rais'den "Dusseldorf Vampiri" Peter Kuertain'a, içinde her tür sapıklığı barındıran Albert Fisch'ten "Hannover Kasabı" Fritz Haarmann'a ve diğerlerine kadar.

Amerika Birleşik Devletlerinde 30 yıl içinde 357 seri katilin 3.169 kişiyi katlettiklerini ve son 10 yıl içinde İngiltere'de 58 katilin 196 cinayet işlediklerini düşünürsek olayın düşündürücü ve tehlikeli boyutlara vardığını görmüş oluruz.

Bir insan neden günün birinde cinayet işlemeye koyulur ve durdurulmadığı takdirde devam eder? Seri cinayetler işleyen sapık ve psikopat katil bunlardan nasıl bir haz duyar, neden bir haz duyar ve cinayetler olmaksızın cinselliğini yaşayamaz. Ya da onların sayesinde, onların aracılığı ile yaşayabilir?

Alan Bentham'ın kitabı cinsel cinayetlere ve cinsel katillere eğilerek bu ve bu gibi soruların cevaplarını getiriyor, verdiği örnekleri cerayen ettikleri dönemlerin özelliklerine bağlıyor. Yakından bakıldığında çoğu kez ruhsal ve beyinsel dengesizliği yüzünden cinayete itilen kişinin çarpıklığı ve sefaleti içinde yaşadığı ortamın, içinde yetiştiği ailenin çarpıklığının ve sefaletinin bir sonucu oluyor. Toplumsal kaos, potansiyel kaos kendi uç örneklerini yaratıyor, şiddete da-

yalı bir toplum bu şiddeti temsil edenlere yol açıyor. Özgür diye bilinen toplumlarda tırmanan kişisel şiddet- Amerika Birleşik Devletlerinde her yıl ortalama 3.500 ile 5.000 kişi, resmi istatistiklere göre seri katillerin kurbanı oluyor - derinlere işlenmiş bir rahatsızlığın, varolan fakat pek yüze çıkmayan - ama patladığında feci patlayan - bir dengesizliğin klinik göstergesinden başka ne olabilir ki?

Seri katil, bağlantısız şekilde cinayet işleyen katil, cinsel bir haza, bir boşalmaya varmak, varabilmek için tecavüz öncesi ya da sonrası kurbanını öldüren, sık sık mekan değiştiren, coğrafi bir sürekliliğe bağlı olmayan, yaptıklarını bir **“güçlü olma”** psikozuna bağlayan, kendi motivasyonunu haklı çıkartan katil bir birey olarak toplumun değişik imgesinden başka bir şey değildir.

Şiddet şiddeti doğurur, bastırılmış ya da gerçekleştirilmeyen, eylem olamayan her duygu cehennemlik olur.

“Seri Katillerin İç Dünyası” kriminoloji ile ilgilenenler kadar, toplumları korumadaki daha etkin tedbirler isteyenlere de, polisiye olaylara merak saranlara da toplu ve ayrıntılı bir malzeme getirip psikolojinin kimi karanlıklarını, kesin nedenlerine inerek, aydınlatacaktır.

Giovanni Scognamillo

GİRİŞ

Alan Bentham, tarihe geçmiş ünlü katillerin hayatlarını *Seri Katillerin İç Dünyası* adlı bu kitabında fazla ayrıntıya girmeden kısa ama özlü bir şekilde anlatmıştır. Bentham'ın tarafsızlığına karşı, bazıları bu kitabın suçlulardan yana olduğunu hatta onları desteklediğini ileri sürebilir.

Bu kitapta etkileyici olan ne Bentham'ın üslubu ne de olayları yansıtmış şeklidir. Aksine Bentham birçok yerde istediğini söyleyememiş, yazdıklarını sınırlamak zorunda kalmıştır.

Bentham'ın asıl amacı gereksiz süslemeye ve abartıya yer vermeden, kitapta adı geçen azıllı katillerin düşüncelerini ve akıl almaz suçlarını anlatmaktır. Başka bir deyişle amacı, sapıkların farklı dünyasına bir pencere açmaktır.

Bentham:

“Bu insanlar neden diğer insanlardan farklıdır? Neden cinayet işlerler? Bu sorulara cevap vermek için ciltler dolu-su ansiklopedi yazmak gerekir. Ama ben burda sadece onların yaşantılarına ve psikolojilerine kısaca değineceğim.

“Fred Thompson, Gilles de Rais, Fritz Haarman ve burada ismi geçen diğer katiller gibi insanlar, dünyaya nadir gelirler. Doktor Albert Abarbanel ile birlikte yazdığımız Cinsel Davranışlar Ansiklopedisi’nde de belirttiğim gibi Amerika’da her yıl 40.000 kişi cinsel suçtan tutuklanıyor ama bunlardan sadece birkaçı, bu kitapta belirtilenler gibi şiddete başvuruyor.

“New Jersey Tedavi Merkezi’nde psikiyatristken, iki bu-çuk sene, yüzlerce suçluyu inceleme fırsatım oldu. Gözlem-lerime göre, bu suçlulardan sadece birkaçı suç işlerken şiddete başvurmuş hatta tecavüzcüler bile isteklerini yerine getirmek için fiziksel güç yerine tehditi seçmiş.

“Sanılanın aksine, sapıkların büyük bir kısmı aşırı ag-resif ve tehlikeli bireyler değildir. Profesör Paul Tappen ünlü kitabında, Her Zamanki Suçlular (New Jersey, Her Za-manki Cinsel Suçlular Komisyonu, 1949) cinsel suçtan tu-tuklananların şeytandan ziyade normal hayattan sapmalar gösteren bireyler olduğunu belirtmiştir. Doktor Ralph Bran-cale ve Ben, tedavi merkezindeki üçyüz suçluyu inceleye-rek, Profesör Tappan’ın tespitini doğruladık. (Ellis ve Brancale, Cinsel Suçluların Psikolojisi, Charles C. Thomas 1956).

İkinci önemli nokta ise; yakalanan sadist suçluların ne-redeyse hepsinin ruh sağlığının bozuk olmasıdır. Bu kitapta

adı geçen, William George Heirens gibi suçlular ruh hastası olmalarına rağmen, yakalandıklarında akli yerinde sayılıp işledikleri suçlardan tamamen sorumlu tutulmuşlardır. Yirminci yüzyılın başlarında İngiliz ve Amerikan kanunları bu suçluların olay sırasında bilinçli davrandıklarını ve bu yüzden yasal olarak onların tamamen suçlu sayılabileceğini iddia ediyordu. İlerleyen tıp bu iddiayı çürütmüş yeni yasalarda bu değişikliği kabul etmişti.

Akla bir soru takılıyor: Cinsel suçlular işledikleri suçlardan dolayı kınanıp cezalandırılmalı mı? Olaya psikolojik noktadan bakarsak; hayır.

Bu cevap suçluların ahlâksız ve hatalı olmadıkları anlamına gelmez. Aksine öyledirler. Bir insan şu şartlar altında suçlu ve hatalı sayılır:

- A) Güç ve baskı uygulandığında
- B) Yetişkin olup da bir çocuktan faydalandığında
- C) Toplum tarafından kınanılacak suçlar işlediğinde.

Toplum eşcinselliği de kınar. Eşcinsellik de bir tür cinsel sapmadır. Ancak bu tür davranışlar bazı ülkelerde suç sayılırken bazılarında sayılmaz.

Şu da bir gerçektir ki, bu kitapta anlatılan suçlar kesinlikle ahlâk dışıdır; çünkü bu suçlarda şiddet ve baskı kullanılmıştır.

Seks cinayeti işlemenin gerçekçi yönü sorgulanamaz bile. Peki, bu suçtan dolayı suçluyu aşağılık ve değersiz olmakla nitelendirebiliriz miyiz? Bu soruya verilebilecek en

ahlâkî ve mantıklı cevap yine hayırdır. İnsanoğlu hata yapmaya eğilimlidir; çünkü O, ne doğaüstü bir varlık ne de bir melektir. Hata yapmak kaderinde vardır. Tüm hayatı boyunca sayısız hataya düşer ve ahlâk dışı davranışta bulunabilir.

Yaptığı hatalardan dolayı bir insanı kınamak ve onun insani değerlerini aşağılamak, onun hata yapmasını engellemez. Aksine, biri hatalarından dolayı ne kadar kınanırsa, iç dünyası onu o kadar yaptığı hataları tekrarlamaya iter. Suçlunun iç dünyasının: “Madem ben bu suçu işledim, gelecekte bu suçu işlemekten nasıl kendimi alıkoyabilirim ve daha iyi nasıl davranabilirim?” diye sorması gerekirken, bunun yerine suçlunan bireyin aklındaki gerçek: “Madem ben bu suçu işledim, nasıl olur da bunu telafi edip, kendimi günahkâr diye nitelendirilmekten kurtarabilirim?” şeklindedir.

Bu soru, normal sayılan ama duygusal bakımdan rahatsız olan bir bireyin aklından geçirdiği ilk sorudur. Gerçekten ruhsal bozukluğu olan kişilerde ise durum daha vahimdir. İnsanların kısmen veya tamamen akıl hastası olmasının nedeni: Küçük yaşta aileleri veyahut çevrelerindeki insanlar tarafından ciddi şekilde suçlanmalarıdır. Sonuç olarak da, bu bireyler suçlanmayı benliklerinin bilinç ve bilinç dışı parçası haline getirirler. Bunu psikopatlar, özellikle de dünya tarihinde önemli rol oynayan siyasal psikopatlar, Adolf Hitler ve Adolf Eichmann da rahatlıkla görebiliriz. Gençliklerinde acımasızca suçlanmaları, bu şahsiyetlerin kendilerini işe yaramaz ve yetersiz hissetmelerine yol açmıştır. Bu olumsuz düşünceleri kabul etmeleri, kendi değerlerini koru-

ma ve suçu başkasında aramaya dönüşmüştür. Bu yüzden kendi değersizliklerini kabul etmek yerine, kendilerinden daha değersiz insan arayışına girmişlerdir.

Hitler, Yahudiler'in ve Aryan soyundan gelmeyenlerin kendinden aşağı olduğunu söylemektedir. Suçluların büyük bir kısmı ise dürüst vatandaşların ve polis birliklerinin eziyet edici oldukları inancını paylaşmaktadır. Bireyin kendine karşı duyduğu nefret, yakın çevresi dışındaki insanları, değersiz olarak algılamasına yol açar. Nefret içerisindeki bu birey, kendi değersizliğini başkalarına yansıtmakta ustalaşır ve duygusal bakımdan ciddi şekilde hasar görür.

Eğer durum daha da vahimse, bu psikopat birey diğer insanlara duyduğu nefret yüzünden, her türlü sadist ve anti sosyal sayılan suçu işler, ki bu suçlar onun daha da şiddetli kınanmasına yol açar. Hiç kimse normal ve masum hareketlerinden dolayı kınanan bireyi hatırlamaz, ta ki o bir gaz istasyonunu soyana ya da çetesindeki birini arkadan bıçaklayana dek... Onun daha önceden masum olduğuna ya da şu anda bile masum olabileceğine kimse inanmaz. Ona değersizliğinden dolayı şiddetli bir ceza verilmelidir. Gittikçe daha fazla suçlanır ve o kendini daha fazla suçlu ve depresif hissettikten sonra ise önüne iki seçenek konur; ya bir akıl hastahanesine gidecektir ya da kızgınlığını diğer insanlardan çıkardığı için hapis haneye düşecektir.

Bu yüzden birey aşırı derecede büyük ve korkunç bir suç işlese dahi, onun şiddetle kınanmasına ve cezalandırılmasına karşıyım. Suçlu yaptığı anti sosyal hareketlerden sorumlu olabilir ama biyo çevresinden onu sorumlu tutamayız.

Ahlâk dışı bir harekette bulunmuş bireyi kınamak veya cezalandırmak onun ileride ahlâklı davranmasına yol açmaz. (Tabi bazı istisnalar haricinde...) Aksine, bireyi daha da fazla suç dünyasına iter. Fred Thompson, William George Heirens ve bu kitapta adı geçen diğer suçlular, asıl büyük suçlarını işlemeden önce toplum tarafından kınanmışlardı. Suçlamaların çoğunu kabul etmeleri ve yaptıklarından dolayı kendilerini suçlu hissetmeleri, onları gelecekteki suçlarından alıkoymamıştı, aksine onların daha da anti-sosyal davranmasına neden olmuştu.

Cezalandırmak bir çözüm yolu olmadığına göre, suçlulara ne yapılmalı? Tabiki de onların ellerini kollarını sallayarak, toplum içinde dolaşmalarına izin verilemez.

Cezalandırılmamaları gelecekteki suçluları cesaretlendiren bir faktör olmaz mı? Bu son soruya cevap; hayırdır, büyük bir ihtimalle hayır. Suçluları cezalandırmak nadiren diğer bireyleri, eşit derecede bir suçu işlemekten alıkoyar. Suçluları işleyen birçok kitap, klasik bir olayı örnek verir: On sekizinci yüzyıl Londra'sında yankesiciler, toplum önünde idam edilirdi. Amaç diğer yankesicileri vazgeçirmekti; ama sonradan, idamı seyretmek için toplanan kalabalığın diğer yankesiciler tarafından soyulduğu ortaya çıktı. İdam, onları suç işlemekten vazgeçirmemişti. Başka bir deyişle; ağır cezaların caydırıcı bir özelliği yoktu. (böylesine ağır bir ceza onları korkutmamıştı).

Birkaç paragraf önce bahsedilen savın, cinsel suçluların cezalandırılması gerektiği doğruluğunu, bu açıklama bile çürütmeye yeter. Cinsel suçlular, ciddi derecede duygusal

bozukluğu olan kişilerdir. Kasıtlı olarak suç işlediklerini düşünmek saçmalık olur. Onları, işledikleri suçtan yargılamaksa daha büyük bir saçmalık olur. Albert Fish ve Robert Irwin gibi katiller, yakalandıklarında başlarına ne geleceğinin farkındaydılar ama bu onları suç işlemekten alıkoymadı; bilakis onları daha büyük riksler almaya teşvik etti. Fritz Haarman ve Carlton Mason gibi katiller ise normalin altında zekaya sahip, duygusal bozukluğu olan kişilerdi. Kendilerinden önceki suçluların, benzer suçlar işledikleri için cezalandırıldıklarını biliyorlardı ama onlar yine de suç işlemeye devam ettiler.

Öyleyse cinsel katillere ne yapılmalı? En mantıklı çözüm onları toplumdan uzak, özel bir yerde, koruma altında tutmak. Böylece onların, diğer insanlara zarar vermesi önlenir ve kendini toplum koruyucusu ilan etmiş kişilerden de bu zavallı, deli katiller korunmuş olur.

Yakalanıp hapsedilen bir cinsel suçlu daha sonra serbest bırakılabilir mi? İlk başta, insanın içinden hayır, asla böyle bir şey olamaz demek geliyor: Çünkü Gilles de Rais ya da Albert Fish gibi birinin tamamen iyileştirilip topluma geri gönderilmesi düşünülemez bile. Ama hemen hayır cevabını verirken yirminci yüzyılın en ünlü cinsel katillerinden Nathan F. Leopold'u gözardı etmiş oluruz. Nathan F. Leopold hapisten çıktıktan sonra toplumun yararına olan birçok faaliyete imza atmıştı.

Peki, bu yoldan çıkmış insanlar tedavi edilebilirler mi? Birçok insan için cevap yine hayırdır. Son yirmi yıldır eşcinsellere, teşhircilere, tecavüzcülere, sadistlere, travestilere,

mazoşistlere ve fetişlere yoğun bir psikoterapi uyguluyorum. Aslında hiçbiri, cinayet işlemedi ama birçoğu o noktaya kadar geldi. Eğer hata yapmasalardı niyetlerini gerçekleştirebilirlerdi. Birçoğu şimdi ya hapishanede ya da benim gibi psikiyatrların kontrolü altında.

Tedavinin her zaman iyi sonuç verdiğini söyleyemem: Çünkü hastalarımın birçoğu birlikte çalışmayı reddeden zor hastalardır. Ama genelde tedavi etkili olur. Hayatlarını homoseksüel ve lezbiyen olarak geçiren erkeklerin ve bayanların hayatı boyunca eşcinsel heteroseksüel eğilimler gösterdiğini hatta bazen tamamen heteroseksüel olduklarını gördüm. Birlikte çalıştığım sadist bireylerin tamamen zararsız bireyler haline gelip, karşı cinsle önceki bozuk ilişkilerine rağmen, mutlu evlilikler yaptıklarını gözlemledim. Bazı nesnelere ve yöntemlere saplanıp kalmış fetişistlerin birkaç aylık bir psikoterapiden sonra fetişistliklerinden kurtulup, cinsel hayatlarını düzene soktuklarına tanık oldum.

Ciddi cinsel problemleri olanların yüzeysel bir tedavi görmesi ya da kendi hallerine bırakılması tehlikeli olur. Daha önceki kitaplarımda da belirttiğim gibi (Albert Ellis, Aşkın Sanatı ve Kimyası, Lyle Stuart Yayınevi 1960; Albert Ellis ve Robert A. Harper, Yaratıcı Evlilik, Lyle Stuart Yayınevi; 1961; Albert Ellis ve Robert A. Harper, Doğru Yaşam Rehberi, Prentice Hall Yayınevi 1961) bireylerin cinsel yaşamlarındaki sorunları, onların psikolojileri ve sinirleriyle bire bir ilişkilidir. Eğer birey, cinsel sapkınlığı ve suçu olan eğiliminden dolayı tedavi göreceksen, ona aynı zamanda yetersizliğini, güvensizliğini ve düşmanca tavırlarını ortadan kaldıracak bir tedavi de uygulanmalı. Bir enstitüde ya

da dışında, ki benim tercihim, uygulanacak böyle bir tedavi, bireyin hem cinsel hayatını hem de gündelik hayatını düzene sokmasına yardımcı olur. Böylelikle birey, suça olan eğiliminin ve sapkınlığının üstesinden gelir.

Cinsel Suçlular iki gruba ayrılırlar. Birinci gruptakiler bu kitapta adı geçen katiller gibi psikopat kimselerdir. Sayıları oldukça azdır ve tedavileri etkin sonuç sağlamaz. İkinci gruptakiler ise sapıklar kadar ağır suç işlemeyen kimselerdir. Sayıları birinci gruptan oldukça fazladır. Erken yaşta tedavi altına alınıp yoğun bir psikoterapiden geçerlerse hayatlarını sağlıklı bir şekilde devam ettirebilirler.

Cinsel suçluları engellemek için ne yapmalıyız? Çocuklarımızın, özellikle de kızlarımızın gözünü korkutup yabancılardan soğutmakla, onları suçlulardan uzak tutmayı başarabilir miyiz? Hayır. Onları korkutmadan, sakın bir şekilde bilmediği yerlere yabancılarla gitmemesi gerektiğini söylemek daha uygun olur. Çocuklara, cinsel yönden saldırıya uğrayabileceklerini, küçük bir tehlikeden bile şiddetlice zarar göreceklelerini belirtmek onlara yarardan daha çok zarar verir. Bizim bu gereksiz öğütlerimiz onlarda endişeye, onların endişeleri de cinsel ve gündelik hayatlarında sorunlara yol açabilir. Bir kızı, cinsel saldırıdan korkutarak yetiştirmenin altında nasıl bir iyi niyet yatabilir ki? Kız büyüyünce psikolojik olarak güçlü ve sağlıklı olmak yerine gereksiz endişeler içinde kalmış bir frijit olmaz mı? Bir oğlanı, kendisinden yaşlı kadınların cinsel tacizinden korkutmak ise onu eşcinselliğe yönlendirmez mi?

Cinsel suçları engellemenin en etkili yolu; ruhsal bozukluğu olan çocukları, geç olmadan tedavi ettirmektir. Çocuklarımızın kendilerini suçlamalarına engel olup onları gereksiz endişelerden uzak tutarsak, bu tür problemlerden de kaçınmış oluruz. Buna rağmen, yine de çocuklarda duygusal bozukluk görülürse onları olduğu gibi kabul etmeli ve sorunlarını sakince çözmeye çalışmalıyız. İhtiyaç duyulursa onları yoğun bir psikoterapiden geçirmeliyiz. Ancak bu şekilde cinsel suçların kökünü kazıyabiliriz.

Bu yöntemle, nadiren ortaya çıkan cinsel katilleri yok edemezsek bile, ikinci gruptaki, cinsel suça eğilimi olan insanların sayısını azaltabiliriz.

Dr. Albert Ellis

BİRİNCİ BÖLÜM

BİR CİNSEL SUÇLUNUN PORTRESİ

“Üç haftalık maaşımı aldıktan sonra huzurevindeki işimden ayrıldım,” diye başlıyordu Thompson’ın itirafı. “O ay, 20. caddenin batısında, haftalığı sekiz dolar olan odama taşındım. Durmadan içiyordum...”

Fred Jackson Thompson’ın, New York’un aşağı batı yakasında oturan terkedilmiş insanlardan hiçbir farkı yoktu. Thompson 59 yaşında, çelimsiz, ön dişleri dökülmüş, 1.60 boyunda 58 kilo ağırlığında ufak tefek biriydi. Soğuğa rağmen o sadece bir dizi yırtılmış kahverengi bol bir işçi pantolonu, gri ve beyaz kareli solmuş bir tişört, üstüne kolları ve yakası kareli ucuz, kahverengi spor bir ceket ve eskimiş kahverengi bir spor ayakkabısı giyiyordu.

Terkedilmişlerin bile düşünceleri ve duyguları olur ama kimse, geçen şubat soğuk bir çarşamba öğleden sonrası Fred Thompson'un 8. bulvara doğru yürürken alkolden süngerleşmiş beyninden geçenleri bilmiyordu. Belki mahvolmuş hayatını düşünüyordu. Belki de on beş yıl önce terkettiği karısı ve üç kızını anımsıyordu. Yaşayabilmek için girdiği korkunç işleri- hammallık, kapıcılık, amelelik ... vb. işler-gözünün önüne getiriyor da, katlanılamaz bir yalnızlıkla başbaşa kaldığı sarımtırak, karanlık odasını hatırlıyor olabiliirdi. Ya da cinsel yönden reddedilmenin ve iktidarsızlığının ağır yükünü taşıyordu.

Az ötede, kaldırımında yalnız başına oynayan küçük bir kız gözüne çarptı. Durdu ve onu seyretmeye başladı. Birden ıslak mavi gözlerinde bir ışık parıldadı.

“Ne zaman içsem, bir kadını arzularım ama yaşlı kadınlar bana sadece gülerler, genç kızlarsa yüzüme bile bakmazlar...”

Dört buçuk yaşındaki, sevimli, kara gözlü Edith “Gogie” Kiecorius, 8. bulvarda oturan amcasını, Manuel Duclet'ı ziyaret etmek için o sabah Brooklyn'den ailesiyle birlikte gelmişti. Annesi, onun o garip çevrede oynamasını istemiyordu; ama amcası ona göz kulak olacağına dair söz vermişti. Köşedeki dükkândan bir paket sigara almak isteyen amcası, küçük kızı birkaç dakikalığına yalnız bıraktı.

“O küçük kızı orada yalnız başına görünce heyecanlandım. Yanına gidip, benimle beraber evdeki hasta kızımı görmeye gelip gelemeyeceğini sordum. Ona ‘tatlım’ diyordum. Benden korkmamıştı. Benimle geleceğini söyleyince onun elini tuttum ve beraber yola koyulduk.”

Duclet, küçük kızın amcası, geri dönünce “Googie”yi bulamadı. Evdedir umuduyla eve giden Duclet büyük bir hayalkırıklığına uğradı. Duclet ve küçük kızın annesi telaş içinde onu, çevredeki insanlara sormaya başladılar ama kimse küçük kızı görmemişti. Bir arama grubu kuruldu. Komşuların hepsi bu gruba katıldı. Aile paniğe kapılmıştı. Sokakta boş boş gezen yozlaşmış birinin küçük kızlarına birşey yapmasından korkuyordu.

“İçeri girince onun vücuduna dokunmaya çalıştım. Çok korktu. Çığlıklar atmaya başladı. Onu sıkıca yakaladım ve sarstım ‘Kapa Çeneni!’ diye hiddetlice bağırdım. Kafasını duvarlara, yere vurdum ta ki o sesini kesinceye kadar. Sonra onu yatağa fırlattım ve üstüne çıktım. Hâlâ yaşıyordu ama bilinçsizdi. Ona tecavüz ettiğimi hayal meyal hatırlıyorum ama gazetede okuyana kadar onu öldürdüğümün farkına varmamıştım.

20. caddedeki polis birlikleri uyarıldı ve onlarda arama grubuna katıldılar. Çevredeki apartman ve pansiyonları araştıran polis, bir sonuç elde edemedi. Kimse, elinde sıkıca sarılmış bir paket taşıyan önemsiz görünümlü küçük odaya dikkat etmemişti.

“Evdeki tüm biraları içmiş, biraz viski almak için sokağa çıkmıştım. Elimde viskiyle odama geri geldim. Onu içtikten sonra odamı kilitleyip tekrar dışarı çıktım. Kızın cansız bedeni, hâlâ yatağımın üstündeydi. Ayrıldığım işten aldığım parayla barlara takıldım. Sonunda sürüklene sürüklene Bowery’deki odama geri döndüm. Üç gün boyunca durmadan içtim ve küçük cep radyomu dinledim...”

Arama dört gün sürdü. 22 Aralık, cuma günü Edith Kiecorious'un şiddete maruz kalmış küçük bedeni, 20. cadde-
de terkedilmiş bir odada bulundu. Oda, karakola bir, kızın
amcasının evine iki blok uzaklıktaydı. Katil, küçük kıza vah-
şice tecavüz etmiş, kafasını parçalamış ve ölüme terketmiş-
ti. Kızın bulunduğu oda boş bira tenekeleri, viski şişeleri ve
sigara izmaritleri ile doluydu.

Pansiyonun sahibi, odasını kiralayan kişinin adını hatırlayamadı. "Kiracılar gelirler ve giderler. Kimin kim olduğunu hatırlamak gerçekten güç" diyordu pansiyon sahibi. Ama polislere, kiracısının farkedilebilir bir İngiliz aksanı olan, 60 yaşlarında küçük, kel bir adam olduğunu söyleyebildi.

Polis, odadaki boş bira tenekelerinden katilin parmak izini aldı. Polis kayıtları, parmak izlerinin sahibi olarak 1953'te meyhanede çalışma izni almak için başvuruda bulunan Fred Thompson'ı gösteriyordu. Adam, Londra doğumlu bir İngilizdi. Dikkat çekici özelliği ise, kolundaki büyük yara iziydi.

Tarihteki en muazzam insan avlarından biri başladı. Pansiyon sahibi ve diğer kiracıların ifadeleri doğrultusunda polis, katilin robot resmini çizdi. Thompson'ın adı ve resmi tüm gazetelerde yayınlandı. Televizyon ve radyolar devamlı ondan bahsetti.

"Pazartesi günü resmimi, gazetede gördüm. Şehir dışına çıkmalıydım ama param bitmişti. Ben de radyomu sattım ve böylelikle Philedephia'ya otobüsle gidebildim. Oradaki bir işçi kurumu, bana New Jersey'deki bir tavuk çiftliğinde iş buldu. Ben de Lakewood'a otobüsle ve sonra da otostopla ulaştım..."

Lokewood'daki otobüs terminalinde, New York'a 115 km uzaklıkta bulunan tavuk çiftliğinin sahibi, Max Peskor tarafından karşılandı. Thompson kendini "John Andrews" olarak tanıttı. Pesko'nun ilk dikkatini çeken, Andrews'ın İngiliz aksanı olmuştu. Çiftliğe giderken Andrews aç ve parasız olduğunu söyledi. Bu yüzden, bir benzin istasyonunda durup yemek yediler. Çiftliğe gelince Pesko, yaşlı adamı bir karavana yerleştirdi.

Çiftlik sahibi, karısına yeni adamda bir gariplik olduğunu, onun çok sinirli davrandığını söyledi. Yorgunluğunu atmak için televizyon karşısına geçen Pesko, televizyonda birden Thompson'ı gördü. Hayretle: "Bu, yeni kiraladığımız adama benziyor." diye haykırdı. Aranan adamın özelliklerini can kulağıyla dinledi.

Ertesi sabah Pesko, Andrews'a işin inceliklerini anlatırken onu gizlice inceledi. Yaşlı adamın kolundaki yara izi dikkatini çekmişti. Bunun üzerine Pesko, hemen eve gidip yakınlardaki bir polis karakolunu aradı.

Heyecanla polislere: "Aradığınız adam, hani: New York'daki küçük kızın katili, şu anda benim çiftliğimde," dedi.

Çok geçmeden çiftliğe bir polis arabası geldi. Şüpheliyi sorgulamaya başladı. Yaşlı adam, isminin Andrews olduğunu ve Pensilvanya'dan gelen mevsimlik bir işçiden başka bir şey olmadığını söyledi. New York'da hiç bulunmadığını ve Kiecorious cinayetini de hiç duymadığını belirtti. Ama yaşlı adamın tüm özellikleri; Yüz hatları, saç ve göz rengi, yara izi ve İngiliz aksanı New York polisinin aradığı adamın

özelliklerine uyuyordu. Polisler, Thompson'ı arabaya bindirip karakola götürdüler.

Polis şefi Jacob Harris'in sorgulamasında da Thompson, yalanlarında ısrar etti. Bira tenekelerinin üstünde bıraktığı parmak izlerinden habersizdi. Bu yüzden parmak izi alınırken sorun çıkartmadı. Parmak izlerini karşılaştıran New York Polisi, polis şefi Harris'i arayıp aradıkları katilin yaladıkları kişi olduğunu bildirdi.

Bu delil karşısında, Thompson'ın cesareti kırıldı ve masum olduğuna dair iddiasından vazgeçti. Ne bir rahatlama hissi ne de başka bir duygu göstermeden tüm olan biteni anlatıp ifadesini imzaladı.

Polis şefi Harris'in gözlemlerine göre: "Thompson işlediği cinayetten ötürü pişmanlık duymuyordu. Biraz sinirliydi o kadar. Başına geleceklerden bile korkmuyordu." Lâkin, diğer polis memurları, sorgulamalar arasında onun kontrol dışı ağlama nöbetlerine tutulduğunu, mavi gözlerinin kan çanağına döndüğünü belirttiler.

Aynı günün öğleden sonrası, tutuklu New York polisi-ne teslim edildi. Şehre geri dönüşte, batı Manhattan'daki dedektiflerin şefi James Walsh'a:

"Beni bu kadar çabuk bulabileceğinizi sanmıyordum. Çizdiğiniz resim sayesinde beni kolayca yakalayabildiniz. Tebrik ederim sizi. Biliyorsunuz, ben de bir zamanlar dedektiftim. Pinkerton şirketinde, güvenlik şefiydim. Ben bir seks günahkârı değilim ama bir yıldır kendimi kötü hissediyorum. Kadınları ve kızları, özellikle de kenar mahalleler-

dekileri baştan çıkartmaya çalışıyordum. Onlara ayıp sözler söyleyip, taciz ediyordum. Sanırım, birçoğu benden korkup çekindiği için ne yaptığımı polislere bildirmemişti ama daha önce hiç bu kadar ileri gitmemiştim. Nasıl böyle bir şey yapabildim? Gerçekten kendimi anlayamıyorum. Benim de üç kızım var. Bu, belki de işlenen en aşağılık suçtur ama bu suçu, ben işledim. Şeytana uydum. Alkol, insana herşeyi yaptırabiliyor. Biliyorum, ben elektrikli sandalyeyi ya da ömür boyu hapsi hak ediyorum.”

Polis, onu elektrikli sandalyeden daha zalim cezadan korumak için önlemini aldı. “Kurban benim karım, benim kızkardeşim, benim kızım olabilirdi.” Bu düşünce, insan kalbindeki o ilkel nefreti ateşler, ani bir ök alma duygusu yaratır. “Linç edin onu! Hadım edin onu! Yakın onu...”

Çocuk kasabının yakalandığı haberi, salı günü tüm yayın organlarında yer aldı ve salgın bir hastalık gibi suçun işlendiği mahalleyi ve çevresini etkisi altına aldı. Mahalle sakinleri caddelerde toparlanıp bu vahşi tecavüzü konuşmaya başladılar. Yüzlerce insan, 20. caddedeki polis karakolunun etrafını sardı. Hep bir ağızdan seks manyağını ellerine geçirirlerse bin parçaya ayıracaklarını haykırdılar.

Haykırışları boşunaydı çünkü katili gece geç vakitlerde tehditkâr kalabalıktan uzağa, aşağı Malltown'daki bir kasabaya götürmüşlerdi. Katilin intihar etmesini önlemek için ayakkabı bağlarını ve kemerini almışlardı. Hücreye konmadan önce Thompson: “Merak etmeyin! Hiçbir şey yapmam Tanrı beni korur.” diye mırıldandı.

Onu, linç etmek isteyen kalabalıktan ve diğer mahkûmlardan korumak için olağanüstü tedbirler alındı. Tek başına her tarafı ışıklandırılmış bir hücreye konuldu. Bir gardiyan onun hücresinin önünde, iki gardiyan koridorda, on beş gardiyan ise binanın stratejik yerlerinde nöbet beklemekteydi. Dışarıdaki kızgın kalabalığı engellemek için de caddeye barikatlar kurulmuştu.

Bu, polis birliklerinin şimdiye kadar bir insan için harcadığı en büyük emektir. Ertesi gün olanlar, polisin bu önlemleri almakta ne kadar haklı olduğunu gösterdi.

Saat on bire geliyordu. Thompson karakolun kapısında belirmişti. Yüzden fazla kadın ve erkek, tam donanımlı polislerin koruduğu barikatların gerisinde onun için bekliyordu. Saçı sakalı birbirine karışmış, kırmızı gözlü katili görünce küfretmeye, bağırıp çağırmaya başladılar. Polisler, onu alelacele kurşun geçirmez, zırhlı bir araca bindirdiler. Devriye arabası ve çalan sirenler eşliğinde polis merkezine geldi. Yolculuk sadece on dakika tutmuştu ama bu süre bile ona bir ömürden daha uzun gelmişti.

Orada da onu, yüz elliden fazla, çoğunluğunu kadınların oluşturduğu, kızgın bir kalabalık karşıladı. Kalabalık: “Katil! Sapık! Sıçan! İğrenç Köpek! Asın Onu!” diye bağırıyordu. Bir yaprak gibi titreyen Thompson, polis şefi Walsh’ın kendine doğru geldiğini görünce bitkince gülümsedi.

Kısık bir sesle: “Sen, buraya gelince kendimi daha iyi hissettim. Bu insanlardan korkuyoru,” dedi.

Fotoğrafı çekilip, parmak izi alınana dek dışardaki kalabalık daha da artmıştı. Kapıda gözükmüce, kızgın kalabalık barikatlara hücum etti. Birçok kadın hep bir ağızdan “Yakın onu! Yakın onu...” diye bağırmaya başladı. Polisler, kızgın kalabalığı barikatların gerisine itmeye çalışıyordu. Kalabalıktan bir kadın: “Onu bize verin! Biz ona hakettiğini vereyim.” diye bağırıldı. Bir diğeri: “Neden onu koruyorsunuz? Neden bizim çocuklarımızı korumuyorsunuz?” diye bağırıyordu.

Thompson’un adam kaçırma ve öldürme suçundan yargılanacağı Suç Mahkemesinde polis kuş uçurtmuyordu. Gereklı tüm önlemleri almıştı. İri yarı polislerin arasındaki ufak katil, neredeyse hiç görünmüyordu. Polis şefinin yanı sıra üç komiser muavini ve 30 polis, ağır ceza mahkemesinin önündeki kalabalığı yatıştırmaya çalışıyordu.

Bu karışıklık Thompson’ın sinirlerini alt üst etmişti. Kendini iyi hissetmediğini söyleyen katile, hapisane doktoru sakinleştirici verdi.

İki gün sonra Thompson, Bellevue Hastahanesi’nin psikiatri bölümüne transfer edildi. Mahkemede yargılanmadan önce akıl sağlığının yerinde olup olmadığının kontrol edilmesi gerekiyordu.

Thompson, şehirdeki psikiyatri merkezlerine yabancı değildi. 1940’da, alkol komasına girdikten sonra Kings Country Hastahanesi’ne gönderilmiş ama bir ay sonra serbest bırakılmıştı.

1945'te sarhoşken kendi kızını dövdüğü gerekçesiyle Brentwood'daki Pilgrim State Hastahanesi'ne gönderilmiş, orada üç ay yatmıştı. Hastahane kayıtları, tedaviden sonra Thompson'ın normale döndüğünü yazıyordu. Hastahane başhekim, Doktor Hayman Barshal:

“Hasta, cinsel bir problemi yokmuş gibi gözüküyordu. Demek ki bilinç altında cinsel bir suçlu yatıyormuş ve kendini alkol yardımıyla ortaya çıkarıyormuş. Küçükken yaşadığı kötü deneyimler etkisini yıllar sonra göstermiş.”

Serbest bırakılmasını takip eden bir yıl boyunca, Thompson düzenli aralıkla hastahaneye uğradı ve alkol kullanmadığına dair temiz raporu aldı. Bir elektrikçinin yanında düzenli bir işe başladı ama kısa bir süre sonra tekrardan alkol bataklığına sürüklendi. İşini bıraktı ve ailesini terketti.

Olaylar belli bir sırayı izledi; alkol etkisiyle normal dışı davranışlar, sarhoşluk heyecanı ve caddede tek başına oynayan bir kızın görünüşü. Hepsi bir araya gelince, o da ırza geçmeye ve cinayet işlemeye hazır hale geldi. Eğer, Thompson küçük Edith Kiecorious'a saldırmadan birkaç saat önce muhafaza altına alınıp, uzman bir doktorun kontrolünden geçirilseydi, teşhisi sadece alkolizimle karışık heyecan olurdu.

“Küçük kızlarla beraber olmak isteyen neredeyse tüm yaşlı erkeklerin, performanslarıyla ilgili bir sorunu vardır” diyor uzman doktor Eugene B. Mozes. “Bu kişiler olgun kadınlara yaklaşmaya korkarlar. Çocukları memnun etmenin daha kolay olduğunu ya da çocukların yetersizliklerini anla-

mayacaklarını düşünürler. Bu yüzden, egolarını tatmin etmeye çalışırken ruh sağlıklarını bozarlar.”

Bu, akıl dışı suçu işlediğinde Fred Thompson, 59 yaşındaydı. Alkol onun cinsel performansını düşürmüş ama cinsel arzularını köreltmemişti. Yaşlı kadınlar ve genç kızlar tarafından terslenmesi, Thompson’ın küçük bir kıza saldırmasına neden olmuştu.

Thompson’ın işlediği suç, türünün ilk örneği değildi. Tarih, seks canavarları tarafından masum erkek çocuklarına ve kızlara karşı işlenmiş daha korkunç suçlara tanıklık etmiştir.

İKİNCİ BÖLÜM

TARİHTEKİ EN ZALİM SEKS KATİLİ

Gilles, Baron de Rais, yiğit ve zeki bir askerdi. Fransa'nın Mareşalı, kralların ve prenslerin yakın arkadaşı, Avrupa'nın en zengin ve güçlü soylulardan biriydi.

Diğer taraftan tarihe, şehvet düşünüşü, zalimlikten zevk alan acımasız bir sadist, işkence ustası ve yüzlerce masum çocuğun soğukkanlı katili olarak geçmişti.

İyi eğitilmiş ve dindardı. Nadir eserleri kütüphanesinde toplayan yetenekli bir bilgin, edebiyatta, sanatta ve müzikte cömert bir patrondu.

Çok zekiydi ama zekâsını kötü işlerde kullanırdı. Kara büyü ile uğraşıp şeytana ayinler düzenlerdi.

Kaç masumun canına kıydı? Kendisi bile sayıyı bilmiyordu. Uğursuz ajanları, Fransa'nın gençlerine ölüm taşıyorlardı, geçtikleri her yerin ardında kan kokusu ve ağlayanların iniltilerini bırakıyorlardı. Resmi kayıtlara göre kurbanların sayısı 140'ı geçiyordu ve bunların çoğu da erkek çocuklarıydı. Bunun dışında, mahzenlerinde kimliği tespit edilemeyen yüzlerce kemik bulundu.

Yaktığı kurbanlarının külleri, kulelerinin hendeklerini doldurmuş, kanları ise topraklarını verimli kılmıştı.

Gilles, Jeanned'Acz'ın sadık dostu, candan destekçisi ve onun güvenliğinin sorumlusuydu. Savaşlarda beraberce çarpışmışlardı.

Jeanned'Acz şehit düşmüş bir azize olarak öldü; ama Gilles de Rais, şeytanın yardımcısı olarak hayatını sürdürdü. İnsan ruhunun sonsuz mücadelesinde, Orleanslı Bakire tüm iyiliğin ve soyluluğun simgesi olurken, Gilles de Rais ise tüm kötülüğün ve yozlaşmışlığın sembolü oldu.

Gilles de Rais, 1404 yılında İngiltere'deki Machecoul şatosunda doğdu. Ailesi, köklü ve soylu bir aileydi. Dokuz yaşında babasını kaybeden Gilles, dedesi, Jean de Craon'un yanına gönderildi. Yaşlı adam, hoşgörülü bir gardiyandı. Kralların dahi okuma yazma bilmediği bir zamanda, Gilles üç dili; Breton'ı, hak dilini, Fransızca'yı resmi dili, ve Latince'yi ve kültür dilini rahatça konuşabiliyordu.

Buna karşılık, kadınlardan uzakta, sırf erkeklerin yaşadığı bir ortamda büyütüldü. Genç yaşta kuzeni Roger de Brigueville ile eşcinsel bir ilişkiye girdi. Sonraki hayatına

egemen olacak sapkınlık ve sadizm yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı.

Suetonius'un "Sezarların Hayatı" adlı kitabı, onun en çok sevdiği kitaplardan biriydi. İtirafında:

"O kitapta Caligula ve diğer Sezarların çocukları cinsel yönden nasıl kullandıklarını ve onlara işkence etmekten nasıl zevk aldıklarını okudum. Bunun üzerine ben de onlar gibi davranmak istedim," dedi.

Gilles, genç yaşta ortaya çıkan bu eğilimlerini bastırmak zorunda kaldı; zira para kesesi, dedesinin avuçlarındaydı.

16 yaşında İngiltere'nin en zengin mirasçısı olan kuzeni Catherine de Thouars ile evlendi. Kuzeninin çeyizi, kendisine ailesinden miras kalan 18 şatoya ek olarak yedi şato ve geniş otlaklar getirmişti. Catherine, aptal, can sıkıcı ve hayat enerjisi olmayan bir kızdı. Bu, vahşi bir aslanla masum bir kuzuyu çiftleştirmek gibi bir şeydi. Gilles kadınlara ilgi duymuyordu. Kısa bir balayından sonra bir daha birbirlerini hiç görmediler ama o gerdek gecesi Gilles'i bir kız babası yapmıştı.

Büyükbabasının gardiyanlığından kurtulan Gilles, ülkedeki en zengin soylulardan biri oldu. İstedığı herşeyi yapabilir, sorumsuzca para harcayabilirdi. Matbaa icat edilmeden önce el yazmaları mücevher kadar değerliydi. Buna rağmen Gilles, Avrupa'nın en geniş kütüphanelerinden birine sahipti. Kendisini eğlendirmesi için dünyanın her tarafından sanatçılar, saz şairleri ve soytarılar getirtirdi. Krallar gibi eğlenir, aralarında kuzeni Briquerville ve sözde kütüphaneci-

si zarif Henry Griart'ın da bulunduğu dalkavuklarına ve arkadaşlarına altınlar ve hediyeler dağıtırdı.

Fransa Kralı'nın oğlu; İngiltere Kralı 6. Henry'e ve topraklarını Fransa'ya kaptıran Burgundy Dükü'ne savaş açmıştı. Ülkede başgösteren karışıklık Rais'yi de etkiledi. Büyükbabasının isteği üzerine 1426'da Rais yedi arkadaşını da yanına alıp, prensin ordusuna katıldı.

İki yıl savaşın en şiddetli safhalarında savaşan Gilles, yiğit bir asker ve yetenekli bir komutan olarak çevresine nam saldı. Savaş, Rais'in sadistik doğasındaki bastırılmış zalimliği ve kana susamışlığı gün ışığına çıkarttı. Cesetleri görmek ve kan kokusunu içine çekmek onu mutlu ediyordu. Birliğin yakaladığı tutsaklarla ilişkiye girip cinsel yönden de kendini tatmin ediyordu.

Bu arada 17 yaşındaki bir çoban kız, Domremy yakınlarındaki bir tarlada aziz Michael, azize Catherine ve azize Marguerite'in bulutların arasından kendisine göründüğünü ve Tanrı'nın onu, Fransa'yı özgürlüğe kavuşturmak ve prensi asıl yerine, tahtına oturtmak için seçtiğini iddia etmişti. Saçlarını kısacık kesip, erkek kıyafetlerine bürünmüş kutsal görevini yerine getirmek için yola düşmüştü

23 Aralık 1429'da Chinon Sarayında, prensin huzuruna çıkıp, gördüklerini ona da anlatmıştı.

İlk defa, orada, genç günahkâr, ünlü azizeyle karşılaşmıştı. Onu gördüğü anda, Gilles'in yüreği büyük bir inançla ve mistik duygularla dolmuştu. Güçsüz ve bocalayan prensin çevresindeki dalaveracılar Jeanne'ı karalasalarda, Rais başlangıçtan beri onun kutsal görevine candan inanmış

ve desteklemişti. Diğerleri karşılarında basit bir köylü kızı görürlerken, o ışık yayan bir melek görmüştü. Herkes onunla alay ederken, o an o'na güvenmeye devam etmiş, hatta kendini onun koruyucusu ilan etmişti.

İki ay sonra, Joanne gümüş bir zırh içerisinde 4000 askerinin başında Tours'a yol alırken, Gilles de Rais boynunda altından hacı ve gösterişli zırhıyla ona eşlik ediyordu. Beş aylık Orleans kuşatmasında onunla beraberdi. Jeanne, omuzundan bir okla yaralandığında onun yardımına koşmuş, onu esir etmek isteyen İngilizler'in akınını boşa çıkartmıştı.

Jargau'nun işgali sırasında Baron de Rais öyle bir şevkle savaşmıştı ki, kasabayı onun tek başına ele geçirdiği bile söylenebilirdi. Meung'da, Beaugency'de ve Batay'da İngilizleri yenmede Jeanne yardımcı olmuş, Fransa'yı tehdit eden gururlu orduyu bir haftadan kısa bir sürede yok etmişti. Birlikleri Reims'a zafer çığlıkları atarak girdiğinde o yine Jeanne ile beraberdi. Fransa Kralı, Charles VI büyük katedralde taç giydirilirken, Jeanne'ın yanında durup görevini yerine getirmesine yardımcı olmuştu.

O görkemli günde Gilles de Rais'de Fransa Mareşallığına yükseltilerek ödüllendirilmişti. Henüz 25 yaşındaydı. Daha önce bu yaştaki birine böylesine yüksek bir rütbe verilmemişti.

Jeanne ve Rais, Paris'e ani bir saldırı yapmak için Charles'e yalvardılar ama Charles, kıskanç asillerin etkisi altında kalıp, yalvarmalarını önemsemedi. Nefret edilen Buzgundialılar ile ateşkes imzalaması üzerine çıldıran Gilles, Mareşallık rütbesini bir kenara atıp savaştan çekildi.

Bu yüzden Gilles, 23 Mayıs 1430'da Compiègne'yi kuşatırken yakalanan Jeanne'ın yanında değildi. Eski Rouen meydanında Jeanne yüksek bir kazığa zincirlendiğinde o kilometrelerce uzaktaydı. Bu sayede Jeanne'ın vücudundan yükselen ateşleri görmedi ama duydukları bile onun kalbini nefretle doldurmaya yetti.

“Jeanne, altında ateşlerin yükseldiği bir kazığa bağlandı. Elbisesi tamamen yanıp kül olduktan sonra, insanlar şüphehelerini gidermek için ateşi söndürdüler. Herkes onun çınlıçıplak bedenini tüm ayrıntılarıyla gördü. Öldüğüne inandıktan sonra askerler, cesedi tamamen ortadan kaldırmak için ateşi tekrar körüklediler. Ateş söndüğünde geriye sadece küller kalmıştı.

Rouen'deki ateş sadece Jeanne'ın etini ve kemiklerini yakmamış, Gilles de Rais'in ölümsüz ruhunu da beraberinde yakmıştı. Orleanslı Bakire'nin idealleri, onu izlediği yanlış yoldan vazgeçirip, kendisini kutsal bir amaca adanmasına neden olmuştu; ama sonuçta kötülük galip gelmiş, onun yüreğini tekrar ele geçirmişti. Gilles tekrardan kendini Tanrısı Şeytan'a adanmıştı.

O yıl Gilles için bir dönüm noktası olmuştu. 1432 kasımında büyükbabası, Jean de Craon ölmüş mirasını ona bırakmıştı. Gilles, İngiltere, Maine ve Anjou'daki malvarlığının başına geçmek için doğduğu kente geri dönmüştü. Savaştan yorulmuş, sarayın soruşturmalarından bıkmış ve zayıf kralından sıkılmıştı. 28 yaşında hayattan soğuyan Gilles, çözümü zevk-i sefaya dalmakta bulmuştu.

Gilles, sonu gelmeyen eğlenceler ve ters ilişkilerin yaşadığı alemler düzenliyordu. Saz şairleri, soytarılar ve 300 şovalyeden oluşan maiyetiyle bir şatosundan diğerine geçiyordu. Her şatosunda birbirinden güzel şaraplar ve yemekler vardı. Şatoları, arkadaşları ve onun doğal olmayan isteklerini karşılayan, gençlerle dolup taşıyordu. Genç oğlanlara yüksek maaşlar ödüyorlardı, böylelikle onlarda bu eğlenceleri kimseye anlatmıyorlardı.

St. Hilaire de Poitiers Kilisesi'ndeki bir ayinde 16 yaşında sarışın güzel bir oğlan Gilles'in gözüne çarptı. Çocuğun insanı büyüleyen çok güzel bir sesi vardı. Gilles, çocuğu hizmetine alabilmek için çocuğun ailesine Riviere'deki topraklarını verdi ve onlara yılda 300 altınlık bir gelir sağladı.

Aynı hediyeleri, diğer favorisi, melek yüzlü ama şeytan ruhlu, 15 yaşındaki Etienne Corillaut'un, diğer adıyla Poitou ailesine de bağışladı. Onların genç ve bozulmamış olmaları Gilles'in hoşuna gitmişti. Poitou büyüyünce, onu oğlanlardan oluşan haremine yeni kurbanlar bulmakla görevlendirdi.

Tüm Fransa'nın serveti bile böyle maiyeti olan bir gücü ve böylesine aşırı harcamaları karşılamaya yetmezdi. Nitekim, Baron da mali bir sıkıntının içine düştü. Aşırılıklarına devam edebilmek için, şatolarını ipotek yaptırdı, topraklarının bazılarını sattı. Endişelenen mirasçıları krala başvurup onun daha fazla mal satmasına engel oldular.

Çaresizlik içinde kalan Gilles, kara büyüye geri döndü. Ajanları, tüm Avrupa'da taşı altına çeviren sözde filozof taşını bulmaya yardımcı olabilecek simyacıları aradılar. So-

nunda, 1435 yılında ölümlerin vasıtası ile ruhlarla temas eden bir büyücü, Francesco Prelati ve üç asistanı, Gilles'in Tiffauges şatosuna geldi. Prelati, Gilles'e Baron adlı bir şeytanı dünyaya çağıracağına ve felsefeciler taşının sırrını ondan öğreneceğine dair teminat verdi.

Şeytan çağırma titrek bir kandil ışığının altında, şatonun zindanlarında gerçekleşti. Prelati, kılıcıyla yere bir daire çizdi. İçine sihirli işaretler ve simgeler çizip, Gilles'i dairenin ortasına yerleştirdi. Tütsüyü yakıp, sihirli sözler mırıldanmaya başladı.

“Conjuro vos Baron, Orion, Satan, Beelzebub, Belial! Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına! Kutsal Bakire ve tüm azizler adına! Bize görün ve isteklerimi yerine getir şeytan!”

Cinler ortaya çıkmamıştı. Bunun üzerine Prelati, güvercinlerin ve kumruların kanıyla dolu altın bir kabı sihirli dairenin ortasına koydu ve:

“Gel, prens Sodom, karanlık diyarlarda yaşayan ve ruhu en çok kirlenmiş olan. Gel, Belial ve emirlerimizi yerine getir.”

Çıt çıkmıyordu.

Panik içindeki Gilles yalvardı: “Gel, büyük ve güçlü Lucifer, bana yardıma gel. Emrettiğin herşeyi yaparım ve ruhumu sonsuza kadar sana adarım.”

Cevap yoktu.

Geceler boyunca Prelati, bildiği tüm yolları, simgeleri ve duaları denedi. Ama hiçbir işe yaramadı.

Yenilgiyi sindiremeyen Gilles, kendini kütüphanesine kilitledi. Günlerce hiç ara vermeden büyüyle ilgili eski kitapları inceledi. Karanlık güçleri çağırmanın bir yolu olmalıydı.

Sonunda harap düşmüş beyni, bir karar verdi. Şeytana, onun kayıtsız şartsız kölesi olabileceğini ispat etmeliydi ve bunu yapmanın tek bir yolu vardı, insan kurban etmek.

Beş yıl boyunca Batı Fransa'da tanımlanamayan bir terör kol gezdi. Dışarda görülmeyen, duyulmayan, bilinmeyen, doğaüstü bir tehlike vardı. Bir gün bir yerde, başka bir gün ise uzak bir yerde aniden ortaya çıkıyordu. Geçtiği yerlerde çocuklar ortadan kayboluyordu.

Bazen küçük bir kızın kaybolduğu duyuluyordu ama genelde ortadan yokolan küçük oğlanlardı. 6-16 yaş arasında ki küçük çobanlar, koruda oynayan oğlanlar, evde tek başına bırakılmış çocuklar birdenbire kayıplara karışıyordu. Hiçkimse onlara ne olduğunu bilmiyordu. Sanki yer yarıyor, içine giriyorlardı.

İlk başta, batıl inançlı köylüler bunun, şeytanın işi olduğunu zannettiler ama daha sonraları bu canavar bir isim kazandı: Baron de Rais. Ne zaman Gilles, takipçileriyle beraber gözükse, aileler küçük çocuklarını apar topar eve sokup, kapılarını kilitleyordu. Köylüler, akşamları Rais'in şatosunda ışık görünce eve kapanıp dua etmeye başlıyorlardı.

“Conjuro vos Baron, Orlon, Satan, Beelzebub, Belial...”

Jean Sergeant ve karısı bir sabah tarlalarına kenevir ekmek için erkenden yola çıktılar. 8 yaşındaki oğullarını, 18 aylık kız kardeşine bakması için evde yalnız bırakmışlardı. Geri dönünce oğullarını hiçbir yerde bulamadılar. Çocuk bir anda ortadan kaybolmuştu.

“Bize görün ve isteklerimizi yerine getir ey Şeytan...”

Pierre Donette, 12 yaşında, Nantes de bir fırıncının yanında çırağıydı. Şafak sökerken dışarı çıktı ve bir daha hiç geri dönmedi. Rais, o sıralar Nantes'teydi.

“Bize gel, Sodom'un prensi...”

Thomas Aysee ve karısı, geçen Paskalya 10 yaşındaki oğullarını, para kazanması için Rais'in kaldığı Machecoul şatosuna göndermişlerdi ama oğulları geri dönmedi. Küçük bir kız dışında hiçkimse onun nerede olduğunu bilmiyordu. Küçük kız, şatodaki birinin çocuğu yemeğe davet ettiğini, çocuğun da daveti kabul edip şatoya girdiğini görmüştü.

“Gel Belial ve emirlerimi yerine getir...”

14 yaşındaki Raoul Hubert ailesine matbaadaki işinden ayrılacağını ve kendisine beyaz şarap veren Rais'in emrinde çalışacağını söyledi. Ertesi gün, Raul, annesine bir somun taze beyaz ekmek getirdi ve bu, ailesinin onu son görüşü oldu.

“Gel, büyük ve güçlü Lucifer...”

Dul Loissart ve 10 yaşındaki oğlu, Guillaume'da bir hanın karşısındaki evde beraber yaşıyorlardı. Rais'in handa konakladığı bir gün, yardımcısı, Poitou dul Loissart'ın kapısını

çaldı ve efendisinin, oğlunu hizmetine almak istediğini bildirdi. Kadına, yeni elbise alması için 100 frank verdi. Rais, kasabayı terk ederken, oğlu da benekli bir midillinin üstünde ona eşlik ediyordu. İki hafta sonra Nantes'e giden hancı, Rais'in yanında, aynı midillinin üstünde farklı bir çocuk gördü. Dul Loissart bir daha oğlunu ne görebildi ne de ondan haber alabildi.

“Conjuro vos...”

Tabii, ne şeytan onun çağrılarına cevap verdi ne de Gilles de Rais taşı, altına çevirmenin sırtını bulabildi. Buna rağmen gençler ortadan kaybolmaya devam etti. Kana susamış bu canavar bir türlü doymak bilmiyordu. Sadistçe işkence etmek ve çaresiz küçük çocukların acı çeke çeke ölmesini seyretmekten başka hiçbir şey onu cinsel tatmine ve mutluluğa ulaştırmıyordu.

Bazen bir çocuğu odasına alıp onun derisini yüzüyor, boğazına bir ip geçirip, yatak direğinin demir çengeline asıyordu. Çocuk tam ölmek üzereyken ipi kesip onu yere indiriyor ve onu sevip okşamaya başlıyordu. “Korkma, sakın korkma!” diye yumuşak bir sesle mırıldanıyordu. “Sana zarar vermeyeceğim. Sadece biraz eğleniyordum. İşte, şimdi güvendesin.”

Zavallılığın korkusu yerini umuda ve güvene bırakmaya başlayınca da onu yere fırlatıp kamçısını eline alıyordu. Yaralarından kan fişkıncaya kadar onu acımasızca kamçılıyor, çocuğun acı çığlıkları onu daha da ateşlendiriyordu. Keskin hançeriyle kurbanının boğazını ve karnını kesiyordu. Ölmek üzere olan çocuğun üstüne atlayıp

elbiselerini paramparça ediyor ve akla gelmeyecek binbir türlü işkenceyi yapıyordu.

Özel yardımcısı Poitou'nun dediğine göre:

“Bazen, yavaş yavaş ölmesini istediği kurbanının ense-sini keserdi. Bu, onu daha da heyecanlandırırdı. Kan kay-bından ölmek üzere olan çocukla o ölene kadar ilişkiye girerdi, bazen bunu kurbanlarını öldürdükten sonra, cesedi daha soğumadan yapardı.”

İlişkiye girdiği çocuğun ağlamasını kesmek için çocu-ğun boğazına bir ip geçirip onu 2 m yüksekliğe asardı. Öl-mededen önce kurbanını yere indirip ona toplumun düşünmek bile istemeyeceği şeyleri yapardı.

Kendini tatmin ettikten sonra çocuğun boğazını kesip kafasını gövdesinden ayırırdı.”

Poitou birgün efendisinin işkence edip öldürdüğü 46 ço-cuğun kafasını dizip bir güzellik yarışması düzenlediğine şa-hit olmuştu.

Kurbanlarının sayısının 200'ü aştığı tahmin ediliyor-du.

Çocuğu kaybolmuş ailelerin şikâyetleri, Gilles de Ra-is'in şeytani ününü uzak diyarlarda dahi duyulmasına neden olmuştu ama otoriteler tüm yalvarmalara ve şikâyetlere rağ-men bir soruşturma başlatmışlardı. Baron de Rais, birkaç köylü çocuğun kaybolmasından dolayı rahatsız edilemeyecek kadar güçlü biriydi.

Buna rağmen, birçok soylu ve din adamı Rais'in servetine göz dikmişti. Dük Jean, kralın'da izniyle Gilles'in ipotek ettirdiği birkaç şatoyu satın aldı. 1438'de Dük Jean, Chantoce şatosunu aldı. Bu, toplu cinayetler işleyen katili endişeye düşürdü. Yoğun bir çaba sonucunda, Rais, Dük Jean şatoya varmadan tüm delilleri ortadan kaldırmayı başardı. Zindanlara sinmiş çürümüş ceset kokusundan korunmak için maske takan uşakları, 140'dan fazla cesedi sandıklara yükleyip ve onları Loire nehrinden Machecoul şatosuna taşıdılar. Şatoda tüm sandıklar dev bir ateşte yakıldı.

Nantes'in başrahibi aynı zamanda İngiltere'nin baş danışmanı olan Malestroit'in, Baron'un topraklarında gözü vardı. Korkunç dedikodular onun da kulağına gelmişti. Gözü Gilles'in üzerindeydi. Onun bir açık vermesini bekliyordu.

1440'da İngiltere'nin mali işler sorumlusu Geoffroi de Feron, Gilles'in ipotek ettirdiği St. Etienne le Malemort şatosunu satın aldı ve kardeşi Jean'ı mülkiyeti devralması için şatoya gönderdi. Gilles şatoyu vermeyi reddetti. Çıkan tartışma sonucunda Gilles, Jean le Ferron'u yakalatıp hapsedirdi.

Jean bir papaz olmasaydı, olay bu kadar büyümezdi. Papazı hapsedmekle Gilles kutsal değerlere saygısızlık edip kiliseye karşı gelmişti. Günahkârlığı kanıtlanmış olan Gilles'in mülkiyetine kilise hemen el koydu. Dük Jean tüm bu gelişmelerde etkin rol oynadı. Sonuçta mallara el koymak, onları satın almaktan daha ucuza geliyordu.

Gilles, kendisini tutuklamak için gelen okçuları kahkahalarla karşıladı. Şatoyu araştırıp, ocaktaki insan kemiklerini ve yatak odasındaki kanlı çocuk elbiselerini bulan okçular Gilles'in bu kahkahalarını korkuya çevirdiler. Poitou'nun, Friart'ın ve Prelati'nin tutuklanıp Nantes cezaevine gönderilmesi Gilles'i daha da tedirgin etti.

Gilles'e üç ana grup altında 47 farklı suçlama itham edildi; kutsal değerlere karşı saygısızlık (Jean Le Perron'u hapsedmesi), şeytan çağırma, cinsel sapkınlık ve çocuk katliamı.

15. suçlamaya göre:

“Sanık, Gilles de Rais, masum oğlanları ve kızları kaçırdı. Onları insafsızca kesti, yaktı ve işkence etti. Yine aynı kişi, bu masumların bedenlerini şeytani dualar eşliğinde kirletti. Normal bir cinsel yaşamı reddederek, ölmek üzere olan ya da yeni ölmüş genç erkek çocuklarıyla ters ilişkiye girdi.”

Gilles iki farklı mahkemeye çıkarıldı. Biri Malestroit ve Jean Blauyn önünde kâfirlikten, şeytan çağırmaktan, kutsal değerlere saygısızlık etmekten ve kilisenin ayrıcalıklı haklarına saldırmaktan suçlandığı dinsel mahkemesiydi diğeri ise; Pierre l'Hopital tarafından yönetilen ve cinayetten yargılandığı ağır ceza mahkemesiydi. Bu mahkemede 110 şahit dinlendi. Poitou, Griart ve Prelati herşeyi itiraf etti. Artık mahkemenin elinde Gilles'i hapse atmaya yetecek kadar kanıt vardı ama Gilles herşeyi reddetmeye devam ediyordu. Bunun üzerine mahkeme onu işkenceyle konuşturma kararı aldı.

İşkence odasına alınan Gilles işkence aletlerini -ustura kayışı, beden gerici, başparmak sıkıcı ve ezme makinesini- görünce dizlerinin üzerine çöküp yalvarmaya başladı.

“Kutsal İsa adına! Bana düşünmem için biraz zaman tanıyın.”

İki saatlik bir sürenin sonunda Gilles herşeyi itiraf etti. Hakkındaki tüm suçlamaları; kâfirlik, kara büyü, insanlık dışı günahlar, işkence ve cinayeti kabul etti. Eğlenmek için bazen bir sopayla gençleri ölümüne dövdüğünü, bir bıçak veya hançerle kafalarını kestiğini yalanlamadı. Güzel yüz hatları ve biçimli dudakları olan ölü çocukları öpmekten şeytani bir zevk aldığını söyledi. Ölmek üzere olan ya da yeni ölmüş bedenlere yaptığı iğrençlikleri teker teker anlattı. En büyük eğlencesinin, ölmek üzere olan çocukların karınlarına oturup onların yavaş yavaş can vermelerini seyretmek olduğunu itiraf etti. İtirafını bitirince Gilles mahkemedeki insanlara dönüp:

“Anneler ve babalar, gençlerin hısımları ve arkadaşları beni dinleyin. Gençlere göz kulak olun. Onları ahlâki değerlerle büyütün. Şayet benim büyüdüğüm tarzda yetişirlerse, onlar da benim düştüğüm uçuruma düşerler.”

Dinî mahkeme onu işlediği suçlardan ötürü suçlu buldu ve aforoz etti.

Ağır ceza mahkemesi ve işlediği suçlardan ötürü Gilles’in mal varlığına el konulmasına ve suçlunun önce asılıp sonra yakılmasına karar verdi.

27 Ekim 1440'da Nantes'de Gilles de Rais ve iki yardımcısı; Poitou ve Griart büyük bir kalabalığın önünde asıldı. Cesetleri, büyük bir odun yığınının üzerine taşındı, ama Gilles'in ailesi, alevler vücuduna değmeden onu alıp yakınlardaki bir kilisenin bahçesine gömmeyi başardı.

Prelati diğerleriyle eşit derecede suçlu sayılmasına rağmen bilinmeyen bir nedenden ötürü arkadaşlarıyla aynı kaderi paylaşmadı. Birkaç ay bir kilisenin hapishanesinde tutuklu kaldı. Daha sonra Anjou Dükü tarafından serbest bırakıldı.

Gilles de Rais'in ölümünden sonra Fransa'nın çocukları şarkılı bir oyunu söylemeye başladılar.

BÜLBÜL

ORMANDA GÜZEL VE HASSAS

ŞARKISINI SÖYLÜYOR ÇÜNKÜ

GILLES DE RAIS ARTIK ÖLDÜ VE

MAVİ SAKAL YOK OLDU

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HANNOVER'İN SEKS KASABI

Gilles de Rais'in şarkılara ve efsanelere konu olmasından 500 yıl sonra, medeni insanoğlu, efsanelerden ve batıl inançlardan dirilen kan içici vampirleri, iki bacaklı kurt adamları ve çocukların etleriyle beslenen cüceleri gerçek hayatta karşısında gördü. Zamanla bazı insanlar, uydurma hikâyeleri gerçek hayata uyarlamaya ve masalları gerçek dedektif hikâyelerine döndürmeyi başardı.

Normal dışı davranış gösteren bu kimselerin ne görünüşlerini ne de zekâ seviyeleri diğer insanlardan farklıydı. Otoritelerin dikkatini çekecek küçük sapmalar gösteriyorlardı, ama kimse bu insanları dikkate almıyordu. Psikiyatristler onları sadece akıl sağlığı yerinde olmayan bireyler olarak nitelendiriyorlardı.

Bu, karnı burnunda olan bir kadına ‘hafifçe hamile’ demeye benziyor. Ancak, kötü bir suç işlediklerinde toplum onların zihnen ve ahlâken bozuk olduğunu kabul ediyordu. Kendi körlüklerinin öcünü ise onları ya hapishaneye ya da akıl hastahanesine tıkarak alıyorlardı.

Geçen yüzyılın en acımasız cinsel sapığı Fritz Haarman’ın hikayesi de işte buna benziyor. Haarman’ın yaptıkları, birinci dünya savaşından sonra Hannover’ı derinden sarstı.

Haarman hem zevk için hem de para için öldürüyordu. Genç kurbanlarını kesip etlerini satıyordu. Hiçbir şeyi ziyan etmiyordu. Kurbanlarının paçavraya dönüşmüş elbiselerini bile paketleyip tefecilere satıyordu.

Bir yazara göre bu canavar insanlığın yüz karasıydı. Hatta insan bile değildi çünkü hiçbir insan onun yaptıklarını yapamazdı.

İngiltere’nin Mavi Sakalı ile Hannover kasabı arasında birçok benzerlik vardı. İkisi de eşcinsellikleri ile ün salmıştı. Kurban olarak kendilerine genç erkekleri seçiyorlardı. İkisi de kanun onları yakalayınca dek birçok masumun kanına girmişlerdi. Haarman 24 kişinin ölümünden sorumlu tutuluyordu ama kendisi daha fazla sayıda insanı katlettiğini söylüyordu. “Belki 30 belki de 40 kişiyi öldürmüşümdür. Tam olarak sayıyı hatırlayamıyorum...” İkisi de öldürmekten cinsel zevk alıyordu.

Fritz Haarman 1879’da Hannover’de doğmuştu. Babası tren kömürçüsü idi. En küçük çocuğu beş yaşına basınca

karısının malvarlığına güvenen baba işinden ayrıldı. Karısı ondan yedi yaş daha büyük, sessiz sakin bir kadındı. Kadıncağız 41 yaşında, altıncı çocuğunu (geleceğin katilini) doğururken felç geçirip ömür boyu yatağa mahkûm kaldı.

Fritz diğer çocuklardan farklıydı. Oyuncak bebekleri, dikiş dikmeyi, evcilik oynamayı ve kızkardeşlerine ev işlerinde yardım etmeyi seviyordu.

Babasına karşı delice bir nefret duyuyordu. Ona göre babası, şeytan ruhlu, aşırı cimri ve hiçbir şeyden memnun olmayan biriydi.

Okulu, devletin sağladığı burs ile okudu. 16 yaşına geldiğinde yakışıklı boylu poslu ama şişman bir genç olmuştu. Askeri okula devam eden Fritz'in askeri kariyerini Birinci Dünya Savaşı engelledi. Bu süre zarfınca Fritz, askeri bir hastahane de çalışmak mecburiyetinde kaldı.

17 yaşında ilk defa kanunla karşı karşıya geldi. Küçük çocuklara sarkıntılık etmekle suçlanan Fritz, Hildesheim'da sosyal hizmet cezasına çarptırıldı. Onu kontrol eden doktor zekasının kıt olduğunu, bu yüzden işlediği suçtan sorumlu tutulamayacağını söyledi. Altı ay çalıştıktan sonra Fritz, İsviçre'ye kaçtı. Orada birbirinden alakâsız işlerde; iskele işçisi, eczane çıraklığı vb. işlerde çalıştı.

İki yıl sonra Alsace'da (o zamanlar Almanya'ya aitti) bir taarruz birliğine girdi. Üstleri onun doğuştan asker olduğunu söylüyorlardı. Albay'ı ondan çok etkilenmiş onu özel yardımcısı yapmıştı. Fritz için o zamanlar hayatının en güzel zamanlarıydı. Bu mutluluğu sadece dört yıl sürdü. Geçir-

diği bir sinir nöbeti onu yerinden etti ve 20 yıl boyunca, tutuklanana kadar askerlikten uzak kalmasına neden oldu.

Hannover eşcinseller için bir cennetti. Suç Masası şefine göre 450.000 nüfuslu Hannover şehrinde 40.000 eşcinsel yaşıyordu ki bu da toplam nüfusun onda birine denk geliyordu. Erkek fahişeler, kadın meslektaşlarıyla yarışıyor-
du. Polisin elinde 500 erkek fahişenin sabıka kaydı vardı. Şehrin en ünlü dans salonu Kalenberger Vorstadt'da şehrin saygın vatandaşları, kadın kılığına girmiş genç erkeklerle dans ediyordu.

Haarman'ın babası, oğlunun yaşadığı bu hayata karşıydı. Evde sonu yumruklar ve ölüm tehditleriyle biten şiddetli tartışmalar yaşıyordu. Oğlunu kaybetmekten korkan baba, Fritz'i bir akıl hastahanesine götürdü. Doktorlar, hastanın normalin altında bir zekâya sahip olduğunu, bunun da ahlâk eksikliğine, bencilliğe ve kinciliğe yol açtığını ama hastanın akıl sağlığının yerinde olduğunu rapor ettiler. Toplumun arasına karışmasında hiçbir sakınca yoktu.

Kavgalardan bıkan babası, ona karşı olan tüm sorumlulğundan vazgeçti, kendi başının çaresine bakması için onu evden attı ama bunu yapış tarzı oğlunun hayatını fazlasıyla etkiledi.

Birinci Dünya Savaşı'ndan kısa bir süre önce Haarman bir depoyu soyduğu için beş yıl mahkûmiyet aldı. Böylelikle bu 'doğuştan asker' savaşı dört duvar arasında geçirdi.

1918'den hapisten çıktığında kendini birden bir kaosun içinde buldu. Savaş, koskoca ulusu harap etmişti. Milyon-

larca insan açlıktan ölüyordu. İnsanlar fırınların önünde uzun kuyruklar oluşturuyor bir somun ekmek alabilmek için saatlerce bekliyorlardı. Herkes gereksiz karneler taşıyordu. Et, yumurta ve sebze kolay kolay bulunamıyordu. Kış yaklaşıyordu ama kimsenin giyecek elbisesi yoktu çünkü fabrikalar üretimi durdurmuştu.

Bu sırada Schiebers ve Hamsterers gibi tefeciler ve kara borsayla ilgilenenler keselerini doldurmaktaydı. Tüm ülkeyi dolaşıp, her çiftliğin kapısını çalıyor yüksek fiyatlara yiyecek ve giyecek satın alıyorlardı. Stoklarını doldurup kıtlığa yol açıyorlardı. Büyük şehirlerde mallarını daha da yüksek fiyatlara satıyorlardı.

Almanya'da ki en büyük kara borsa merkezlerinden biri de Hannover'daki tren istasyonunun karşısındaydı. Depolar at, kaz ve ördek gibi canlı hayvanla doluydu. İkinci el giysiler ve ayakkabılar dahi depolarda bulunabilir; sigara, çikolata, margarin ve kahve gibi bulunması zor lüks malzemeler belli bir para karşılığı satın alınabilirdi.

Kanun ve düzen diye birşey kalmamıştı. Polislerin tek düşüncesi kendi ceplerini doldurmaktı. Bu açlık zamanında, Fritz'in ailesinin durumu da pek iç açıcı değildi. Onlar da tefecilerden bir parça et, ekmek ya da giyecek bir şey alabilmek için olanca güçleriyle uğraşıyorlardı. Hırsızlar, dolandırıcılar ve hatta katiller bile dokunulmazlık satın alabiliyorlardı. Otoriteler, bu insanları yakalamak için casuslar kullanıyorlardı. Haber taşıyan güvercinleri yakalayıp bilgi elde etmeye çalışıyorlardı.

Bu yöntemle Fritz Haarman da yakalandı. .

Hapishaneden salıverildikten altı ay sonra Fritzin başını sokacak bir evi ve bir işi olmuştu ama o daha fazlasını istiyordu.

Kendine Cellarstrasse'nin dar bir sokağında sıvaları dökülmüş eski bir ev bulmuştu. İşiyse, polise bilgi sağlamaktı. İş, iyi para kazandırmıyordu ama ona saygın bir ünvan 'Dedektif Haarman' vermişti. Daha da önemlisi, kanun dışı işlerine polis müdahale etmiyordu, böylelikle o da kara borsadan cebini dolduruyordu.

Kara borsanın karşısındaki tren istasyonu, almanya'daki korkunç savaşta oradan oraya dolaşan binlerce evsizin sığınağı olmuştu. Bu evsizlerin tek isteği, ruhlarını ve bedenlerini bir arada tutmayı sağlayacak bir iş ve ev sahibi olabilmektir. Aralarında evden kaçmış binlerce çocuk vardı. Hannover'in yollarını posta arabaları, nakliye ve bazen de yolcu trenleriyle baştan sona dolaşmışlardı. Akşamları bekleme salonunun kirli sıralarında birbirlerine sokulup ısınmaya çalışıyorlardı. Sayıları çok fazla olduğu için kimse onlara dikkat etmiyordu. Her geçen gün birileri geliyor, birileri gidiyordu.

Dedektif Haarman tren istasyonunu karargâhı yapmıştı. Bazı geceler bekleme salonuna girip, uyuyan çocukların yüzlerini inceliyordu. Beğendiği bir yüz görünce, çocuğu sertçe sarsıp uyandırıyor ve biletini istiyordu. Korkan çocuk kekeleye kekeleye bir hikâyeye anlatıyordu. Haarman, çocuğu hiçbir tepki göstermeden dinliyor sonra sert tavırlarını yumuşatıp babacan bir tavırla çocuğa evinde sıcak bir kakao ve rahat bir yatak teklif ediyordu. Teklifi kabul eden çocuk ise bir daha hiç gözükmüyordu.

Haarman'ın ilk kurbanı neredeyse onun son kurbanı olacaktı. Babası orduda olan 17 yaşındaki Friedel annesiyle kavga ettiği için evden kaçmıştı.

Bir hafta sonra askerden dönen babası, kayıp oğlunu aramaya başladı. 14 yaşındaki okul arkadaşı Friedel'i en son tren istasyonunda gördüğünü söyledi. Ayrıca Friedel'in orada kendisine hediyeler veren ve onu parkta dolaştıran kibar bir dedektifle tanıştığını belirtti. "Ben de daha önce o kibar beyfendinin evinde bulunmuştum. Beraber sigara içip biraz eğlenmiştik." Ama çocuk nasıl eğlendiklerini söylememişti.

Tren istasyonundaki küçük bir araştırma, endişeli aileyi Haarman'ın karşısına çıkarttı. Ailenin ısrarı üzerine, polis isteksizce kaybolan çocuğu Haarman'ın evinde aramayı kabul etti. Baskında Haarman, genç bir çocukla uygunsuz bir vaziyette yakalanınca, polis arkadaşları onu ahlâksızlıktan tutuklamak zorunda kaldılar. Bu suçtan dolayı Haarman dokuz ay hapiste yattı.

Haarman'ın odasında daha dikkatli bir araştırma yapılsaydı onun tüm hayatı ve kariyeri sona erebilirdi.

Dört yıl sonra, 24 başka cinayetten daha yargılanmak için beklerken Haarman: "Ahlâksızlıktan tutuklandığım zaman kayıp çocuk Friedel'in başı bir gazeteye sarılmış bir şekilde sobanın arkasında duruyordu," dedi.

Bu küçük hadise ve kısa hapis hayatı katil dedektifin polisle olan sıkı ilişkisini bozmadı. Eylül 1919'da geri döndüğünde şehrin aynı yerinde başka bir oda tuttu ve Tren istasyonundaki eski işine geri döndü.

Beş yıl boyunca yaşları 10 ile 20 arasında değişen bir sürü genç Haarman'ın evine uğradıktan sonra bir daha hiç gözükmeydi.

Kimse Kasım 1919 ile Şubat 1923 arasında işlenen cinayetlerin sayısını bilmiyordu ama Haarman'ın mahkemede verdiği ifadeye göre sayı belki 30 belki 40 idi.

Haarman'ın tutuklanmasından 17 ay önce polisin elinde 27 kayıp çocuk vakası vardı. Haarman, bu vakaların 24'ünden sorumlu olduğunu itiraf etti.

Komşuları, Haarman'ın geceleri bir şeylerle meşgul olduğunu biliyordu çünkü odasından ışık ve satır sesi eksik olmuyordu. Sabahları komşuları onunla merdivende karşılaşınca, onun kanlı elbiselerle dolu bir sepeti havlulara sarmış olduğunu ve iyi bir iş çıkarmış kasap gibi ıslık çaldığını görüyorlardı. Katil kasap, bir iki dakika durup neşeli bir şekilde onlarla muhabbet ettikten sonra yakındaki Leine nehrine artıkları boşaltmaya gidiyordu.

Hiçbir komşusunun olup bitenden haberi yoktu. Onlar, onun sadece kara borsada bir girişimci olduğunu ve çiftliklerden kaçırılan hayvanları kestiğini zannediyorlardı. Kimse, onu ziyarete gelen gençlerin akşamki faaliyetlerle bir ilgisi olduğunu bilmiyordu. Ne de olsa o, polisin gizli işlerini yapan bir dedektifti.

Bir gece, alt kattaki yaşlı kadın duyduğu sesler yüzünden uyandı. Bastonuyla duvara vurup "Yarın benim için de et var mı?" diye bağırdı.

Haarman yüksek bir sesle “Bu sefer yok. Belki bir sonrakinde” diye cevap verdi.

Bir hafta sonra Haarman, komşusuna bir torba et getirdi. “Onlardan çorba yaptım, ama kemikler çok beyaz gözükyorlardı. Ben de onları attım,” diye ifadesini sürdürdü yaşlı kadın. “Ve ben hâlâ hiçbir şeyden şüphelenmemiştim.”

Haarman öldürdüğü kurbanının tüm eşyasını alıyordu. Çamaşırları temizleyip düzelttikten sonra kara borsada satıyordu. Paçavradan farksız elbiseleri ise kesip bez parçası haline getiriyordu. Sırtçantası, kemer, anahtarlık gibi eşyaları çalıntı mal satan dükkânlara satıyor, daha küçük eşyalarıysa ya ev sahibine hediye ediyor ya da arkadaşlarına daha ucuza veriyordu. Hiçbir şeyi ziyan etmiyordu.

Haarman işini iyice ilerletmiş, eşyanın yanısıra dükkânlara dana ve domuz eti de satmaya başlamıştı. Mahkemede, etin nereden geldiğini açıkladığında Hannover’in vatandaşları midelerinde şiddetli kasılmalar hissetmişti.

Serveti, ona kasap dükkânındaki başıboş bir köpek gibi kilo almasını sağlamıştı. 40 yaşında yuvarlak yüzlü, göbekli, feminen biri olmuştu. Muazzam cüssesine rağmen tiz ama yüksek sesi vardı. Şık giyinip ‘Cafe Kropcke’ gibi en gözde eşcinsel mekânlara ya da ‘Guessie’nin Sıcak Yeri’ gibi dans salonlarına gidiyordu.

Hans Grans ile Haarman ilk defa eşcinsellerin rahatça buluşup pazarlık edebildiği ‘Cafe Kropcke’ de karşılaşmıştı. 16 yaşındaki Hans’ın bir atlet gibi kaslı vücudu ve genç

kız gibi güzel bir yüzü vardı. Temiz görünüşüne rağmen O, şeytana bile parmak ısırtacak kadar kötüydü. Hans iyi bir hırsız, jigolo ve yüksek ücretli bir fahişeydi. Başka deyişle, toplumun kara yüzünün iyi bir temsilcisiydi. İkisini de iyi tanıyan insanlar Hans'ın, Haarman'dan daha zalim ve sapık olduğunu iddia ediyorlardı.

Haarman ona delice aşık oldu. Sonunda yalvara yakara onu evinden ayırıp, kendisiyle aynı evi ve yatağı paylaşmaya ikna etti. Yeni arkadaşıyla birlikte oturabilmek için eski kenar mahallenin ana caddesi Rothe Reine'da (Kızıl Sokak) geniş bir tavanarası kiraladı. İkisi ilginç bir çift oluşturmuştu. İnce, narin, yakışıklı bir genç ile şişman, itici bir yaşlı adam. Haarman ona tapıyordu. Hans, ne zaman birine, erkek ya da kadın, biraz ilgi gösterse kıskançlıktan kuduruyordu. Hangisinin kral hangisinin köle olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu.

İkisinin de şeytani kaderi birbirine kenetlenmişti. Hans, mahkemede cinayetler hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia etse de Haarman, onun cinayetlere bizzat karıştığını itiraf etti. Haarman: "Bir keresinde, 17 yaşındaki bir genci sırf Hans onun pantolonunu istediği için öldürdüm." dedi.

"Akşam geç saatlerde tren istasyonuna gidip 'endimize bir kurban seçerdik. Hans, kurbanı eve getirmemde bana yardımcı olurdu. Bazen görünüşünü beğenmediğim çocukları sırf O istiyor diye eve davet ederdim. Her şey bitince O, istediği eşyayı alırdı. Gerisi bana kalırdı."

Hans belki bu cinayetlere katıldı belki de katılmadı, ama gerçek ne olursa olsun, onun bu cinayetleri bildiği ve bu cinayetlerden kazanç elde ettiği şüphe götürmez bir gerçektir. Her ne kadar inkâr etse de yakalandığı sırada giydiği yeşil tişört uzun zamandır kayıp olan bir çocuğa aitti.

12 Şubat 1923'de Haarman ilk defa Berlin'den kaçan 17 yaşında, kırmızı saçlı bir genci öldürmekten tutuklandı. Katil dedektif, onu tren istasyonundan aldığını ve onu öldürüp eşyalarını Hans'a verdiğini itiraf etti.

Az daha bu cinayet yüzünden yakalanacaklarmış. Hans'ın iki fahişe arkadaşı, ev sahipleri evde değilken tavanarasına girmiş. Dolapları karıştırırken, görünüşü şüpheyandıran bir et yığını bulmuşlar. Bir parçasını kesip, polis karakoluna götürmüşler. Eti inceleyen uzman, onlara etin, domuz eti olduğuna dair garanti vermiş.

Kıl payı kurtuldukları bu olaydan bir ay sonra, acımasız çift kendilerine başka bir kurban buldu. Bir yıl sonra çocuğun eşyaları, Haarman'ın evsahibinin evinde ortaya çıktı.

Katliam devam ediyordu. Mayıs'ta yaşları 15, 17, 20 olan üç genç, Haziran'da 13 yaşında bir çocuk, Ağustos'ta 18 yaşında bir genç, Eylül'de 17 yaşında iki genç, Ekim'de

Şiddetli bir münakaşa sonrası Hans tüm eşyasını alıp evden ayrıldı. Birkaç hafta sonra Hannover'de ailesiyle birlikte yaşayan 17 yaşındaki bir gencin kaybolduğu bildirildi. Haarman, hemen gencin ailesini ziyaret edip onlardan gencin bir fotoğrafını istedi. Aileye, genci üç gün içinde bula-

cağına dair söz verdi. Evin küçük kızı, onun bu sözü verirken attığı kahkahadan çok korkmuş, ağlamaya başlamıştı.

Haarman polis merkezine gidip, Hans'ı genci öldürmekle suçladı. Polis, şüpheliyi hemen yakalayıp sorguladı ama O, çocuk kaybolduğu sırada başka bir suçtan dolayı hapiste yattığını ispat etti. Salıverildikten sonra Hans, Kızıl Sokağ'taki aşk yuvasına geri döndü. Polis ise bir daha şüpheliyi rahatsız etmedi.

Kayıp çocuğun cesedi nehirde bulundu. Diğerlerinden farkı, ırzına geçilmemiş olmasıydı. Ayakları ve elleri bağlı, nehirde ölüme terk edilmişti. Anlaşılan çocuk ne eti için ne de eşyası için öldürülmüştü. Acaba bu cinayeti Hans mı işlemişti yoksa başka biri mi?

Meraklı ailelerin araştırmaları ve seks suçları Haarman'ı devamlı polisin önüne çıkarmasına rağmen, O her defasında işlediği suçlardan zarar görmeden kurtulmayı başarmıştı. Bazen deliller Haarman'ı altın tepside sunuyordu ama onlar nedense olayların üstüne gitmiyorlardı.

Bir kimyagerin oğlu olan 15 yaşındaki Roland Duck, denize gitmek için annesine haber vermeden evden ayrıldı. Ailesi, onu Kızıl Sokağa kadar izledi ama daha sonra izini kaybetti. Etrafta küçük çaplı bir araştırma yapan polis, çocuğu bulamayınca dosyayı kapattı. Halbuki yakınlardaki biri çocuğun nerede olduğunu gayet iyi biliyordu

16 yaşındaki Wilhelm Erdner, iş çıkışı, eve dönmedi. Babası, çocuğunun arkadaşı olduğu iddia edilen bir dedektifle konuştu. Kendini 'Honnerbrock' olarak tanıtan dedek-

tif, çocuğu serserilik yaptığı için tutukladığını söyledi. Polis merkezinde araştırma yapan baba, çocuğunun tutuklanmadığını ve Honnerbrock' isimli bir dedektifin varolmadığını öğrendi. Polisin elinde, sahtekârın detaylı bir tanımı vardı. Buna rağmen, polis şüphelinin peşine düşmedi. Haarman sorgulamada sözde 'Honnerbrock'ın O olduğunu ve çocuğu kendisinin öldürdüğünü kabul etti.

1924'ün Noel gecesi Hannover Kasabı yeni kurbanlar arayışına çıktı ama şansı yaver gitmedi. Buna rağmen kendisine Ocak'ta iki, Şubat'ta bir, Nisan'da iki, Mayıs'ta üç yeni kurban buldu. İçlerinden biri daha 10 yaşındaydı.

Seri cinayetlerin sonunu getiren sadece bir tesadüftü, polis birliklerinin gayretli çalışması değildi. 17 Mayıs 1924'te tüm şehir boyunca akan Lene nehri kıyısında oynayan çocuklar, küçük bir çocuğun kafatasını buldular. 13 Haziran'da iki çocuğun daha kafatası nehirden çıkarıldı. Kafataslarını inceleyen uzmanlar, bunun tıp öğrencilerinin şakası olduğuna karar verdiler.

Bu karardan bir ay sonra, 24 Mayıs'ta çocuklar nehirde bir çanta dolusu insan kemiği buldular. Söylentiler şehri karıştırmaya başlamıştı. Kurt adamlar... yüzlerce çocuğun kayboluşu... marketlerde satılan insan eti... Söylentiler üzerine, polis nehirde araştırma yapmaya karar verdi.

Nehirden yaklaşık 500 insan kemiği çıkarıldı. Uzmanlar kemiklerin 22 farklı çocuğa ait olduğunu tespit etti. Polisin, artık bu gıdaşata dur demesinin zamanı gelmişti.

Haarman'ın Kızıl Sokak'taki çatı katına giren polisler, duvarların kanla kaplı olduğunu gördüler. Daha kapsamlı bir araştırma, polisi kayborduğu bildirilen çocukların eşyalarına ve giysilerine ulaştırdı.

Polis, eski meslektaşını tutukladı ve onu itirafa zorladı. Haarman, Hans'ın suç ortağı olduğunu itiraf etti ama yakalanan yakışıklı çocuk, hakkındaki tüm suçlamaları reddetti.

İnsanlar, tarihin en sansasyonel ve eşsiz duruşmasına tanık oldular. Savcı, işlemleri hızlandırıyor, önemli delilleri saklıyor ve görgü tanıklarını acele ettiriyordu. Söylentiye göre, otoriteler Haarman'ın polisle olan ilişkisinin gün ışığına çıkmasından ve bunun da baştaki hükûmeti devirmesinden korkuyorlardı. Hükümet, duruşmayla ilgili yayınların satışını yasakladı.

Haarman acele etmeyi reddetti. İşlediği cinayetlerle ilgili her ayrıntının kayıtlara geçirilmesini istiyordu. 27 suçlamadan 24'ünü kabul etti. Öldürdüklerinin sayısının daha fazla olduğunu belirtti. "Belki 30, belki de 40 hatırlamıyorum."

Haarman itirafında: "Cinselliği tam mânâsıyla birini öldürdüğüm zaman yaşıyordum. İçimde beni, devamlı rahatsız eden duygular vardı ve bu duygular peşimi ancak cinayet işlediğimde bırakıyordu. Soğuk, cansız bedenlere dokunmak beni rahatlatıyordu," dedi.

Duruşmayı yönlendiren Haarman'dı. Görgü şahitlerine "Hadi, bize tüm bildiklerini anlat. Gerçekleri ortaya çıkaram," diye sesleniyordu.

İstemediği bir cinayetle suçlanınca Haarman, babaya:

“Diyorsun ki: Çocuğumun üstünde bir tişört bile yoktu. Çorapları ayak bileklerine iplerle bağlanmıştı. Seni düşüncesiz adam! Oğlunun dışarıya bu kılıkta çıkmasına izin verdiğin için kendinden utanmalısın. Dışarda onun gibi binlercesi var. Dikkatimi bile çekmez O ama cinayeti Hans Grans işlemiş olabilir,” dedi.

Haarman işlediği cinayetleri itiraf etmesi için Hans’a yalvardı, kızdı hatta tehdit etti ama Hans kendinden emin bir tarzda, tüm suçlamaları reddetmeye devam ediyordu.

Hannover kasabı mahkemeye ve jüri üyelerine bilincinin yerinde olduğunu kanıtlamak için elinden geleni yaptı. “Kafamı kesin ama beni o deli evine geri göndermeyin” diye yalvardı. Titrek bir sesle:

“Meydanda idam edin beni. Mezar taşıma da şunu yazın: Burada seri cinayetlerin sorumlusu Haarman yatmaktadır. Böylelikle Hans Grans doğumgünlerimde mezarıma geldiğinde beni ve yaptıklarımı hatırlar.”

Mahkemenin atadığı avukat, ne Haarman’ı savundu ne de onun akıl sağlığının yerinde olup olmadığını ispata kalkıştı. O da diğer insanlar gibi ondan nefret ediyordu. Onun suçlarını hafifletecek en küçük bir özür bile bulamazdı.

Suçlunun son isteği yerine getirildi: Ölüme mahkûm edildi. Bir sonraki yıl baltayla kafası kesildi. Beyni incelenmek için alındı ve daha sonra sergilenmek üzere Almanya’daki bir müzeye kaldırıldı.

Hans Grans, onun mezarını bir kere bile ziyaret etmedi çünkü Haarman'ın cinayetlerine yardım ettiği gerekçesiyle ömür boyu hapse çarptırılmıştı.

Her ne kadar yaptıkları tiksindirici olarak nitelendirilseyse de, Almanya'daki pazarlara insan eti satan sadece o değildi. Açlık ve salgın hastalıklar yüzünden insanlar yediklerinin ne eti olduğunu umursamıyordu.

1921 Ağustos'unda Berlin polisi, George Grossmann adlı iri yarı bir kasabı tutukladı. Kiracısının akşamki faaliyetlerinden şüphelenen ev sahibi polise şikâyetle bulunmuştu. Eve giren polis, yatakta çıplak bir kızın cesedini buldu. Kız kendini savunmak için mücadele etmiş ama iri yarı adama yenik düşmüştü. Kızın cesedi hâlâ sıcaktı. Grossman, kızı özel bir stil ile bağlamıştı. Bu stili, usta kasaplar etrafa kan sıçratmamak için kullanırlardı.

Odayı araştıran polis, aynı yöntemle öldürülüp doğranmış üç kadın cesedi daha buldu. Bir diğer delil ise katilin yatağının altından çıkan kadın parmaklarıydı. Kasap, parmakları kesiyordu çünkü parmaklı bir domuz eti satamazdı.

Grossman'ın kurbanları fahişelerdi. Sonunda yıllardan beri Berlin sokaklarından kaybolan fahişelerin başına ne geldiği anlaşıldı.

İşlediği suçlardan dolayı ölüme mahkûm edildiğini duyunca Grossman kahkahalarını tutamadı. İdam tarihinden birkaç gün önce gardıyanı atlatıp kasap bıçağını son bir kez daha kullandı. Cesedi hapishane mezarlığına gömüldü.

Kasım 1924’de, Haarman’ın duruşmasından sonra, Berlin, yaşlı, saygın bir ilahi şarkıcısının tutuklanmasına şahit oldu. Henri Denke adlı yaşlı adam, gezginlere, dilenci kadınlara ve evsiz barksızlara sözde yardım elini uzatıyordu. Dört yıl boyunca 30’dan fazla şanssız insan Denke’nin kapisını çalma talihsizliğini gösterdi. Denke onları asla eli boş göndermedi. Aslında onları hiç göndermedi.

Denke’nin evini arayan polis, tuzlu suyun içinde iki küvet dolusu et, iki çömlek yağ ve iki sandık kemik buldular. Arkadaki kulübede ise leğenler dolusu tuzlu et vardı. Bu etlerin kaynağını anlamak için uzmana ihtiyaç yoktu. Evde bulunan bir hesap defteri tüm gerçeği gözler önüne seriyordu. Henri Denke’nin Germen kanı ona, öldürdüklerinin isimlerini, ağırlıklarını ve ölüm tarihlerini bir hesap defteri gibi tutturmuştu.

Henri Denke, düşünceli davranıp şehrini ağır bir yükten ve sansasyonel bir duruşmadan bir kutu aspirin ile kurtardı. Polis, cesedi gizlice bir mezarlığa defnetti.

Haarman ve diğerleri arasında önemli bir fark vardı. Diğerleri sadece kazanç sağlamak için adam öldürmüşlerdi. Oysa Haarman’ın öldürmekteki gerçek amacı, sadistik bir zevk almak ve cinsel heyecanı içinde hissetmektir. Kazanç onun için yemekteki salçadan farksızdır.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İNSAN ETİ YEMELİYİM

Bir insan, alkolik veya zekâsı kıt olduğu gerekçesiyle cezai yargılanmadan muhaf tutulamaz. Yalnız, işlediği suç sırasında bilincini kaybedip ne yaptığının farkında olmadığı ya da yaptığının yanlış olduğunu algılayamayacak kadar kendini kaybettiği ispat edilebilirse hakkındaki suçlama düşer.

New York Ceza Kanunları

1928 Mayısı'nın güzel bir cuma öğleden sonrası nazik tavrılı, yaşlı bir adam New York'un 15. Batı Caddesi'ndeki alelade bir evin kapısını çaldı. Ev, şehrin aşağılarında Dokuzuncu Bulvar ve Hudson Limanı arasında yıkılmaya yüz

tutmuş eski bir binadaydı. Bayan Delia Budd kapıyı açınca gülümseyen yaşlı bir adamla karşılaştı. Yaşlı adam, gazetede işaretlediği yeri göstererek: “Genç, 18 yaşında, çiftlikte yaz işi arıyor” ilanını yüksek sesle okudu.

“Eddie evde değil,” dedi annesi “Ama birazdan gelir.”

“Ben de beklerim. Sakıncası yok değil mi?”

Bayan Budd, onu ucuz mobilyalarla döşenmiş dört odalı evine aldı. Yabancı isminin ‘Frank Howard olduğunu ve Long Island, Farmingdale’de kendisine ait bir çiftlikte oturduğunu söyledi. Yazın yardıma ihtiyacı olduğunu, bu yüzden gazetedeki ilanı okuyunca Eddie ile görüşmek istediğini belirtti. Yaşlı adamı daha yakından tanımak isteyen Bayan Budd’un sorularını: “Evliyim ama karımdan ayrı oturuyorum fakat meraklanmayın oğlunuza orada çok iyi bakılır. Çünkü harika yemekler pişiren İsveçli bir kâhyam var,” diye cevapladı.

Sohbet esnasında evin küçük kızı, Grace Budd, okuldan geldi. Adamın soluk mavi gözleri kıza kenetlendi. Bayan Budd’a dönüp çocukları aşırı derecede sevdiğini söyledi. Kendisinin de altı çocuğu olduğunu ama ne yazık ki hepsinin büyüyüp evi terkettiğini anlattı. Küçük bir çocuğun evde gezinmesini ne kadar özlediğini belirtti.

Sonunda iri yarı, güçlü Edward Budd eve geldi. Kısa bir konuşmadan sonra Howard, Edward’ı kiralamaya karar verdi. Edward, bir arkadaşını da kiralaması için Howard’a yalvardı. Sonunda Howard iki genci cumartesi günü alıp Long Island’a götüreceğine dair söz verdi. Ayrılırken küçük kızın

eline yeni, parlayan bir çeyreklik sıkıştırdı. “Kendine güzel bir şeyler alırsın” dedi.

Cumartesi günü Buddlar’a Howard’dan bir telgraf geldi. Telgrafta: “New Jersey’de acil bir işim çıktı. Yarın gelip sizi alacağım” yazılıydı.

3 Haziran pazar günü saat tam 11.00’de Howard evin kapısına geldi. Yanında aşçısının marifetini ispatlamak için getirdiği bir kutu peynirli börek ve elma turtası vardı. Eddie ve arkadaşı Long Island’a gitmek için sabırsızlanıyorlardı. Howard özür dileyerek onlara bu öğleden sonraya kadar ayrılamayacağını söyledi. Küçük yeğeninin doğum günü partisine davetli olduğunu ve yeğenine söz verdiği için partiye gitmek zorunda kaldığını anlattı. Gençlere iki dolar verip kendisini beklerken sinemaya gitmelerini tavsiye etti.

Bu sırada küçük Grace pazar okulundan geldi. Yaşlı adam, onun beyazlar içinde ne kadar tatlı ve masum gözüktüğünü hayranlıkla belirtti. Oynaması için cebindeki faturaları yuvarlayıp Grace’e verdi. Grace sesli sesli faturaları hesaplarırken Howard’ın yüzünde, çocuğunu hayranlıkla seyreden bir babanın ifadesi vardı. Grace 100 doları geçince bir çığlık attı. Yoksullukla mücadele eden Buddlar için bu bir servet demektir. Zengin hayırsever, şefkatli ve yumuşak bir sesle:

“Grace’i de yeğenimin doğumgünü partisine götürme ne dersiniz? Yeğenim yakınlarda oturuyor, Columbus Meydanı 137. Batı Caddesinde. Çocuk orada kendi yaşlılarıyla oynar, kek ve dondurma yer. Endişelenmenize hiç gerek yok! Karanlık olmadan onu geri getiririm. Gençleri alır, çiftliğe geçerim.”

Bayan Budd, küçük kızını fazla tanımadığı bir yabancıya emanet etmekte kararsızdı ama Grace gitmek için yalvarıyordu. Babası: “Bırak gitsin Delia, bu karanlık evde her zaman iyi vakit geçirme imkanı olmuyor.” Bayan Budd, gönülsüzce Grace’in gitmesine izin verdi. Gözden kaybolana dek küçük kızın güle oynaya gidişini ve güvenle yanındaki yaşlı adamın elini tutuşunu seyretti.

Bu, onu son görüşleriydi. Ne o, ne de yaşlı refakatçisi bir daha geri dönmedi.

Uykusuz ve endişeyle geçen bir geceden sonra Bayan Budd, polise başvurdu. Dedektifler, yaşlı adamın hikâyesini kuşkuyla dinlediler. Colombus Meydanı 116. cadeyle bitirdi. Kızlarının 137. caddeye götürülmesi imkânsızdı. Kızlarının fidyeye için kaçırıldığı da iddia edilemezdi çünkü Buddlar zengin insanlar değildiler. Tek ihtimal kızlarının seks mafyasının eline düştüğüydü. Polis, her yerde kaçırılan kızı ve ‘Frank Howard’ı aramaya başladı.

Her tarafa Frank Howard’ın robot resmi dağıtıldı. Herkes, “60 yaşlarında, 1.65 boyunda 70 kilo civarında, mavi gözlü, gri saçlı, süpürge bıyıklı, hafif kambur yaşlı bir adamı” arıyordu.

Kayıp İnsanlar Bürosu’nun başkanı Dedektif William’ın ilk işi, Formingdale’de bir araştırma yapmak oldu. Formingdale’de kimse ‘Frank Howard’ı tanıımıyordu. Kaçırılma olayından birgün önce Buddlara gönderilen telgrafı inceleyen Dedektif William, gönderen kısmının silinip el yazısıyla tekrar doldurulduğunu fark etti.

Bu örümcek gibi el yazısını Buddlar altı sene daha gördüler. Düzenli aralıklarla postadan belli belirsiz yazılmış, ağza alınmayacak lâflar ve küfürler içeren mektuplar aldılar. El yazısı uzmanları, bu mektupları yazanın telgrafı yazanla aynı kişi olduğunu bildirdiler. Yıllarca ahlâksız ve ilkel bir beynin eseri olan bu mektuplar, Buddların yüreklerindeki acıyı bir hançer gibi deşti. Uzmanlar, mektupları her türlü testten geçirdi ama bir sonuç alamadılar.

İlk ipucu 11 Kasım 1934’de, çocuğun kaçırılmasından 6 yıl 5 ay sonra elde edildi. Bayan Budd her zamanki gibi aynı el yazısıyla yazılmış uzun bir mektup aldı. Mektup, yazarın kaptan olan arkadaşı John Davis hakkındaydı. Davis, Hong Kong’daki açlık ve kıtlık zamanında küçük çocukların kaçırılıp yendiğine şahit olmuştu. Bu hikâye, birden Howard’ın aklına parlak bir fikir getirmişti. Dışarı çıkan yaşlı adam, sokakta oynayan yaşları altı ila onbir olan iki çocuğu kaçırıp evine getirmiş giysilerini aldıktan sonra onları tuvalete kilitlemişti. Arasına onları, çıkarıp dövüyor ve bundan müthiş bir zevk alıyordu. İlk başta 11 yaşındaki çocuğu öldürdü. Onu parçalara ayırdı sonra etini kavurdu, kızarttı ve hafif ateşte kaynattı. Daha sonra altı yaşındakini öldürdü. “İnsan gençken daha leziz oluyor. İkinci çocuğun eti birincisinden çok daha iyiydi.

“Sonunda, Haziran’ın üçünde sizin eve geldim,” diye devam ediyordu mektup “Kızınızı, yeğenimin doğum günü partisine götüreceğim diye alıp onu Westchester County’daki boş bir eve götürdüm. Ölünceye kadar dövdüm onu. Ama, içiniz rahat olsun! Onunla cinsel ilişkiye girmedim. Öldüğünde hâla bakireydi.”

Buddların daha önce aldığı mektuplar gibi bu mektupta imzasızdı. Buna rağmen, mektubun sol üst köşesine silik bir geri dönüş adresi basılmıştı. Adresi spektroskopun altına koyan Dedektif William, adresin New York'daki özel bir yardım derneğine ait olduğunu keşfetti.

Bu ipucunu takip eden dedektif, 16 yaşındaki bir çocuğun dernekten bazı metupları alıp 52 doğu caddesine götürdüğünü keşfetti. Araştırma yapan dedektif, 'Frank Howard'ın tanımına uyan yaşlı bir adamın geçenlerde ondan ayrılıp Jackson Heights, Long Island'da bilinmeyen bir adrese taşındığını öğrendi. Adını tam olarak bilmiyordu. Ev sahibi, çaresizlik içinde omuzlarını silkti: "Yaşlı adama değişik isimlerde; Albert Fish, John Bell, Thomas Sprague ... vb. mektuplar gelirdi. Onun hakkında bildiğim tek gerçek, onun her ay buraya gelip içinde Georgia'daki oğlunun gönderdiği bir çekinde bulunduğu bir mektup olması."

Dedektif ve adamları eve yerleşip, onu beklemeye başladılar. Nihayet, 13 Aralık 1934'de bu insan avı sona erdi. Serseri kıyafetli yaşlı bir adam pansiyona gelip kendisine mektup gelip gelmediğini sordu. Bunun üzerine dedektifler saklandıkları yerden çıkıp adamı kısıkıvrak yakaladılar. Adam isminin Albert Fish olduğunu söyledi. 'Frank Howard' adını kullandığını ve Buddlar'ın kızını kaçırdığını rahatlıkla itiraf etti. "Üç yıl boyunca hep bunu itiraf etmek istedim çünkü bu sırtı mezarıma götürmeyi başaramayacağımı anladım."

Yaşlı adamı sorgulayan dedektiflerden biri, onun savunmasız bir çocuğa zarar verebilecek en son kişi gibi gözüküğünü söyledi.

Sakin ve duygusuz itirafı, en acımasız polisin bile tüylerini diken diken etmişti.

Gazetede ilâna, 18 yaşındaki genci terk edilmiş bir yere götürüp öldürmek için başvurduğunu söyledi. Eddie tahmininden daha iri yarı ve güçlü çıkmıştı. Morali bozulmuştu ama Eddie'nin kızkardeşini görünce eski neşesi yerine gelmişti. İşte o an planları değişmiş, tüm ilgisini bu küçük kıza vermişti.

“Bu küçük kızın nefretle, işkenceyle, sefaletle büyüyeceğini biliyordum. Bu yüzden gelecekte acı çekmesini önlemek için onu masumken öldürmeye karar verdim.”

“O pazar sabahı, Buddlar'ın evine gitmeden önce kendime kasap bıçağı, satır ve baltadan oluşan bir set hazırladım. Onları, cehennem aletlerimi, bir güzel paketleyip elbisemin altına sakladım. Buddlar'ın evine gelmeden önce onları bir köşeye bıraktım. Kızı, Buddlar'dan aldım. Aletlerimi de bıraktığım yerden aldıktan sonra tren istasyonuna gittik ve Greenburg trenine bindik. 40 dakikalık bir yolculuktan sonra Westchester County'e geldik.

Aceleyle trenden inerken paketimi trende unuttum. Küçük kız paketi unuttuğumu fark etti ve hemen trene atlayıp aletlerimi bana getirdi. Sonra da kucağıma atladı. Onu, şehrin banliyösünde Wisteria Evi adı verilen terk edilmiş bir eve götürdüm. Dışardaki çiçekleri benim için toplamasını istedim. Bu sırada eve girip üstümdekileri çıkardım ve aletlerimi hazırladım. Sonra pencereye gidip onu çağırdım. İçeri girip de beni çıplak görünce ‘Seni anneme söyleyeceğim’ diye çığlık attı. Onu boğazından yakaladım. Odanın içine

çekip yere yatırdım. Onun bu kadar direneceğini tahmin etmiyordum. Beni gerçekten çok şaşırttı. Bilincini kaybettiğinde dizimi göğsüne dayadım ve boğazını onu bu dünyanın acılarından kurtarıncaya kadar sıktım.”

Küçük kız ölünce Fisher, kızın elbiselerini çıkarmış ve baltayla kafasını kesmişti. Sonra kızı topuklarından asıp vücudunu üç parçaya ayırmıştı.

Küçük kızın başını eski bir gazeteye sarıp kulübenin dışında bir yerlere gizledikten sonra kızın diğer parçalarını dikkatlice bir elbiseye sarmış ve yanına almıştı.

Dokuz gün boyunca, küçük kızın etini değişik şekillerde pişirmişti: Soğanla haşlaşmış, patatesle kızartmış vb. Kendi deyimle kendine iyi bir ziyafet çekmişti. Etleri her çiğneyişinde tarif edilemez cinsel bir zevk duymuştu.

Kulübeye geri döndüğünde kızın kemiklerini, kahverengi bir kâğıda sarıp taş bir duvarın arkasına saklamıştı.

Yaptıklarını o kadar rahat anlatıyordu ki yıllardır câni suçlularla uğraşan polis memurları, duyduklarına inanamıyorlardı.

Suçluyu olay mahalline götüren polis, kahverengi kâğıda sarılı kemikleri buldu. Yapılan inceleme sonucu kemiklerin Grace Budd’a ait olduğu saptandı.

Caninin dhasını araştıran polis, başka deliller de buldu. Yaşlı adamın deri çantasından Haarman ile ilgili gazete kùpürleri ve fotoğraflar çıktı. Hannover kasabının 1924’deki duruşmasıyla ilgili, kendi duruşmasından dört yıl önce her şeyi itinayla saklamıştı.

Albert Fish'in daha önce de polisle problemleri olmuştu. Polis kayıtları, onun zimmetine para geçirmek ve imzasız tehdit mektupları göndermek gibi suçlardan tutaklandığını gösteriyordu. Bu suçlardan dolayı kısa süreliğine hapse girip çıkmıştı. Bunun dışında, aynı Haarman gibi çocukları kötüye kullanmakla suçlanmıştı ama her defasında 'çok masum görüldüğü' için salıverilmişti.

Bir keresinde de bir çocuğu öldürmekle suçlanmıştı. Yoldan geçen motosikletli bir adam onu, ağlayan bir çocuğu zorla arabaya bindirirken görmüştü ama tüm aramalara rağmen çocuk bulunamamıştı. Bunun üzerine polis, onu delil eksikliğinden serbest bırakmak zorunda kalmıştı.

Polis, 64 yaşındaki bu mahkûmu, polis kayıtlarına geçmiş en ahlâksız ve sapmış kişi olarak nitelendirdi. Dedektif William'a göre buldukları deliller Fish'in en az sekiz çocuğu öldürüp yediğini ortaya çıkartıyordu. Yüksek Mahkeme Yargıcı ise mahkemede, güvenilir kaynaklardan aldığı bilgi sonucu öldürülen çocuk sayısının 15'e yükseldiğini belirtti.

İtiraflarından sonra yaşlı adam Bellevue'e akıl sağlığının kontrol edilmesi için gönderildi. Fish'i inceleyen psikiyatristler onun, daha önce rastladıkları ya da kitaplardan okudukları insanlar arasında en anormali olduğuna karar verdiler.

Kitaplarda yazan bütün cinsel sapkınlıkları gösterdiğini hatta daha önce hiç tarifi yapılmamış bozuklukları sergilediğini söyleyen psikiyatristler onun akıl sağlığının yerinde olmadığını kararlaştırdılar.

Suçluyu hücrelerinde inceleyen Doktor Frederic Wertham “Fish’in seks yaşamı hakkında ciltlerce kitap yazılabilir. Daha önceki psikiyatri kitaplarında ve suçluların kayıtlarındaki hiçbir vaka, Fish’in vakasına benzemiyor. Mahkeme için onun 18 ayrı sapkınlığının ya da pazapkilias’ın teknik ismini ve açıklamasını bir liste halinde hazırladım.”

Fish, insan eti yemenin yanlış olduğuna inanmıyordu ve insanların neden bu kadar büyük tepkiler verdiğini anlamıyordu.

Yamyamlığının yanı sıra Fish, insan kanı içmektende büyük bir zevk alıyordu. İnsanoğluna yasak olan ve iğrenç gelen her şeyi denemiş ve bundan oldukça keyif almıştı.

Yaptıklarının aksine seks manyağı, dinine oldukça düşkündü. Hücrelerinde bütün vaktini İncil okuyarak geçiriyordu. Ne içki içiyor; ne sigara kullanıyor ne de tütün çiğniyordu. Yan hücrendeki adamdan oldukça şikayetçiydi. “Durmadan küfreden bu adama dayanamıyorum,” diyordu.

Nasıl bir canavardı bu adam? Nasıl bir geçmişi vardı?

Albert Howard Fish, 1870 yılında Washington’da doğmuştu. Soylu bir aileden geliyordu. (Başkan Grant zamanında uzak bir akrabası, Hamilton Fish, Beyaz Saray Sekreteri olmuştu.) Buna rağmen, ailesinde ruhsal bozukluk oranı yüksekti.

Amcası Maine’deki bir akıl hastahanesinde ölmüştü. Halasının tamamen kaçık olduğu söyleniyordu. Albert’in annesinin garip olduğu düşünülüyordu; devamlı sesler işi-

tip, halisünasyonlar görüyordu. Üvey abisi (babasının ilk evliliğinden olan) California'daki bir akıl hastahanesinde son nefesini vermişti. Küçük kardeşi, beyin süngerleşmesinden ölmüştü. Öteki kardeşi bir alkolikti. Kızkardeşlerinden biri ise beyindeki görüntülerden şikâyetçiydi.

Aşırı sinirli bir çocuk olan Albert, onbir yaşına kadar altını ıslatmaya devam etti. Beş yaşında babasını kaybetti. Evin geçimini sağlayamayan annesi, çözümü Albert'i yetimler yurduna göndermekte buldu.

Yetimhanede mutsuz olan Albert birçok defa oradan kaçtı. Doğru dürüst okuyamıyordu. 15 yaşında sekizinci sınıfı bitirince okuldan ayrıldı.

Daha sonra bir boyacının yanına çırak girdi. Boyamak, dekore etmek ve çeşitli işlerle uğraşmak onun geçim kaynağı oldu.

28 yaşında evlendi. Karısı ondan dokuz yaş daha gençti. Altı çocukları oldu. 20 yıllık bir evlilikten sonra karısı, birden herşeyini alıp evi terkettti. Sonradan, evlerinde yatılı kalan bir pansiyoner ile birlikte kaçtığı anlaşıldı. Evdeki herşeyi satıp, çocuklarını yüzüstü bırakmıştı. Çocukların en küçüğü henüz üç yaşındaydı. Fish, çocuklarına, kendilerine bakabilecek yaşa gelene dek destek oldu. "Ben, onların hem babaları hem de anneleri idim," diyor Fish.

Grace Budd'u öldürmekten tutuklandığında üzerine titrediği beş torunu vardı. "Torunlarımin en büyüğü 12 yaşında, yedinci sınıfta. Ona tapıyorum," diyordu büyük bir gururla. "Çocuklara karşı hep sevecen olmuştum. Öldürmeyi hiç düşünmemiştim."

Ancak ilkel bir beyne sahip olan bir insan torunlarına olan sevgisiyle, yüzlerce masum çocuğa saldırıp, sarkıntılık ve işkence etmeyi bir tutabilirdi.

Fish'in cinsel sapkınlıkları beş yaşında başladı. "Anakulu öğretmeni, hatalı davranan öğrencilerin poposuna vururdu. Bunun, diğerlerine ve bana yapılmasını görmekten çok hoşlanırdım. Hocanın bana vurmasını sağlamak için özellikle hatalı davranırdım."

Büyüdükçe içindeki sadomazoşimde artıyordu. "Diğer insanlara acı çektirmeyi ve diğerlerinin de bana acı çektirmesini hep arzuluyordum. Acı veren herşeyden hoşlanıyordum."

Psikiyatristler kendisine acı çektirmekle ilgili anlattığı hikâyelere inanmadılar ta ki bir gardiyanın Fish'in hela çukurunda, kendine saplamak için kullandığı iğneleri buluncaya kadar... Leğen ve karın bölgesinin röntgeni çekildi. Fish'in vücudunda 29 farklı boyutta iğne bulundu. İçlerinde büyük gemici iğneleri de vardı. Bazı iğneler, uzun zamandır vücutta kaldıkları için aşınıp parçalara ayrılmıştı. İğnelerin bir kısmı tehlikeli bölgelerdeydi; iç organlara yakın, rektumun çevresinde, idrar torbasının kenarındaydılar

İşin ilginç yanı: Batan iğnelerin, Fish'in vücudundan kan akıtmamasıydı. Uzmanlar: "Bu, aşırı bir histerinin doğal kardinal septomudur. Aşırı duygusal gerilimlerde, dinsel esrime, yoğun erotizmde vb. durumlarda parasympatetik sinir sistemi kan damarlarını tıkayıp, kanın akmasına engel olur. Bu sayede Hint fakirleri rahatlıkla, hiçbir ağrı duymadan ve kan kaybetmeden çivi yataklara yatabilirler" diye görüşlerini bildirdiler.

Zamanla Fish'in seks hayallerini çocuklar süslemeye başladı. Maceralarını, psikiyatristlere hiçbir şey saklamadan, rahatlıkla anlatıyordu. psikiyatristlerin tahminine göre; Fish, çalıştığı süre zarfınca en az yüz erkeği ve kızı kandırmış, zorlamış ya da parayla beraber olmuştu. Boyacılık mesleği onun tavan arası, bodrum gibi ıssız yerlerde çalışmasını gerektiriyordu. Böylece hiç rahatsız edilmeden ya da yakalanma korkusu duymadan kurbanlarına istediğini yapabiliyordu. Tulumunun altına hiçbir şey giymiyordu. Bu da, onun bir fırsat çıktığında kolayca faaliyete geçmesini sağlıyordu.

Fish, ağızlarını tıkayıp, bağladıktan sonra genç kurbanlarına çeşitli işkenceler yapıyordu. En büyük zevki ise, çevrede kimsenin olmadığını anladığı vakit kurbanlarının ağız bandajlarını çözmekti. Böylece onların çığlıklarını ve ağlamalarını rahatlıkla dinleyebiliyordu.

Kurbanlarını, genelde, zenci çocukların arasından seçiyordu. "Zenci çocukların zarar görmesi ya da ortadan kaybolması kimsenin dikkatini çekmez" diyordu Fish. "Bir aralar, zenci bir kıza bana zenci oğlanlar getirmesi için haftada beş dolar ödüyordum" diye devam ettiriyordu.

Yakalanma riskinin olup olmadığını soran psikiyatrist' Fish: "Çocuklar korkudan bir şey anlatamıyordu. Zaten anlatsalar da ben bir yolunu bulup onları susturuyordum" diye cevap verdi.

"Hep aynı yerde kalmıyordum. Birkaç çocuktan sonra bulunduğum yeri terk ediyordum. New York'dan Montana'ya kadar 23 eyalette bulundum" diye övünen Fish. "Bu

eyaletlerin hepsinde de kendime çocuk bulmayı başardım” dedi.

Bazen bu çocuklar hakkındaki gerçek gün ışığına çıkıyor; Fish işinden kovuluyordu. Bir keresinde nerdeyse yakalanacaktı. 12 yaşındaki bir kızı kandıran Fish, çalışmakta olduğu boş apartmana kızı getirdi. “Tek bir çocuktuk. İstedigimi hemen yapabilirdim ama apartmanda katları gösteren bir başka adam daha vardı. Elindeki anahtarla her kapıyı açabilirdi. Ben de bu yüzden kızı tuvalete itip kapıyı kapadım. Aksi takdirde, birazdan tuvalete gelecek olan adama yakalanabilirdim.”

“İşveren, benim hakkımda kötü hikâyeler duyduğunu söyledi. Anlaşılan çocuklardan birkaçı konuşmuştu.”

Seks manyağı, kritik bir yaşta, 55’te kendini aşırı bir dinî buhrana kaptırmıştı. Hz. İsa’nın silüetini ve meleklerin hayalini görüp, olmayan sesler duyuyordu. Bir gün Fish’in çocuklarından biri, babasını bir tepeye tırmanmış, ellerini gökyüzüne açmış ve ‘Ben İsa’yım’ diye haykırırken bulmuştu.

Günahlarından anılmak zorunda olduğu fikrine saplanan Fish, çözümü kendine acı çektirmekte bulmuştu. Parmak aralarına iğne saplayan kaçık ihtiyar, acıya dayanamadı.

Oğlu, bir gün onu verandada çırılçıplak, kendini iğnelti bir sopayla döverken bulduğunu söyledi. Fish’in vücudu kanlar içinde kalmıştı.

Tanrı’nın, kendisini, çocukları hadım etmesi ve ona kurbanlar vermesi için dünyaya gönderdiğini söylüyordu. “Bu

fikre, İncil'i okurken kapılmıştım. Hz. İbrahim'in oğlunu, Tanrı'ya kurban etmek istemesi beni çok etkilemişti. Günahlarımdan kurtulmak ve Tanrı'nın gözünde tertemiz olabilmek için bir çocuğu kurban etmem gerektiğini anladım. O gün, büyük bir heyecan içinde, ileride yapacaklarımı hayal ederek geçirdim."

Birçok defa, küçük erkek çocuklarını hadım etmek için kaçırmaya çalıştı ama her defasında önüne bir engel çıktı. Birkaç defa da kendini hadım etmeye çalıştı ama acıya dayanamadığı için bundan vazgeçti.

"Bu tür anormallikler ve sapkın düşünceler, ahlâk yoksulu yaşlı adamın 10 yaşındaki Grace Budd'u öldürmesine sebep oldu. Küçük kıza tecavüz etmediğini söylüyordu. Teknik olarak, söyledikleri doğrudu. Gördüğü halisünasyonlar iktidarsızlığın septomlarıydı. Her ne kadar insanın cinsel performansı zamanla kaybolduysa da, duyduğu şehvet ve cinsel ihtiyaç varlığını sürdürür" diyordu uzmanlar.

Çocuğu öldürüp, vücudunu yemekle Fish aslında sembolik olarak kendini cinsel yönden tatmin etmiş oluyordu.

Dokuz günlük zevki, insan etine olan açlığını arttırmıştı. Bir yıl sonra yolda tek başına yürüyen 13 yaşındaki bir çocuğu da Grace Budd'a yaptığıının aynısını yapmak istedi.

"Çocuğu izlemeye başladım. Maksadım onu öldürüp yemekti. Aletlerim yanımdaydı. Tek yapmam gereken başına bir sopayla vurup, bayılan çocuğu parçalara ayırmaktı. İstedigimi alıp geri kalanı orada bırakacaktım. Ama gelen birkaç araba yüzünden maksadımı gerçekleştiremedim. Çocuğun gitmesine izin vermek zorunda kaldım."

New York polisi, iki farklı suçtan dolayı 'Frank Howard'ı ararken, O New York akıl hastahanesinde yatıyordu.

Fish, ilk defa 1930'da akıl hastahanesine gönderilmişti. (Grace Budd olayından iki sene sonra) Yalnız Kalpler Klübü'nden ismini ve adresini elde ettiği bir kadına isimsiz mektuplar gönderiyordu. Mektuplarda ahlâksız tekliflerde bulunuyor, beraber iğrenç şeyler yapmayı öneriyordu. Kızının dilekçesi üzerine mahkeme onu tedavi edilmesi için akıl hastahanesine gönderdi. Orada bir ay kaldı.

Teşhisi: Psikopat bir kişiliği var, seks takıntılı ama deli değil." Mahkeme hapis cezasını iptal edip, ona altı aylık gözaltı cezası verdi.

Bir yıl sonra, 1931'de seks manyağı bu sefer Brooklyn'de bir okulun müdiresine imzasız mektuplar gönderdiği için tutuklandı. Müdireye vücuduna normal olmayan şeyler yapacağını ve böylelikle onu zevkin doruklarına ulaştıracağını yazmıştı.

Fish, daha sonraları bir otelde kapıcı olarak çalışmaya başladı. Sadistin odasını araştıran polis, dokuz deri kayışı olan çivili bir sopa buldu. Fish, polislerle onu kendini kamçılamak için kullandığını söyledi. Bunun üzerine dedektifler, onu, incelenmesi için Kings County Hastahanesi'ne yolladılar. Sapık, mektupları yazdığını itiraf etti ve bunun sadece bir şaka olduğunu sözlerine ekledi.

"Hepimiz eğlenmek isteriz. Kadına yazdıklarımı gerçekten yapacağıma inanmıyordunuz değil mi?" dedi doktorlara dönerek.

Aslında doktorlar da buna inanmıyorlardı. İki hafta sonra doktorlar onu ‘sessiz, işbirlikçi ve doğru yola dönmüş’ olarak nitelendirdiler ve onu serbest bıraktılar.

Şimdiyse dört yıl içinde üçüncü kez, doktorlara Fish’in akıl sağlığının durumu soruluyordu ama bu sefer birini öldürmekten suçlanıyordu ve New York yasalarına göre cinayet işleyenin sonu elektrikli sandalyede can vermektir. Ancak cinayet sırasında ne yaptığının farkında olmayıp, yanlış ve doğru arasındaki farkı ayırt edebilme yetisini kaybetmiş olduğu ispatlanırsa bu cezadan kurtulabilirdi.

Fish, olay sırasında ne yaptığının bilincinde miydi?

Bu, cevap verilmesi oldukça güç bir soru. Bir insanın, olay sırasında bilinçli olup olmadığı tıp yardımıyla anlaşılmaz. Bunu ispat etmek, sadece avukatların konuşma yeteneğine bağlıdır. psikiyatristlerin yapabileceği tek şey, suçlunun akıl sağlığının yerinde olup olmadığını belirlemektir.

Sayısız sorgulama ve yapılan psikiyatrik testler sonucu varılan karar: Fish’in anormal ve psikopat bir birey olduğuydu.

Peki olay sırasında Fish bilinçli miydi, bilinçsiz miydi?

Ceza kanunlarına göre suçlu, sırf normal ahlâk kurallarından yoksun olduğu ve anormal davranışlar sergilediği için cezai uygulamadan kurtulamazdı. Sayısız tartışmalardan sonra Bellievue’deki doktorlar Fish’in olay sırasında tamamen bilinçli olduğuna ve doğru ile yanlış ayırt edebilme yetisine sahip olduğuna karar verdiler.

Beklendiği gibi duruşma tıp uzmanlarını ikiye ayırdı. Dört ünlü psikiyatr Fish'in şiddetli paranoyak psikoza olduğunu ve akıl sağlığının yerinde olmadığını iddia etti. Bu yüzden tıbben ve hukuken olay sırasında bilinçsiz sayılmalıydı. Psikiyatlardan Doktor Frederic Wertham, tanık sandalyesinde:

“O ne yaptığının bilincinde değildi. Yanlışı doğrudan ayırt edemiyordu. Akıl sağlığını uzun zaman önce kaybetmişti. Hiçbir şeyi unutmuyor olabilir ama bu onun kasıtlı olarak suç işlediği anlamına gelmez, Akıl hastası olduğu kanıtlanmış kişiler de, genelde ne yaptıklarını hatırlarlar. Fish, bana: “Yaptığım doğru olmalı ki beni hiçbir melek durdurmadı oysa İbrahim'i melek engellemişti” dedi. Böyle hayaller gören biri, ne yaptığının farkında olmaz. Bu yüzden normal bir suçlu gibi yargılanamaz.

Bu iddianın doğru olup olmadığını kanıtlayabilmek için mahkeme, üç ünlü psikiyatri Fish'i incelemesi için atadı. Psikiyatrlar, suçlunun psikopat bir kişiliği olduğunu doğruladı ama onlara göre New York sokaklarında yürüyen insanların yüzde 25'i böyleydi. Psikiyatlardan biri:

“Koprophagia (dışkı yeme) normal bir vakadır. Biz, bu insanların akıl sağlığının bozuk olduğunu bilemeyiz. Bu insanların arasında nice başarılı insanlar artistler, öğretmenler, ekonomistler vb. çıkar. Onlar toplumun içinde, yanımızda yaşar ve onlardan biri de şu an karşımızda oturuyor” dedi.

Jüri, psikiyatrn sözlerine inandı. Fish cinayet işlemekten suçlu bulundu. Cezası, elektrikli sandalyede can vermektir.

Seri Katillerin İ Dünyası

Fish, gülerek ölüm kokan sandalyeye oturdu. Gardiyanın elektrodlu kayışı bacağına bağlamasını zevkle izledi.

Olayı seyredenlerden biri: “Cinayet işlerken belki ne yaptığının farkında değildi ama şu bir gerçek ki, O ölümü hak ediyor.

BEŞİNCİ BÖLÜM

15'LİK CANI

1953 yılında, New York'a 35 mil uzaklıktaki Spring Valley, vahşice tecavüz edilmiş ve öldürülmüş iki küçük kızın haberiyle çalkalandı. Cesetleri, yaşadıkları okulun, 'Lakeside Cottage' yanındaki koruda bulundu.

Lakeside Cottage Okulu, mali durumu yetersiz olan ailelerin, çocuklarını okutmak için gönderdikleri yatılı bir okuldu. Okul 60 km² 'lik bir alana kurulmuştu ve 2 m'lik duvarlarla korunuyordu. Toplam on ana binası, biri kızlar diğeri de erkekler için olan iki yurdu vardı. Her on iki çocuk için bir okul annesi tayin ediliyordu. Okul anneleri, çocukların dışarda oynamasından sorunlarına kadar herşeyleriyle ilgiliniyordu.

Oyun parkının birkaç yüz metre ilerisinde karışık ağaçlardan ve çalılardan oluşan bir koru bulunuyordu. Buraya ‘Yasak Orman’ deniliyordu çünkü çocukların burada oynaması yasaktı.

Suç işlendiği sırada okulda yaşları 2 ilâ 17 arasında değişen 144 çocuk vardı.

Beş yaşındaki Ester Nagy, mavi gözlü, sarı saçlı, tatlı bir kızdı. Annesini iki yaşında kaybedince, babası onu bu okula göndermişti. Küçük kızının New York sokaklarında oynarken zarar görmesinden korkmuştu.

Marjory Boudreau, sekiz yaşında koyu saçlı, iri kahverengi gözlü sevimli bir kızdı. İki yıldır burdaydı. Ondört kardeşi vardı ve babası annesinden ayrı yaşıyordu. Bu kadar çocuğun bu şartlar altında doğru dürüst eğitim göremeyeceğini düşünen aileden sorumlu kurul, onu Lakeside’a göndermişti.

Karlı, soğuk bir pazar öğleden sonrası iki kız, idâri binaya temizlik için gönderilmişti. Saat dört sularında oyun alanına gitmek için binayı terk ettiler; ama oraya hiç gitmediler. Saat 17.00’de televizyondaki bir eğitim programını seyretmek için yurda gelmek zorunda olan kızlar, hâlâ ortalıkta gözüküyorlardı. Okul anneleri, idareye onların kayıp olduğunu bildirdi. İdare, büyük çocuklardan bir arama grubu kurdu ve okulun etrafını araştırmaya başladı. Bir saat sonra ‘Yasak Orman’daki bir çalının içinde ilk çocuk, Marjory’in cansız vücudunu buldu. Sırtüstü yatıyordu. Baş kanlar içindeydi. Elbiseleri ve iç çamaşırları parçalanmıştı. Diğer çocuktan hiçbir iz yoktu.

Okul müdürü, Russel Wright hemen Ramapo Township polisine telefon etti. Birkaç dakika içinde polis şefi Abe Stern ve Rockland Country Hastahanesi'nde şüpheli ölüm vakâlarını tetkik eden doktor Max. J. Moses olay yerine geldi.

Cesedi inceleyen Dr. Moses, küçük kızın bedenini hâla sıcak olduğunu fark etti. "Bir saat önce ölmüş, daha bedeni soğumamış" dedi. Kafasına sert bir cisimle defalarca vurulmuş ve ırzına geçilmişti. Bunu, sadece insanlıktan uzak, iğrenç bir sapık yapabiliirdi.

Polis şefi Stern, karakola telefon açıp, yardımcı birlik istedi. Bu arada birçok gönüllü, küçük kız bulmak için kuruğu daldı. Havanın kararması işlerini zorlaştırıyordu ama herkes büyük bir gayretle, küçük kız, başına bir iş gelmeden önce bulmaya çalışıyordu.

Sonunda polis birlikleri, özel eğitim almış köpekleriyle birlikte kuruğu geldi. Köpekler, küçük kızın bedenini, diğer kızın cesedinden 200 metre ötede bir çalılığa gizlenmiş buldu. Arkadaşının aksine, küçük kız sırtından bir avcı bıçağı ile bıçaklanmıştı. Kızın elbisesi parçalanmıştı ama paltosu ve botları kayıptı. Sapık, ona da vahşice tecavüz etmişti.

Kan izleri, arama grubunu 25 metre öteye, kızın kayıp paltosunun ve botlarının yanına götürdü.

Anlaşılan küçük kız, orada bıçaklanmıştı. Daha sonra çalılığa kadar sürüklenmiş ve orada ırzına geçilmişti.

Köpekler, katilin izini kaybettiler. Saşırmış vaziyette daireler çiziyorlardı. Ya katil izlerini ustaca gizlemeyi başar-

mıştı ya da okul alanına geri dönmüştü. Bu ihtimal göz önüne alınırsa, katil, binalardan birinde hâlâ gizleniyor olabilir. Ya da katil orada çalışan memurlardan veyahut da öğrencilerden biri olabilirdi.

Polis, alanı terk eden tüm arabaları durduruyordu. Gö-nüllüler, başka izler bulmak için koruyu baştan sona arıyordu. Okuldaki on kişilik memur kadrosu sorgulandı. Hepsi, olay vaktinde nerede olduğunu ispat etti.

Polis, yakınlardaki bütün akıl hastahanelerini kontrol etti. Çevrede birçok akıl hastahanesi vardı: Rockland Akıl Hastahanesi, suçlular için Matteawan Akıl Hastahanesi, ruhsal bozukluğu olanlar için Letchword Village. Sayımlar yapıldı. Hiçbir firar yoktu.

Polis, okuldaki büyük çocuklardan birinin bu suçu işlediğinden şüphelendi. Öldürülen iki kızın, yabancılarla asla konuşmadığını öğrenen polis, büyük çocukları sorgulamaya başladı. Sanş eseri polis, 16 yaşındaki Carlton Mason adlı çocuğun geniş, keskin bir avcı bıçağı olduğunu öğre-nildi.

Uzun boylu ve yakışıklı bir çocuk olan Mason, böyle bir bıçağı olduğunu ama onu, birkaç gün önce koruda kaybettiğini söyledi. Kızların öldürüldüğü sırada ne yaptığının hesabını veremeyen Mason, idareye diğer çocukları istemedikleri şeyleri yapmaya zorladığı ve anormal davranışlar sergilediği için şikayet edilmişti.

Mason, Lakeside'a New York'dan gelmişti. Annesi psikoterapi görüyordu. Kendisinin ise IQ'su oldukça düşüktü, bu yüzden doğru dürüst okuyamıyordu. Kısacık hayatında

birçok defa ıslah evine ve akıl hastahanesine girip çıkmıştı. 1950 yılında annesi, onu Bellevue'ye incelemesi için götürmüştü. Bellevue'den çıkınca, Mason, Lakeside'a gönderilmişti. Okul psikoloğuna göre: Mason, Lakeside'a geldiğinde çekingen, somurtkan kendi halinde bir çocukmuş ama daha sonra büyük bir gelişme göstererek ve diğer çocukların arasına girmeyi başarmış.

İlk başta genç canı, suçlamaların hepsini reddetti. Yalan makinasına bağlanmayı hiç itiraz etmeden kabul etti. Testin, onun gerçeği sakladığını ortaya çıkarması mason'un herşeyi itiraf etmesine neden oldu. iki kızı sırf panikledikleri için öldürmüş. Marjory'i koruluğa getirmek için uğraşmış, Esther ise onu terk etmeyip peşinden geldiği için öldürmüş.

“Marjory'e sınıf annesinin onu çağırdığını ve çalılığın arkasında onu beklediğini söyledim. Esther'den bir türlü kurtulamıyordum. Dediğim yere varınca, Marjory çalılığın arkasına gitti. Bunun üzerine, Esther ağlamaya başladı. Onu, susturmaya çalışıyordum ama ne yaparsam yapayım o bir türlü susmuyordu. Ben de bıçağımı çıkardım ve ona sapladım. Sonra, çalılığın ardına Majory'nin yanına gittim. Bana sınıf annesini bulamadığını söyledi. Birden cebimdeki kanlı bıçağı gördü ve bağırmaya başladı. Onun çığlıklarına dayanamıyordum ve onu nasıl susturacağımı bilmiyordum. Yerdeki kaya gözüme ilişti. Kayayı yerden aldım ve onu kızın başına geçirdim.”

Mason, Majory'i koruya, onunla cinsel ilişkiye girmek için getirdiğini itiraf etti ama kızları öldürdükten sonra onlara hiç dokunmadığı konusunda ısrar etti. Buna rağmen ya-

pılan otopsi, Mason’un sözlerini yalanlıyordu. Kızlara vah-
şice tecavüz edilmişti.

Doktor Moses’in gözlemlerine göre Mason, hayatında
gördüğü en soğukkanlı katildi: “Tüm soruşturma boyunca
O, bir buz dağından farksızdı” dedi.

Mason, yaşının küçük olmasından dolayı ikinci derece
cinayetten yargılandı ve 60 yıllık hapis cezasına çarptırıldı.

Psikiyatlara ve polis uzmanlarına göre cinsel sapıklar
iki gruba ayrılıyordu; gençler ve yaşlılar. Yaptıkları incele-
meler sonucu neredeyse tüm sapıkların, küçüklüklerinden
itibaren anormal davranışlar sergilediklerini farkettiler. Eğer
erken yaşta, bu rahatsızlıkları teşhis edilip tedavi edilirse
toplum arasına geri dönme şansları olabiliyordu ama eğer
rahatsızlıkları gözardı edilir, bir uzmanın kontrolünden geç-
mezlerse, bilinçaltındaki duyguları zamanla yüzeye çıkıp on-
ları toplumun kınadığı suçlular haline dönüştürebiliyordu.

ALTINCI BÖLÜM

DÜSSELDORF VAMİRİ

Karanlıklar dünyasından korkunç bir canavar ortaya çıkıp insanlara saldırıyor, dişlerini kurbanlarının boğazına geçiriyor ve büyük bir iştahla onların kanını emiyor. Safak sökmeden önce arkasında kansız bir vücut bırakıp mezarına geri dönüyor.

Bu tür fantastik canavarlar gerçekten var mıdır? Onlar gerçek mi yoksa ateşli bir beynin, halk hikayelerinden veya Bram Stoker'in 'Dracula' kitabı gibi korku romanlarından ürettiği hayal kahramanları mıdır? Balkanların ıssız dağları mı insanların hayal gücünü etkilemiştir?

200 yıl önce Jean Jacques Rousseau "Varlığı tarihte kesin olarak kanıtlanmış bir dünya varsa; o da vampirlerin dün-

yasıdır. Resmi raporlar; görgü şahitlerinin ifadeleri; din adamlarının, güvenilir kişilerin ve yargıçların görüşleri bu dünyanın kanıtıdır” demişti.

1929’un ilk aylarında, Almanya’nın endüstri merkezlerinden biri olan Dusseldorf bir seri cinayet haberiyle sarsıldı. 16 ay boyunca bir kan içici caddelere, parklara, korulara ve şehrin ıssız bölgelerine dehşet saldı. Hiç beklenmedik bir anda insanların karşısına çıkıyordu. Bir makas ya da bıçak yardımıyla yakaladığı kurbanının ya kafatasını parçalıyordu ya da boğazını kesip kanını emiyordu.

Doymak bilmez bir iştahı vardı. Aralığın soğuk bir gecesi vampir, uzun süre parktan birinin geçmesini bekledi. Sonunda hayvani duygularına yenik düştü ve gölün kenarında uyumakta olan bir kuğuya saldırdı. Kuğunun kafasını koparıp kanıyla doymak bilmez açlığını bastırmaya çalıştı.

Kaç kişinin kanına girdiği bilinmiyordu. Söylediğine göre 59 saldırısı ve en az 13 cinayeti vardı.

Dusseldorf’da dehşet 3 Şubat 1929 gecesi başladı. İlk kurbanı, bir pazar gecesi arkadaşlarını ziyaretten tek başına dönen yaşlı Bayan Kuhn oldu. Bayan Kuhn ıssız bir köşeden sapınca, karanlıktan birşey ortaya çıktı ve onu yakasından yakaladı. “Sessiz ol. Tek kelime etme” diye fısıldadı. Birden paltosundan çıkardığı keskin bir aleti kadının alına bir kaç defa sapladı. Sonra dudaklarını kadının alına yapıştırdı ve akan sıcak kanı içti.

Vampir itirafında “O gece çok heyecanlı ve sabırsızdım. Eğer karşıma bir hayvan çıksaydı ona saldırırdım ama kar-

şırma şans eseri Bayan Kuhn çıktı. Kadının üstüne atladım. Makasımı, onun alnına tekrar tekrar sapladım. Kadın yere düştü. Böylelikle ben de ondan istediğim şeyi; sıcak kanını aldım onu kana kana içtim.

Makasım körelmişti. Sonrakiler için, onu tekrardan bileyip keskinleştirdim” diyordu.

Yoldan geçen biri, yerde baygın yatan Bayan Kuhn’u gördü. Yardımsever adam, hemen polisi aradı ve olay yerine ambulans çağırdı. Bayan Kuhn’u acil servise getiren doktorlar, kadının başına 24 kere keskin bir cisimle vurulduğunu saptadılar. Kadın çok kan kaybetmişti ama hâlâ bir ümit vardı.

Saatlerce ameliyathanede kalan Bayan Kuhn, hayata dönmeyi başardı.

Bir haftadan kısa bir süre sonra, 9 Şubat’ta, inşaat halindeki bir binada küçük bir kız cesedi bulundu. “Kız ölmek için mücadele etmiş ama alnına aldığı 13 bıçak darbesi mücadeleyi kaybetmesine neden olmuş. Katil, kızı öldürdükten sonra üzerine gazyağı dökmüş ama nemli ve soğuk hava kızın yanmasına engel olmuş” diyordu kızın cesedini inceleyen doktor.

Yapılan inceleme, kızın cesedinin sekiz yaşındaki Rose Ohliger’e ait olduğunu tespit etti. Rose, saat 18.00 sularında, aynı mahallede oturan okul arkadaşından ayrılmış ama evine geri dönmemişti.

“O akşam, 8-10 yaşlarında küçük bir kızla karşılaştım. Ona nereye gittiğini sordum. Eve gidiyorum dedi küçük kız.

Gel, ben seni götürürüm dedim ona. Elini, avuçlarımın arasına aldım. Bir anda içimde birşeyler hareketlendi, başım döndü. Kendimi kaybedip, kızın boğazına sarıldım. Sonra sağ elimle bıçağımı paltomdan çıkardım ve kızın boğazına, gözüne, boynuna artık neresine gelirse bıçağı sapladım.

Kızı, öldürdükten sonra, sinemaya gittim. 23.00 sularında elimde bir şiye gazyağıyla, onu yakmak için geri döndüm. Ama etrafta çok fazla insan vardı. Ben de gazyağını bir çalılığın arkasına saklayıp evime gittim. Ertesi sabah saat 6.00'da kalktım. İlk işim, kızın yanına gidip, cesedini gaz yağı ile yakmak oldu.”

13 Şubat sabahı 45 yaşındaki teknisyen, Rudolf Scheer, bir hendekte ölü bulundu. Alnına 20 defa kesici bir cisimle vurulmuştu ve daha önceki iki kurban gibi onun da vücudundan kan emilmişti. Mücadele ettiğine dair ortada hiçbir iz yoktu. Halbuki Scheer güçlü bir adamdı. Anlaşılan katil onu, geçen akşam taverna çıkışı, ayakta duramayacak kadar sarhoşken yakalamıştı.

“O gece, saat 22.00'de parka gitmiştim. Üç saat boyunca bir insanın geçmesini bekledim. Sonra yoldan sendeleyerek gelen bir adam gördüm. Beni gördü ve bana anlaşılmasız laflar etti. Sinirlendim ve adama sert bir yumruk attım. Adam yüzüstü yere yığıldı. Cebimden bıçağımı çıkarıp adamın sırtına sapladım. Adam birden kalkıp bacaklarıma sarıldı. Bunu, hiç beklemiyordum ama yine de bıçağımı ona saplamaya devam ettim. Hatta bıçağımı, o kadar derine sapladım ki, onu zorlukla geri çıkartabildim.”

“Adam, bacaklarımı bıraktı ve yere düştü. Onu hendeğe kadar sürükledim. Sonra bir tekmeyle onu, çukurdan aşağıya yuvarladım. Tam eve geliyordum ki, onu sürüklerken, botlarında bıraktığım parmak izleri aklıma geldi. Tüm izleri ortadan kaldırmam sekiz dakikamı aldı.”

Bu üç olay, yerel gazetelerin bir başka ‘Karın deşen Jack’ olayı ile karşı karşıya kaldıkları haberini yaymalarına neden oldu. Erkekler ve kadınlar tek başlarına sokağa çıkmaz oldular. Çocuklar sıkı gözlem altına alındı.

İki kadına karşı yapılan başarısız bir saldırı, 21 yaşında beyin özürlü bir gencin tutuklanmasına neden oldu. Sıkı bir soruşturma sonucu beceriksiz saldırgan, daha önceki iki cinayeti işlediğini itiraf etti. Başında yer alan haberler sayesinde insanlar rahat bir nefes aldı. Ama bu rahatlık uzun sürmedi. Bir başka saldırı gerçekleşmişti. Vampir hâlâ Düsseldorf’un sokaklarındaydı ve kendine yeni kurbanlar aramaktaydı.

21 Ağustos’da bir kasaba fuarının yakınlarında üç saldırı daha gerçekleşti. Kurbanların ikisi kadın, biri de genç bir delikanlıydı.

“Saat 22.00’de Lierhefeld’deki fuara gittim. Yolda yürüyen iki kadın gördüm. Onları takip ettim. birbirlerinden ayrıldıktan sonra kadınların birine, Anna Goldhousen’e bıçağımla saldırdım. Kadın bağırmaya başlayınca yakalanıyım korkusuyla oradan kaçtım. O gece Bayan Mantel ve Gustav Karnblum adlı iki kişiye daha saldırdım...”

Kornblum ve Bayan Mantel saldırıyı küçük sıyrıklarla atlatmışlardı. Ama Anna Goldhausen onlar kadar şanslı değildi. Bıçak darbeleri midesine ve bağırsaklarını parçalamış, genç kadını iki organından etmişti.

Toplumsal korkusu, 25 Ağustos'da, beş yaşındaki Gertrude Hamacher ve 14 yaşındaki Luise Lenzen'in cesetlerinin evlerinin yakınlarındaki bir mısır tarlasında bulunmasıyla büyük bir öfkeye dönüştü. Her iki çocuk da boğazları kesilip kanları emildikten sonra ölüme terk edilmişti.

“Saat 22.00'ye kadar kendime bir kurban bulmak için bekledim. Tam ümidimi kaybediyordum ki patikadan gelen iki küçük kız gördüm. Onları takip etmeye başladım. Sonra yanlarına yaklaşıp, büyük kıza yakındaki bir dükkândan bana bir paket sigara alıp alamayacağını sordum. Kıza parayı verdim, böylece o sigara almaya gidince ben de küçük kız ile yalnız kaldım. Küçük kızı kucağıma aldım ve onu mısır tarlasına götürdüm. Sonra ağzını elimle kapayıp onu yere yatırdım ve boğazını kestim. Bıçağı orada bırakıp, ötekinin yanına gittim. Kız bana sigara paketini verirken birden onun boğazına sarıldım ve onu nefessiz bırakana dek sıktım. Onu da diğerinin yanına sürüklürken kız aniden canlandı ve elimden kaçıp bağırmaya başladı. Bunun üzerine bende bıçağı alıp ona fırlattım. Onu sırtından vurmuştum. Kız yere düştü. Bıçağı bedeninden çıkarıp bir kaç kere daha sapladım. Sonra ikisini de orada bırakıp gittim...”

Ertesi gün 26 yaşındaki Gertrude Schulte, yabancı bir adamla koruda yürüyüşe çıktı. Kısa bir süre sonra yabancı gerçek yüzünü gösterdi. Paniğe kapılan Schulte bağırmaya

başladı. Bunun üzerine yabancı elindeki bıçağı kadının boynuna, omuzuna ve sırtına sapladı. Bıçağı o kadar şiddetli saplamıştı ki, bıçağın keskin kısmı kadının sırtında sapı ise elinde kalmıştı. Kadının çığlıkları yakınlardaki bir çiftin dikkatini çekti. Yaklaşan ayak seslerini duyan yabancı hemen olay mahallinden uzaklaştı.

Çift, genç kadını hastahaneye kaldırdı. Schulte, polise:

“Yabancı bana isminin Franz Baumgart olduğunu ve bir postanede müdür olduğunu söyledi. Çok temiz kalpli bir insana benziyordu. Bu yüzden Neuss’daki fuara birlikte gitme teklifini reddetmedim. Korunun en tenha yolunda uzun bir süre yürüdük. Çok yorulmuştum. Bu yüzden ayakkabılarımı çıkardım ve kayanın üstüne oturdum. O da gelip yanıma çöktü ve kolunu boynuma doladı. Ona, eğer fırsattan istifade etmek isterse bağıracağımı söyledim. O da bana “Bağır, öyleyse” dedi ve beni sarsmaya başladı. Onunla mücadeleye giriştim. Ona isteklerini yerine getirmektense ölmeyi tercih edeceğimi söyledim. O da “Öl, öyleyse!” diye bağırdı. Sırtımda buz gibi birşey ve ardından da keskin bir acı hissettim. Ayağa kalkıp koşmayı denedim ama o tekrar elindekini bana sapladı. Yere düştüm. Onun bana “Şimdi ölebilirsin” dediğini işittim.”

Getrude ölmedi ama omurgasına aldığı bıçak darbesi yüzünden hayatı boyunca kötürüm kaldı.

İnsanlar isyan sınırına gelmişlerdi. Polisin bu gidişata dur demesini istiyorlardı ama polisin eli kolu bağlıydı. Katil hakkında kesin bir bilgi yoktu ellerinde. Görgü tanıklarının ifadeleri birbirini tutmuyordu. Katilin ne yapısı ne boyu

ne de yüz hatları belliydi. Onda doğüstü bir şeyler vardı. Birden ortaya çıkıp birden kayboluyordu. Polis, katili durdurmak için gerekli olan bütün önlemleri aldı. İnsanlar yabancılara karşı daha dikkatli davranmaya başladı ama yine de saldırıların ardı arkası kesilmiyordu. Tüm uyarılara rağmen, genç kadınlar yabancı erkeklerle, tek başlarına yürüyüşe çıkıyorlardı. O genç kadınlardan biri de 19 yaşındaki Ida Reuter'di. 30 Eylül'de kadının cesedi Rhine Irmağının yakınlarındaki bir korulukta bulundu. Başına aldığı korkunç darbe sonucu, kafatası çatlamıştı.

“O pazar saat 18.00 'de dışarı çıktım. Yanıma çekicimi de almıştım. Tren istasyonunda genç bir kadınla karşılaştım. Onu birşeyler içmeye davet ettim. Beraber birkaç bira içtikten sonra koruda gezinmeye başladık. O ilerisinin karanlık olduğunu ve daha fazla ileri gitmek istemediğini söyledi. O sırada birinin gelip gelmediğini anlamak için etrafa bakınıyordum. Etrafta bizden başka kimsenin olmadığını anlayınca çekicimi çıkardım ve kızın alnının tam ortasına indirdim. Kız, tek kelime etmeden yere yığıldı.

Yaklaşmakta olan ayak seslerini duyunca kızı ellerinden tuttum ve bir çalının arkasına gizledim. İnsanlar geçene dek bekledim. Bu sırada kız kendine geldi. Onu bırakmam için bana yalvarmaya başladı. Onu korunun içine çektim ve çekicimi bir kaç defa daha kafasına indirdim.”

Bir başka kurbanda 23 yaşındaki Elisabeth Dorrier'di. 11 Ekim günü başı çekiçe ezilmiş bir vaziyette parkta bulundu. Hastahaneye kaldırılırken hâlâ nefes alıyordu ama kısa bir süre sonra, konuşmaya fırsat bulamadan öldü.

“23.00 sularında cebimde çekicimle etrafta dolaşıyordum. Tiyatro’nun önünde duran narin bir kız gördüm. Adı Dorrien’di. Onu benimle yürüyüp yürüyemeyeceğini sordum. İlk başta buna istekli değildi ama ben onu ikna etmeyi başardım. Aynı Ida’da olduğu gibi, onunla ilk başta bira içtik, sonra nehir kenarında yürümeye başladık. Birden onun bir adım gerisinde durdum ve çekicimi cebimden çıkardım. Tüm gücümle çekici kafasına indirdim. Aynı Ida gibi bir tek kelime etmeden yere yığıldı. Onu da çalılarının arkasına çektim ve başını çekicimle ezdim.”

Wanders adlı fahişe diğerlerinden daha şanslıydı. Akşamın geç bir saatinde, bir adamla Hofgarten parkında buluşup, fiyat hakkında tartışmaya başladı. Birden adam cebinden çıkardığı çekici kadının kafasına indirdi. İlk darbede çekiç kırıldı. Kadın çığlıklar atmaya başladı. Yakalanacağından korkan adam birden ortadan kayboldu.

İki hafta sonra, bir hastahanenin başhemşiresi 34 yaşındaki Bayan Maurer daha korkunç bir deneyim yaşadı. Beladan hep uzak durmaya çalışıyordu ama bu sefer bela onu bulmuştu. Şans eseri çekiç darbeleri kafatasını kırmamış ama alnında derin izler bırakmıştı. Bayan Maurer hikâyesini herkese anlatabilmek için yaşadı:

“Eve dönüyordum. Trenin geçmesini ve bariyerlerin kaldırılmasını beklerken bir adam yanıma geldi ve bana: ‘Bayan, karanlıkta tek başınıza yürümekten korkmuyor musunuz?’ dedi. Ona tam dört senedir bu yollarda tek başıma yürüdüğümü söyledim. O da: ‘Unutmayın, Scheer bu yolda öldürüldü’ dedi, sonra İki polis geçti önümüzden ‘Polis, bu çevreleri fazla araştırmaz. Onlar daha çok arka planda, bina-

nın olduğu yerde kalırlar' dedi. Yan yoldan bir araba geçti. Farları adamın yüzünü aydınlattı. Ben tam 'İyi bir adama benziyor. Onunla yürümek daha güvenli olur' diye düşünürken, o başıma sert bir cisimle vurdu.

Bayılmışım, kendime geldiğimde cebimdeki mendili çıkarıp, yüzümü sildim. Mendilim kan içinde kalmıştı. Kanı görünce, tekrar bayıldım. Yoldan geçen hayırsever insanlar beni bulmuş ve hemen hastahaneye kaldırmış.”

İnsanlar isyan etmek üzereydi. Bu tek kişilik ölüm makinasını bulmakta yetersiz kalan polis, son iki olayı medyadan saklanmayı başardı. Ama birkaç hafta sonra saklanması imkansız, şok edici bir saldırı gerçekleşti.

19 Aralık'da pisliklerin içinde, bir fabrika duvarının yanında beş yaşındaki Gertrude Albermann'ın cansız vücudu bulundu. Çocuk iki gündür kayıptı. Katil ilk başta Getrude'yi boğmuş sonra 36 yerinden bıçaklamıştı.

“Öğleden sonra, 17.00 sularında bıçağımı da yanıma alıp gezmeye çıktım. Kendi halinde oynayan bir kız gördüm. Yanına gidip benimle beraber gezmek isteyip istemediğini sordum. Kız gerçekten çok tatlıydı. Büyük bir neşe içinde kendini benim kollarıma attı. Minicik kollarını boynuma dolayıp, başını güvenle omuzuma koydu. Boş yollardan geçip fabrikaya geldim. O ne olup bittiğini anlamadan, ellerim onun küçük boğazına dolanmıştı. Boğazını sıktım, sıktım, sıktım ta ki nefessiz kalana dek. Sonra bıçağımı çıkarıp, onun vücudunu delik deşik ettim. Kızın cansız vücudunu çöplerin arasına attım. Ellerimi de oradaki çimenlere sürüp temizledim....”

Bu olayın yarattığı şok etkisi geçmeden, insanlar başka bir şok edici haberle sarsıldı. Katil, polise küçük kızın cesedinin bulunduğu yeri tarif eden bir mektup ve ayrıntılı bir harita göndermişti. Mektup polisin eline küçük kızın cesedi bulunduktan sonra geçmesine rağmen yine de çok önemliydi çünkü katil ilk kez polisle irtibata geçmişti.

Mektubun altındaki bir not, bu haritanın başka bir kopyasının 'Freiheit' gazetesine gönderildiğini yazıyordu. Anlaşılan katil, isminin duyulmasını istiyordu.

Mektupta kaybolduğu bilinmeyen başka bir kızın cesedinin yeride tarif ediliyordu. Tarif edilen yer Pappendelle yakınlarındaki boş bir araziydi. Vampir, işaretlenmiş yeri kazın diyordu polislerle.

Vampirin belirttiği yeri kazın polis hoş, sarışın bir kızın çıplak cesedini buldu. Otopsi sonucu, kızın cesedinin 19 yaşındaki Maria Huhn'a ait olduğu saptandı. Boğazında, göğsünde ve alnında 20 bıçak darbesi vardı. Kızı geçen Ağustos'dan beri hiç kimse görmemişti. Polise kaybolduğu bildirilmemişti çünkü işverini onun işi terkedip Bremen'deki evine gittiğini sanmıştı.

8 Ağustos'da hayvanat bahçesinde tek başıma dolaşıyordum. Birini öldürmek gibi bir niyetim yoktu. Bir banka oturdum. Yanımda oturan kız bana döndü ve benimle konuşmak istedi. Uzun bir konuşma sonucu gelecek pazar beraber dışarı çıkma kararı aldık.

15 Ağustos'da Stindemuhle restoranında bir şişe şarap içtik. Orada yaklaşık üç saat oturduktan sonra çorba ve bira

içmek için başka bir yere gittik. Kamımızı doyurduktan sonra çayırdı yürüyüşe çıktık. İşte, o an onu öldürmeye karar verdim.

Onu bir hendeğin yanındaki kocâ bir çalılığın arkasına götürdüm. Yere oturduk. Saat dokuzu yirmi geçiyordu. Birden onu boğazından yakaladım ve kafasını yanımdaki kütüğe vurdum ama kız, kısa bir süre sonra kendine geldi. Bunun üzerine elimdeki makası boynuna sapladım. Epey kan kaybetti. Kısa bir süre sonra lanet olası tekrar kendine geldi. Kısık bir sesle bana, hayatını bağışlamam için yalvarmaya başladı. Sesine dayanamıyordum. O sesi tamamen susturmak için makası kalbine sapladım. Kanın fışkırma sesini dinledim. Bu ses, öteki sestten daha huzur vericiydi.

Nihayet onu öldürmeyi başarmıştım. Cansız vücudunu hendekten aşağı yuvarladım. Etraftaki çalı çırpyı toplayıp hendeğin üzerini örttüm.

Ertesi akşam, onu görmeye karar verdim. Yürüyüşe çıktığımda uğrayıp, yaptıklarımı hatırlamak için hoş bir mezar hazırlamayla aklıma koydum. Yanıma bir kürek aldım ve mezar için güzel bir yer aramaya başladım. Sonunda ormanın yakınlarında gizli ve hoş bir yer buldum. Derin bir çukur açtım. Kızın kollarını göğsünün üstünde kavuşturdum ve onu kazdığım çukura yerleştirdim. Bu davranışından ötürü kendimle gurur duydum. Kızın saçlarını okşadım ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. Toprağı yavaşça ve dikkatlice kızın üstüne attım.

Mezarı çok sık ziyaret ediyordum. Her gidişimde mezarı biraz daha süslüyordum. Altında yatanı düşündükçe içimi bir huzur kaplıyordu.”

Bu esrarengiz katilin mektubu yerel bir hadiseyi, ulusal bir skandala dönüştürdü. Berlin'in en az Scotland Yard kadar ünlü Alexanderplatz'ın en iyi dedektiflerini Düsseldorf polisine yardım etmesi için gönderdi. Dedektifler katili yakalayabilmek için 900.000 ihbarı dikkatlice değerlendirdi. 12.000 ipucunu tekrar gözden geçirdi ve 9.000 insanı tekrar tekrar sorguladı.

Yeraltı dünyası da bu kan içici vampiri yakalamak için polisle işbirliği yaptı. Zira bu kadar çok polisin Düsseldorf'da bulunması ve sıkı güvenlik önlemleri alması işlerine gelmiyordu.

Katilin ünü, ülke sınırlarını geçmişti. Budapeste de bir kadını yürüyüşe davet eden adam, kadının itirazı üzerine ona Düsseldorf vampirinin yaptıklarını hatırlattı. Adam yakalanınca, kadını tehdit ettiği gerekçesiyle üç yıl hapis cezasına çaptırıldı.

Alınan tüm önlemler vampiri yakalamaya yetmiyordu ama yine de onun faaliyetlerine büyük bir darbe vurmuştu. Koskoca bir kış kendine kurban bulamayan vampir, çareyi yol kenarında uyuyan bir kuğuya saldırmakta buldu. "Kana olan açlığımı bastıramıyordum" dedi yakalanınca.

Uzun bir müddet, katilden ses çıkmayınca, insanlar geçen yılki kötü olayları unuttular ve normal yaşantılarına geri döndüler. Kadınlar ve genç kızlar tekrardan tanımadıkları erkeklerle akşamları sokağa çıkmaya başladılar.

Sonunda bir anlık duygusal zayıflığı esrarengiz katilin izini belli etmesine neden oldu.

14 Mayıs 1930'da 20 yaşındaki Maria Budlick trenle Dusseldorf'a geldi. Kendine bir iş arıyordu. Tren istasyonunda şaşkın şaşkın çevresine bakınırken bir adam ona yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu. Kız, ona iyi ama hesaplı bir otel aradığını söyledi. Yabancı ona, iyi bir otel bildiğini ve onu götürebileceğini belirtti.

Beraber işlek, aydınlık sokaklardan geçtikten sonra ısızsız bir parka yönediler. Maria birden duyduğu korkunç hi-kâyeleri anımsadı ve daha ileri gitmek istemediğini söyledi. Karanlık bir parkta, tanımadığı bir adamla yürümek istemediğini belirtti.

İyi giyinimli, güvenverici bir centilmen münakaşa eden çiftin yanına gelip bir sorun olup olmadığını sordu. Maria, olayı anlatırken, bir anda yabancı ortadan kayboldu. Kurtarıncısı, Maria'ya adamın elinden iyi kurtulduğunu, ismini verdiği otelin kentin öteki yakasında olduğunu söyledi. Adam genç kadına:

Adam, genç kadına: "Sizin otelinize sağ salım ulaştığınızı görmek istiyorum. Bu arada siz de çok yorgun ve aç gözüküyorsunuz. Otele giderken yol üstündeki evime uğrarsınız. Orada biraz dinlenir, bir şeyler yersiniz."

Kurtarıncısının evi Dusseldorf'un en temiz ve sakin caddelerinden biri olan Mettnanerstrasse'deydi. Yüksek bir binanın en üst katına çıktılar. Ucuz eşyalarla döşenmiş, sıvaları dökülen eve girdiler. Ama Maria, tüm bunlara dikkat edemeyecek kadar yorgundu. Kurtarıncısının verdiği ekmek, salam ve sütü kıtlıktan çıkınışçasına midesine indirdi. Karnı doyan Maria havanın gittikçe karardığını görünce fazla oyalanmadan otele gitmek istedi.

Kısa bir mesafeyi arabayla katettikten sonra arabadan inip şehrin banliyösünde yürümeye başladılar. Önlerindeki yol karanlık ve ürkütücü bir koruluğa gidiyordu. Maria birden durdu ve refakatçısına endişeli bir sesle nerede olduklarını ve nereye gittiklerini sordu.

“Sana nerede olduğunu söyleyeceğim. Şu an koruluğun ortasında, benimle tek başınasın. İstedğin kadar bağırabilirsin. Hiç kimse seni duymaz!”

Adam, kızı boğazından yakaladı ve kendine çekti. Kızın dudaklarına dişlerini geçirdi ve onu şehvetle öpmeye başladı. Kız hayatını kurtarabilmek için büyük bir çaba harcıyor, adama ümitsizce yalvarıyordu. Sonunda, kız tam bayılmak üzereyken, onu yere fırlattı.

“Belki bir daha yardımıma ihtiyacın olur. Söyle! Benim nerede oturduğumu hatırlıyor musun?”

Maria, soluk soluğa hiç bir şey hatırlamadığına dair yeminler etti. Ona inanan saldırgan, onu bir otobüs durağına bıraktı. “Sakın unutma! Polise tek kelime etmeyeceksin. Etmediğin takdirde seni öldürürüm!”

Maria, polise hiçbir şey anlatmadı. Ama trende tanışıp, arkadaş olduğu bir kadına başından geçenleri yazdı. Mektup, Bayan Helgar’a gitmesi gerekirken Bayan Brugmann’a gitti. Bayan Brugmann mektubu okur okumaz polise başvurdu. Küçük bir yanlışlık, olayın üstünden 24 saat geçmeden polisi, Maria’nın kapısına getirmişti.

Maria’nın hikâyesini dinleyen polis, Maria’ya korkmamasını saldırganın evini kendilerine gösterdiği takdirde onu

yakalayıp, bir daha onun başka birine zarar vermesini önleyeceklerini söylediler.

Maria caddeyi hatırladı. Ama o gece çok yorgun olduğu için eve dikkat etmemişti. İki dedektifle beraber Metmannerstrasse'de bir aşağı bir yukarı yürüyen Maria, sonunda o gece geldiği yüksek binayı tanıdı. Ev sahibini sorgulayan polisler, Maria'nın tarif ettiği gibi bir adamın, karısıyla beraber üst katta oturduğunu öğrendiler.

Böylece 24 Mayıs 1930'da "Dusseldorf Vampiri"nin hikâyesi sona erdi. Polis katili yakalamayı başarmıştı. Geriye yapılması gereken tek şey kalmıştı: Faaliyetleri ve onun hakkında bilgi toplamak.

Vampir, 47 yaşındaki Peter Keurten idi. Ama minyon tipli olduğu için yaşından 10-15 yaş daha genç gösteriyordu. Sıcak bakışları, ince dudakları, ben herşeyi başardım diyen bir çene yapısı vardı. Ortada ikiye düzgünce ayırdığı sarı saçlarıyla kepçe kulaklarını kapatıyordu. Düzgün giyiniyor ve bir beyfendi gibi kibar ve sakın davranıyordu. Yumuşak ve tatlı sesiyle kadınları rahatça kandırabiliyordu.

"Basit, çalışan kızlara sivil serviste bir işveren olduğumu söylüyordum. Yüksek mevki sahibi kadınları ise iyi bir mevki ve işe sahip bir bekarmış gibi davranarak kandırıyordum."

Gerçekte, Keurten 47 yıllık yaşamının 20 senesini değişik hapishanelerde geçiren bir suçluydu. İri kemikli, geniş omuzlu, akşamları bir cafe'nin mutfağında çalışan kıt zekalı, bir kadın ile evliydi. Her gece onun işine gidip gel-

mesine eşlik ediyordu. Bu sayede, akşamları geç saatlere kadar dışarda kalabiliyordu. Karısı onun ünlü Dusseldorf Vampiri olabileceğini aklından bile geçirmemişti.

Sorgulama sırasında, Keurten 16 ay boyunca işlediği tüm suçları kabul etti. Sakin ve duygusuz bir ses tonuyla, yaptıklarını detaylı bir şekilde anlattı. Polisin bilmediği saldırılarını ve cinayetlerini kendisiyle övünürcesine itiraf etti.

1913'de Cologne Hanı'nın sahibinin kızı 10 yaşındaki Christine Klein yatağında ölü bulunmuştu. Küçük kız uyurken boğazı keskin bir bıçakla kesilmişti. O zamanlar cinayetti, kızın amcasının işlediğinden şüphelenilmiş ama delil yetersizliğinden serbest bırakılmıştı. Keurten sorgulama sırasında bu cinayeti de kendisinin işlediğini itiraf etti.

“O sıralar hırsızlıkla uğraşıyordum. Kasanın alt katta olup sahiplerinin üst katta oturduğu hanlar ve barlar ilgimi çekiyordu. Böyle yerlerden, akşam geç bir saatte, rahatsız edilmeden istediğimi alabiliyordum. Bir cumartesi akşamı kendime Wolfstrasse'de soyabileceğim uygun bir yer arıyordum. Klein ailesinin yaşadığı Cologne Hanı gözüme çarptı.

Gece 10-11 sularında yukarı kata tırmandım. Kilitli birkaç kapıyı açtım ama içerde çalabileceğim değerli bir şey bulamadım. Derken içinde, küçük bir kızın uyuduğu bir odaya geldim. Çocuğun başı cama dönüktü. Sol elimle kızın ağzını kapattım ve sağ elimle kızın boğazını sıkmaya başladım. Kız uyandı ve debelenmeye başladı ama sonunda bilincini kaybetti. Cebimde küçük ama keskin bir bıçak vardı. Kızın başını kucağıma aldım ve bıçağımla birden boğazını kestim.

Belli bir müddet sıcak kanın fışkırarak akışını seyrettim. Sonra kızı yatağına yatırıp üstünü örttüm. Odadaki izleri sil-dim ve kapıyı kızın üstüne kilitledim.

Ertesi sabah Kleinların evinin karşısındaki cafeye git-tim. Kendime bir bira alıp, gazetedeki cinayetle ilgili habe-ri okumaya başladım. Çevremdeki herkes bu olayı konuşuyordu. Onların hissettiği kin ve korku kendimi iyi hissetmeme neden oluyordu.”

Yakalanmasını sağlayan Maria Budlick ile karşılaşma-dan önce, Keurten başka bir kızı koruluğa götürdüğünü ve çekiçle başını ezdiğini söyledi.

“Kızla bir bardak bira içtik. Sonra Grafenberg korulu-ğuna gittik. Kız karanlıktan korkuyordu. Onu sakinleştirmek için “birbirlerini seven çiftlerin hep buraya geldiğini ve ele-le dolaştıklarını söyledim. Onu ‘Aşıklar Geçidi’ denen gizli bir yere götürdüm. Manzara karşısında büyülenen kız daha ne olduğunu anlamadan ben çekicimi çoktan onun kafasına indirmiştim. Kız bir çığlık attı ve yere düştü. Yeteri kadar kan göremiyordum. Bu yüzden kızın başına vargücümle bir kaç kez daha vurdum. Kızın başının kanlar içinde kaldığını görünce, onu orada tek başına, o vaziyette bırakıp gittim.”

Genç kadın, Charlotte Ulrich, ölmemişti. Kendine gel-diğinde, başında, açık bırakılmış bir musluk gibi kan aktığı-nı gördü. İç çamaşırlarını yırtıp, başına bağladı. Kanın akışını kesmişti, ama ne hastahaneye ne de polise gidebilir-di. Çünkü Duisburg’da hırsızlıktan dolayı aranmaktaydı. Bu yüzden saklanacak bir yer buldu ve tıbbi yardım görmeksiz-in iki hafta polisten kaçtı.

Keurten'in itirafından sonra polis, genç kadını saklandığı yerde buldu. Ulrich, yaşadığı o dehşet dolu geceyi polislere anlattı.

Tutuklu o kadar çok şey itiraf etmişti ki, polisin hepsini kontrol edip, duruşma için dosyayı hazırlaması bir yılı bulmuştu.

Keurten dokuz ayrı cinayetten sorumlu tutuluyordu. Öldürülenlerin beşi çocuktı. Christine Klein, Rose Ohliger, Luise Lenzen, Gertrude Hamacher ve Gertrude Albersmann. Üçü kadındı: Maria Hahn, Ida Reuter ve Elisabeth Dorrier. Sadece kurbanlarından biri, Gustav Scheer erkekti. Tutuklu ayrıca yedi kere öldürmeye teşebbüs etmişti.

13 Nisan 1931'de başlayan duruşma yerli, yabancı birçok gazetecinin dikkatini çekti. Mahkemeye sığmayan dinleyiciler, görgü tanıkları ve jüri için Dusseldorf Polis Merkezi'nin geniş salonu hazırlandı.

Alman kurallarına göre, dava üç yargıç ve jüri tarafından incelenmeliydi.

Davanın başlarında, jüri bir gazeteciye haberinde yer alan 'tatlı' kelimeyle neyi kastettiğini sordu. Vampirin içtiği insan kanını tatlı olarak nitelendirmekle, gazetecinin diğer insanları da vampirliğe sevk ettiğini düşünen jüri, gazeteciye de ceza verdi. Bu tür sapkın faaliyetler mahkemede ele alındı, ama asla gazetelerde yer almadı.

Vampir nihayet sanık sandalyesine geçti ve herkesin merak ettiği hayatını anlatmaya başladı. Hayatı, bir insanın doğru yoldan nasıl sapıp, insanları öldüren bir canıye dönüşüğünü gözler önüne seriyordu.

Peter Keurten, 1883'te Mulheim'da doğdu. On çocuklu bir ailenin en büyük çocuğuydu. Babası sabahları demirci, akşamları ise sarhoş bir adamdı. Ailesi büyük bir yoksulluk içindeydi çünkü babası kazandığı her kuruşu içkiye yatırıyordu. Sarhoş olduktan sonra etrafa saldırıyor, çocuklarını acımasızca dövüyordu. Vampir:

“O sıralar bir tane bile arkadaşım yoktu. Okuldaki çocuklar beni işaret edip üstüme gülüyorlardı. Onlardan olabildiğince uzak durmaya çalışıyordum çünkü bir sarhoşun oğlu olmaktan utanıyordum.”

Keurten'in baba tarafı kötü bir üne sahipti. O aileden çıkan ya psikopat oluyordu ya da sarhoş. Babanın zaten kendisi psikopat bir sarhoştur. Dolayısıyla Keurten'in bir vampire dönüşmesine şaşırmamak gerekir.

“Fazla paramız yoktu. Bu yüzden köpek yakalayıcısı ile aynı evde kalıyorduk. Başiboş köpekler yakalanıp buraya getiriliyordu. Eğer köpeğin sahibi çıkmazsa, köpek öldürülüyor ve eti yeniliyordu. Hayvanların katledilmesini seyretmek bana büyük bir zevk veriyordu. Serçe, güvercin, kumru yakalayabilecek kadar büyüyünce kendime yeni bir zevk buldum. Sapanımla kuşları vuruyordum. Düşen kuşu elime alıp, başını gövdesinden ayırıyordum. Çıkan kanın kokusu başımı döndürüyordu” diye devam eden Dusseldorf vampiri, duyanları şok eden bir itirafta bulundu.

“Dokuz yaşındayken, diğer çocuklarla beraber Rhine Nehrinin üzerindeki sandallarda oynardım. İşte o sıralar, ilk cinayetimi işledim. Eğer bir çocuğu suya itmeye cinayet denebilirse... Sandaldaki diğer çocuk, ona bakmak için eğilin-

ce onu da ittim. Hiçbirine yardım etmedim ikisi de boğularak öldü.”

Savcı, sanığın anlattığı olayı dikkate aldı ve bir inceleme yaptırttı. Sanığın anlattığı hikâye doğrudu ama bu suç yüzünden onu yargılamazdı çünkü o sıralar hakkında yasal bir işlem yapılamayacak kadar küçüktü.

Keurten 10 yaşındayken, iki çocuğu daha Rhine’a ittiğini ve onların da boğulmalarını seyrettiğini itiraf etti.

Böylece, Dusseldorf Vampiri hayatının ilk 10 yılına dört cinayet sığdırmış oluyordu.

1895’te ailece Dusseldorf’a yerleştiler. Peter 14 yaşındayken babası 13 yaşındaki bir kıza sarkıntılık ettiği gerekçesiyle üç yıllık hapis cezasına çarptırıldı. Bu yüzden, ailesinin geçimine yardımcı olmak için Peter, demirci çıracağı olarak işe başladı. Babasından hep nefret etmişti. Babası hapisten çıkıp eve dönünce, ailenin olmayan huzuru yine kaçı. Peter, babasından çekinmiyor, onunla saatlerce münakaşa ediyordu.

“Beni öldürmekle tehdit ediyordu. Hatta bana bıçakla saldırıyordu. Ondan daha hızlı olduğum için elinden kaçıp kurtuluyordum. Arkamdan başımı gereksiz vücudumdan ayıracağını dair tehditler savuruyordu. Bir keresinde az daha tehditini gerçekleştiriyordu ama kardeşlerimin bağrıışları onun dikkatini dağıttı ve ben de kaçmayı başarabildim. Sonunda evden ayrılmaya karar verdim.

Bu yüzden patronumdan para çaldım. Ama polis beni yakaladı. O sıralar 17 yaşındaydım. Islah evine gönderil-

mem gerekirken, polis beni hapse tıktı. O sağlıksız ortamda bir fare bile kolayca sıçan olabilirdi. Orada gerçek suçlularla karşılaştım. Anlattıkları hikâyeler başımı döndürdü ilk defa kendimi, kendim gibi hissediyordum.

Ayrıca ilk defa orada beni fişlediler. Genç bir suçluydum artık. Daha sonra 17 kere daha fişlendim.”

1904’de hapisneden salıverildiğinde Keurten 21 yaşındaydı ve evsizdi. “Benim iki katım yaşındaki bir kadın beni evine aldı. Böylece onun metresi oldum. Yatakta zallimce sevişmeyi bana o öğretti.” Böylece hayatının ileriki safhalarında yer alacak olan sadizm ve seks birbirinden ayrılmaz bir ikili oluşturdu.

Daha farklı zevkler ve heyecanlar yaşamak isteyen Keurten kendine başka bir uğraş buldu: Kundakçılık. Sırf eğlenmek amacıyla ahırları, kümesleri hatta evleri ve ormanları ateşe verdi.

“Alevlerin çıkardığı sesler ve şekiller beni eğlendiriyordu. Ama hepsinden daha zevklisi herşeylerinin yanıp kül olmasını engellemeye çalışan insanları ve onların acılarını seyretmekti.”

Büyüklik ve ihtişam hayalleri kuruyordu. Ama kurduğu tüm hayaller sapkındaydı. Kolnerstrasse’deki bir müzede, tarihe geçmiş korkunç suçların kayıtları ve ünlü suçluların balmumundan heykelleri sergileniyordu. Müzeyi gezen Keurten, arkadaşına “Birgün ben de, en az bu adamlar kadar ünlü olacağım” dedi.

O sıralar Keurten sadece bir hırsızdı. Evleri ve dükkânları soyuyordu. 1905’de yakalanınca 34 hırsızlık ve 12 kere haneye tecavüz suçundan yedi senelik hapis cezasına çarptırıldı.

“Benim toplum düşmanı bir cinsel sapık ve bir katil olmamda hapiste gördüğüm işkence ve hakaretler büyük rol oynadı.

Bu dar kafalı despotların sert ve haksız cezalandırmalarının anıları, babamdan bana miras kalmış anormal seks dürtüleriyle birleşip aklımı kaybetmeme neden oldu. Eğer hapiste bana işkence etmeselerdi, bu mahkeme hiç gerçekleşmezdi. Ben evimde, siz de çocuklarınızın yanında olurdunuz.”

Haneye tecavüzden içerde yatarken, o insanlardan alacağı intikamı düşünüp planlar yapıyordu. Hazırladığı planla hem insanlardan intikâmını alacaktı hem de cinsel yönden kendini tatmin edecekti. Mahkemeye:

“Tek düşüncem insanlardan intikam almak olmuştu. Hapiste düşünmeye ve okumaya bol bol zamanım oluyordu. Karındeşen Jack’ın hikâyesini yüzlerce kez okudum. Dışarı çıktığımda onun gibi davranacaktım ve insanların karşısına geçip yavaşça onların ölmelerini seyredecektim.”

Bu tür kitaplar ve içindeki kana susamışlık onu delirme noktasına kadar getirdi. İfadesine göre sabretmek onun için en büyük işkence olmuştu. Birilerini öldürmesi gerekiyordu.

“Gizlice yan hücremde kalan iki tutuklunun yemeğine morfin koydum. Öldüklerini duymak, kaybolmaya başlayan neşemi yerine getirmişti. Sırf onları öldürebilmek için yakalanma riskini göze alıp çalıştığım revirden ilaç çalmıştım.”

1912’de serbest bırakılır bırakılmaz adı bir dizi soygun, cinsel taciz, kundaklama ve cinayet olayına karışmıştı. Hücresinde kurduğu hayalleri yavaş yavaş gerçek hayata uygulamaya başlamıştı. Mahkemeye:

“Seyahatlarımdan birinde, bir yatak odasında uyuyan birkaç çocuğa ve 17 yaşında genç bir kıza rastladım. İşte o an, ilk defa, tarif edemeyeceğim bir duygunun etkisiyle kızın boğazına yapıştım ve onu sıkmaya başladım... Kızın bilincini kaybetmesi üzerine onu serbest bıraktım. çocuklar, benim, kıza parasını kaptırmış biri olduğumu düşündüler.

Ulmerstrasse’de bir eve girdim. Yanımda küçük bir baltaydı. Tam yatağında yatmakta olan 16 yaşındaki bir kızın kafasını parçalayacaktım ki içeriye bir adam girdi. Pencereden atlayıp koşmaya başladım. Az daha baltamı düşürecektim.

Bir keresinde, Grafenburg korusunda bir kıızı boğmaya çalıştım. Sonra karşıma çıkan bir adamın kafasına baltayla vurdum. İşte bunlar bana tarif edemeyeceğim kadar çok zevk veriyordu.

İçimdeki öldürme isteği doruk noktasına ulaşmıştı. Böylece ilk cinayetimi işledim. Christine Klein’ı öldürdüm.

Her saldırımdan sonra bir şeyleri tutuşturmak isterim. Bu yüzden koruda gezerken bir ağacı yaktım.

Bir hırsız olduğum için tutuklanmıştım. Hiç kimse benim etrafa dehşet salabilecek bir katil olduğumu düşünmüyordu. Bu yüzden 1913'de tekrar tutuklanınca sadece hırsızlık ve hilekârlık suçlarından yargılandım.”

Yargıç, onun Quod hapishanesinde dokuz yıl geçirmesine karar verdi. Böylece Birinci Dünya Savaşını küçücük hücrelerinde, herşeyden uzakta geçirdi.

1921'de 36 yaşında hapishaneden çıktı. Ömrünün büyük bir kısmını dört duvar arasında geçmişti. İyi namuslu bir hayat süremeyeceğini biliyordu. Bu yüzden daha dikkatli davranmaya karar verdi. Dusseldorf'u terkedip, Altenburg'da yaşayan evli ablasının yanına gitti. Altenburg, Thuringia'da birkaç bin nüfusu olan küçük bir kasabaydı. Orada kendini Rus esir kampından kaçmış, eski bir asker gibi tanıttı. Böylece fabrikanın birinde maaşlı bir iş buldu.

Şansı yaver gidiyordu. Kızkardeşinin evinde gelecekteki karısıyla tanıştı. Kendisiyle aynı yaşta olan karısının, herkesten sakladığı bir sırrı vardı. 23 yaşındayken bir erkekle evlenmişti. Evlendiği adam onu sekiz yıl boyunca evin içinde kapalı tutmuş, ona hayatı zehir etmişti. Başka bir kadın için onu terkedince ne yapacağını şaşırان çaresiz kadın, hissettiklerini kurşunlarla ifade etmişti. Beş yıl hapiste yatıktan sonra şanssız kadın Altenburg'a kendine yeni bir yaşam kurmaya gelmişti.

Yaşından oldukça genç gösteren bu minyon tipli adam kendisinden daha iri yarı olan bu kaba saba orta yaşlı kadında ne bulmuştu? Belki de bu basit görünümlü kadın, ona taparcasına sevdiği annesini hatırlatıyordu. O sıradaki

düşüncesi her ne ise, ona evlenme teklif etmeye sevk etmiş-
ti. Asıl şaşırtıcı olan kadının teklifi reddetmemesiydi. Ona,
kadınların beğenebileceği bir tipi olduğunu ve kendisini bu
yüzden rahatça aldatabileceğini söyledi. Bu cevaba sinirle-
nen Keurten onu öldürmekle tehdit etti. Ona “Benimle ev-
lenmezsen seni öldürürüm!” dedi. Kadın, dediğini yapmakta
kararlı olan Keurten karşısında boyun eğdi ve teklifi kabul
etti. 1923’de evlenen çift, yedi yıl beraber yaşadı.

“Karımla her zaman iyi anlaşırdım. Onu şehvetle sevi-
yordum ama onun o asil karakterine tapıyordum” diyordu
Keurten mahkemeye.

Keurten’e göre bir kadın, kocasının sadakatsizliğini ses-
sizce kabulleniyorsa asil davranıyor sayılıyordu.

Dusseldorf’a yerleşince Keurten’in kadınlara ayıracak
daha fazla zamanı oldu çünkü karısı akşamları bir cafede ça-
lışıyordu. Bir gün eve beklenmedik bir ziyaret yapan Bayan
Keurten kocasını yatakta başka bir kadınla yakaladı. Sakin
bir şekilde kadına üstünü giyininip derhal evi terketmesini
söyledi.

“Onun bana sadık olmadığını biliyordum” diye başladı.
Bayan Keurten “Para biriktirememesine rağmen, evlendik-
ten sonra düzenli çalışıp, bana iyi bir şekilde baktı. Suça eği-
limi olduğunu da biliyordum, Çünkü bir keresinde konsere
gitmek istemediğimi söyleyince o kendini kaybetti ve bana
vurdu. Böylece onun sinirlenince neler yapabileceğini öğre-
dim.”

Evlilikleri sırasında iki kez, 1925’de ve 1928’de Keurten, genç kızları evlenmek vaadiyle kandırıp paralarını çaldığı gerekçesiyle tutuklandı. Her defasında birkaç ay hapiste yattıktan sonra karısı gelip onu aldı.

Ama karısının bilmediği 1929’ten beri kocasının beş kadını boğarak öldürdüğü ve 27 kere yangın çıkardığıydı. Bayan Keurten onun Dusseldorf Vampiri olabileceği fikrini aklının ucundan bile geçirmemişti. Büyük bir şok yaşayan Bayan Keurten tanık sandalyesine oturamadı. Onun yerine mahkemede yüksek sesle okunan ifadesini imzaladı.

“Dusseldorf cinayetiyle bir ilişkisi olduğunu hiç düşünmedim bile. Aslında cinayetleri işlerken bilincinin yerinde olduğunu hiç sanmıyorum, çünkü o bir bebek gibi geceleri rahat uyuyordu. Herşeye rağmen o iyi bir insandı. Başkalarının sorunlarıyla yakından ilgilenirdi.”

Anlaşılan katilin iki karakteri vardı. Bir tanesi şefkatli ve iyiliksever, diğeri acımasız ve şiddet düşkünüydü. Eğer itiraf ettiği her şeyi yaptıysa, ikinci karakterinin daha ağır bastığı söylenebilirdi.

“Parkta benimle dolaşmaktan çok hoşlanırdı. Benim işim sabaha doğru, 4.30’da biterdi. Sonra eve gidip uyurdum. Öğlen üç sularında beni o uyandırırđı. Beraber kalkıp parka giderdik. O, parktaki tüm kuşlara isim takmıştı. Hepsinin şarkısını bilirdi.”

Bu kuş düşkünü, şefkatli adam yaptıklarını anlatmaya başlayınca yargıç başını dışarı çıkartıp, kapıları kitledi.

Katil, herşeyi en küçük detayına kadar anlattı. Keurten'in muhteşem bir zekası vardı. Kaç yıl geçerse geçsin herşeyi dünmüş gibi hatırlıyordu. Her kurbanın ismini, öldürölüş tarihini, şeklini ve yerini mahkemeye detaylı bir şekilde verdi. Olayları anlatırken, sanki olanları tekrardan yaşıyormuş gibiydi.

Dehşet verici anıları bitince, jüri, ona, cinayetleri işlemesine neyin sebep olduğunu sordu.

“Önüme çıkan herkesi öldürdüğüm doğru değildi. Öldürdüğüm kişinin kim olduğu benim için önemliydi. İsteğim bağırıışları ve yalvarışla beni heyecanlandıracak, kendimi iyi hissettirecek insanları bulmaktı. İnsanlara, öldürmek amacıyla saldırmıyordum ama yakaladığım kişiyi bıçaklamaya başlayınca gerisi geliyordu.”

Duruşmanın seyri değişmişti. Herşey tek bir kelimenin etrafında dönmeye başlamıştı: Kasıt. Katilin ölüm cezası alabilmesi için, savcının onun, kurbanlarını kasıtlı olarak öldürdüğünü ispat etmesi gerekiyordu. Bu yüzden savcı, tüm ağırlığını onun sözlerini çürütmeye verdi. Mahkeme de söz alan hapishane psikiyatristi ünlü Doktor Berg:

“Katilin kendisi bana öldürme isteğiyle yanıp tutuştuğunu söyledi. Ne kadar insan öldürürse kendini o kadar iyi hissediyormuş, eğer insanları öldürmeme izin verilirse, dünyada eşi benzeri görülmemiş bir katliam yaparım. Son yıllarda içimdeki öldürme isteği gün geçtikçe daha da alevlendi. Öldürdüğüm her insan bu isteği daha da çok tutuşturdu. Bu yüzden her gece, karımı işi bıraktıktan sonra caddelerde ve parklarda gezinip kendime yeni bir kurban aradım. Ama her zaman şansın yaver gitmiyor diye itiraf etti.”

Jüri duruşma boyunca, bu insanlığını kaybetmiş katilde insanca bir duygu bulabilmek için sorular sordu. Her defasında vampir “Öldürdüklerim için üzülüyordum. Özellikle zavallı çocuklara çok acıyordum” diyordu.

“Eğer şu an dışarda olsaydım ne yapardım bilmiyorum. Size hiçbir garanti veremem çünkü yaptıklarımı bilinçli bir şekilde yapmıyordum. Belki de farklı şekilde davranamazdım” diye devam ediyordu.

Kendi de niye öldürdüğünü bilmiyordu. “Bir şeyler beni akşamları dışarı çıkmaya zorluyordu. İçimdeki dürtü bir türlü beni rahat bırakmıyordu. Karım evde olsaydı, dışarı çıkmazdım...”

Duruşma on gün sürdü. Sanığın yanı sıra onun saldırılarından kurtulmuş görgü tanıkları ve bir grup ünlü psikiyatr da dinlendi. Uzmanlar Keurten’in tıp literatüründeki her türlü sapkınlığı gösterdiğini ve bunları yaparken bilinçli olduğunu, işlediği her suçtan sorumlu tutulabileceğini bildirdiler. Kapanış konuşmasında savcı:

“Bu sadist, kurduğu büyüklük hayallerinin etkisiyle, sırf kendi arzularını tatmin etmek için insanları katletti. Sırf öldürmekle tatmin olamayan bu vampir, öldürmeden önce kurbanlarına acımasızca işkence etti. Yakalanmasaydı, kimbilir daha kaç kişiyi öldürecekti? Onun amacı ‘Tarihin en cani katili’ ünvanını almaktı...”

Keurten insanları öldürerek cinsel yönden kendini tatmin edebiliyordu. O sadist, kundakçı fetişist ve mazoşit biriydi. Onda ne vicdan ne de ahlâk vardı. İçindeki öldürme

isteği alevlenince, öldürmekten başka hiçbir şey düşünemez oluyordu. İçindeki isteği bastırmak yerine, korkunç cinayetler işlemeyi tercih ediyordu.

Jürinin karar vermesi bir buçuk saatten az sürmüştü. Jürinin son sözü:

“Sanık, Peter Keurten dokuz kişiyi öldürmek suçundan ölümle cezalandırılmıştır” oldu.

Rhineland'ta diğer Alman bölgelerinden farklı olarak, ölüm cezalarında giyotin kullanılırdı. Böyle bir cezaya çarptırılacağını önceden bilen Keurten dine sığınmıştı. Kurbanlarının ailelerine mektup gönderdi. Mektupta onlardan özür diliyor ve onu, hep dualarında hatırlamalarını diliyordu.

2 Temmuz 1931 sabahı Köln'deki Klingelputz hapishanesinde ölüm çanları onun için çaldı. Saat 6.00'da bir papaz ve iki gardiyan eşliğinde hapishanenin meydanına çıkarıldı. Meydanın ortasında giyotin onun için beklemekteydi. Arkasında mahkemenin görevlendirdiği siyahlar içerisinde 12 tane vardı.

Öldürmeden önce bir isteği olup olmadığını soran cellada, sert bir sesle “Hayır” dedi. İtiraz etmeden, hiç bir duygu belirtisi göstermeden eğilip başını tahtanın üstüne koydu. Cellat öteki tahtayı da kapatıp makinayı hazırladı. Birden havada bir ıslık sesi duyuldu. Keskin giyotin tahtaların arasına girmiş, Keurten'in başını vücudundan ayırmıştı.

Dusseldorf Vampiri için bu, uygun bir sondu. Batıl inançlara göre bir vampiri öldürmek için iki yol vardı; ya bir kazığı kalbine saplamak ya da başını uçurmak.

YEDİNCİ BÖLÜM

SEKSİ ÖLDÜREN ADAM

Albert Fish'in idamından iki yıl sonra, New York'daki ünlü bir gazetede bir karikatür çıktı. Katilin teki kanlı elleriyle "Bilinçsizdim. Bağışlayın hayatımı" diyordu. Mahkeme ise ona, "Asıl sen, başkalarının hayatı için kendi hayatını bağışla" yanıtını veriyordu.

İşte bu karikatür, toplumun Fritz Haarman, Peter Keurten, Albert Fish ve tanınmayan katillere karşı olan tavrını ortaya koyuyordu. Tıbbi olarak olay sırasında bilinçsiz sayılmalarına rağmen toplum, onlardan yaptıklarını canlarıyla ödemelerini istiyordu.

Karikatürün baş kahramanı Robert Irwin ile diğer patolojik katillerin arasındaki fark sırf kurbanlarının sayısı değil-

di. Onun cinayetinin içeriği de farklıydı. Bu bir kaplanla, deli bir köpeğin karşılaştırılmasına benziyordu. İlki doğası gereği öldürür ama ikincisi hasta olduğu için can alır.

Diğerleri aşırı cinsel isteklerini bastırabilmek için adam öldürmüşlerdi ama Irwin kendi seks dürtüsünü öldürmek için cinayet işlemişti. Bu da ona azılı katiller arasında farklı bir konum kazandırmıştı.

28 Mayıs 1937’de, bir Paskalya öğleden sonrası Joseph Gedeon, dört odalı eski evine, karısı Mary ve sarışın mavi gözlü 20 yaşındaki güzel kızı Veronica (kasabanın genç erkekleri tarafından Ronnie adıyla bilinen) ile beraber Paskalya hindisi yemek için gelmişti. Kapıyı çaldı. Kimse cevap vermedi. Bunun üzerine kapıyı zorladı. Kapı kilitli değildi. İçeri giren Gedeon bir kan gölüyle karşılaştı.

Ronnie’nin çıplak vücudu yatağının üstündeydi. Annesinin cansız vücudu ise bitişik odadaki yataktaydı. Başka bir odada, evde pansiyoner olarak kalan orta yaşlı Frank Byrnes’in cesedi vardı. Keskin bir cisimle başına beş kez vurulmuştu.

Yaşlı adam gördüklerinin şokuyla olduğu yerde kalmıştı. Bu sırada öteki kızı 22 yaşındaki Ethel, kocası Joe Kutner ile birlikte davet edildikleri Paskalya yemeğine gelmişti. Manzarayı gören Ethel hemen polise telefon açtı.

Otopsi, Mrs. Gedeon’un geceyarısı Ronnie ve Byrnes’in ise dört saat sonra öldürüldüğünü ortaya çıkardı. Polis, gazetecilere bunun bir tecavüz vâkası olduğunu, kızın ölmeden önce ırzına geçildiğini söyledi.

Olayın sessiz bir tanığı vardı. Ronnie'nin Pekin köpeği Pekinese. Soruşturmayı yürüten dedektif John A. Lyers'a göre köpeğin suskunluğu şüphe uyandırıcıydı. Kavgacı ve gelen geçene havlayan bir hayvan olmasına rağmen binadaki hiç kimse o gece köpeğin sesini duymamıştı. Dedektifin bundan çıkardığı sonuç katilin yabancı olmadığıydı. Baba Gedeon önemli şüphelilerden biriydi. Bu yüzden dedektif onu gözaltına aldı.

Baba Gedeon, küçük, sinirli bir adamdı. Sulu mavi gözleri, fırça gibi bıyıkları vardı. Kırıksık boynu ona şaşkın bir kaplumbağa görünümü veriyordu. Soğuk karısına ve vahşi kızına olan nefretini saklamıyordu. Bir kaç blok ötedeki evini inceleyen polis, duvarların çıplak kadın fotoğraflarıyla dolu olduğunu gördü. Daha derin bir araştırma sonucunda ise evde bir yığın uygunsuz fotoğraf ve yasaklanmış, mide bulandırıcı porno dergiler bulundu.

Polis sonunda cinayete sebep oluşturabilecek bir neden buldu. Komşular Mrs. Gedeon ve barmen Byrnes arasındaki ilişkinin bir ev sahibi ve kiracı arasındaki ilişkiden daha yakın olduğunu, polisin kulağına fısıldamışlardı.

33 saat süren soruşturma sonrasında Gedeon serbest bırakıldı. Daha sonra verdiği ifadesinde, polisin kendisine, cinayeti kabul etmesi için baskı yaptığını iddia etti.

Öldürülmeden önce Ronnie'ye tecavüz edildiği iddiasında çürütüldü. Hayatını fotoğrafçılara ve artistlere çıplak pozlar vererek kazanan Ronnie, arkasında sayısız aşk ilişkisini kaydettiği kara kaplı bir defter bırakmıştı. Defterde adı geçen her kişiyi sorgulamak polisin epey vaktini almıştı. Sonunda

polis, o cumartesi gecesi, onu partiye götüren birini buldu. Adam “O gece, partiden sonra Ronnie ile birlikte olduk. Saat 3 sularında evden ayrıldım Ronnie beni evlerinin kapısından uğurladı” dedi.

Olay, fısıltı gazetelerinin ilgisini çekmişti. Ailede sağ kalanlar, fazla geçmeden bu kanlı olaydan kâr sağlamayı başardılar. Baba Gedeon ve eskiden kendisi de fotomodel olan Ethel, Bayan Gedeon ve Ronnie’nin hayat hikayelerini gazetelere sattılar. Ethel’in kocası Joe Kutner ise bildiği aile sırlarını rakip gazeteye verdi. Sonunda bu, bir sıçan yarışına döndü. Üçünden hangisi basına daha ilgi çekici bir hikâyeye anlatacaktı?

Bir hafta sonra, polis şaşırtıcı bir şekilde katilin kimliğini saptadıklarını açıkladı. Katil, Robert Irwin adında yakışıklı, narin, kıvrıkcık saçlı, daha önce Gedeonların evinde pansiyoner olarak kalmış, 30 yaşındaki bir heykeltraşı.

Irwin, Gyno Akıl Hastahanesi’nde tanınan bir simaydı. Öldürme nedeni Pansiyoner olarak kaldığı sırada, Ethel Gedeon’a karşı duyduğu kara aşıktı. O sıralar Ethel evlenmemişti. Kardeşi Ronnie ve annesi ile birlikte aynı evde kalıyordu.

Byrnes’in odasında ‘Deli Heykeltraş’ait olduğu tespit edilen kanlı bir eldiven bulundu. Bunun üzerine polis, Irwin’i tutuklama kararı çıkardı.

Gözü paradan başka bir şey görmeyen Ethel Kutner derhal, popüler dedikodu magazinlerine “Robert Irwin, Öldürdüğü Kardeşim Ronnie ve Bana Karşı Ne Hissediyordu?”

başlıklı, bir seri makale sattı. Katille, geçmişte hiçbir ilişkisi olmadığı konusunda ısrar ediyordu. Ama Irwin'in günlüğünü bulan polisin, daha farklı bir fikir vardı. Yakın bir tarihte, Irwin şöyle yazmıştı.

“Tanrım! Ethel’e tapıyorum! Mükemmel, kelimenin tek anlamıyla mükemmel. Başkasıyla evlendiğini öğrendiğimde aklımı kaybettim. Eğer onun annesi ve Ronnie aramıza girmeseydi... İntikamımı almam gerek.

Rüyalarımın kızı, gecede uçuşan sessiz sesimi duyuyor musun? Seni tüm benliğimle çağırışımı ve kalbimdeki şarkıyı duyuyor musun? Sex? Artık benim için bir anlamı yok. Bana verdikleri bu keder yüzünden Ronnie'den ve annesinden nefret ediyorum!”

Ronnie'nin günlüğü Irwin'in yazdıklarını doğruluyordu. 1934 Haziranı'nda:

“Bobby aklını kaçırmış. Kardeşim Ethel'e kötü şeyler yapabilir. Bir an önce bir şeyler yapmalıyım. Konuyu anne-me anlatmalıyım. Bu pisliği temizlemem de o bana yardımcı olabilir.” diye yazmış.

Bir ay sonra “Bobby beni korkutmaya başladı. Birşeyler planlıyor. Ama ne?”

New York'da ‘Çılgın Heykeltraş’ın girip çıkmadığı akıl hastahanesi kalmamıştı. Polis bu akıl hastahanelerinden topladığı bilgilerle katilin nerde, ne zaman, ne yaptığını öğrendi.

Robert Irwin ya da Fenelen Arroyo Seco Irwin, Los Angeles'da 1907 yılında doğmuştu. Annesi iyi bir eğitim görmüş, güneyli dindar bir kadındı. Babası kendini yetiştirmiş bir okul öğretmeni ve avukattı. Kutsal Kalpler adlı bir tarikata girince işinden istifa edip, orada vaaz vermeye başladı.

Fenelen üç çocuklu bir ailenin ikinci çocuğuydu. En küçük kardeşi doğunca babası başka bir kadına kaçmış, o günden beride yoksulluk, evlerinin devamlı misafiri olmuştu. Anne, çocuklarına bakabilmek için en zor işlerde çalışmıştı; çamaşırcı, temizlikçi, fabrikada işçi olmuştu. Ama yine de çocuklarına bakmak için yeterli parayı bulamamış, yıkılmaya yüz tutmuş bir eve taşınmışlardı. Çocuklar ya ekmek için dileniyordu ya da aç kalıyorlardı. Yırtık elbiseler içinde ayakkabısız geziyorlardı. Yardım evleri sayesinde ayakta durabiliyorlardı.

14 yaşında Fenelon okulu terkedip bir fabrikanın işlerine bakmaya başladı. Diğer iki kardeş hırsızlık yaparken yakalandıkları için ıslah evine gönderilmişti. Fenelon'un da sinirli bir kişiliği olmasına ve devamlı kendisiyle dalga geçen çocuklarla dövüşmesine rağmen başı polisle hiç belaya girmemişti.

Annesinin isteği üzerine her gün İncil'i okuyan Fenelon, edebiyata merak salmuş, Robert Ingersoll'dan aşırı derecede etkilenince diğer bütün isimlerini atıp kendini "Robert Irwin" diye adlandırmıştı.

Annesine olan sevgisi, anormal bir bağlılığa dönüşmüştü. Bu da seks yaşamını derinden etkilemişti. İlk seks, deneyimini annesine benzeyen bir fahişeye yaşamış, daha

sonraki ilişkilerini hep kendinden yaşlı ve olgun kadınlarla özellikle ev sahibesileriyle yaşamaya dikkat etmişti. Yıllar sonra onu inceleleyen bir psikiyatr:

“Kırmızı bir iplik gibi üç konu, anne, din ve seks birlikte aklına işlenmişti. Hepsini aynı zamanda seviyor ve aynı zamanda nefret ediyordu.”

18 yaşında işini kaybedince, mecburen bir gençlik yurduna gitmek zorunda kaldı. Yurtta, gençler incelenir ve yetenekleri doğrultusunda bir işe yerleştirilirdi. Orada, heykellerden hoşlandığını ve heykeltraşlığa yeteneği olduğunu öğrendi. “Heykeltraşlık hayatım orada başladı” diyordu Fenelon.

1926’da yurdu terketti ve doğuya doğru yol almaya başladı. Chicago’da yeteneği, ünlü heykeltraş Lorado Taft’ın ilgisini çekti. Taft, Irwin’i evine aldı ve onun sanat eğitiminin masrafını karşıladı.

1930’da New York’a giden Irwin, Ettel Stüdyolarında yardımcı heykeltraş olarak çalıştı. Stüdyonun sahibi, polise “Onu sevmiştim işinde gayet iyiydi. İyi eğitim görmüş, sessiz, sakın biriydi ama depresifti. Bu yüzden gitmesine izin verdim” dedi.

1931’de Bellevue Hastahanesi’ne annesinden kendisine miras kalan frengi hastalığı yüzünden yattı.

Bir yıl sonra, Brooklyn’de annesine benzeyen yaşlı bir kadının evinde kalırken depresyona girdi ve kendini Kings Country Hastahanesi’nde buldu. Doktorlara kendini öldürmekten korktuğunu söylemişti. “Kendini öldürmek gibi bir

niyetim yoktu. Sadece o yaşlı kadına zarar vermekten korkuyordum.”

Manhattan’a döndüğünde hâlâ depresyon altındaydı. Uzun bir zaman işsiz, evsiz ve aç bir şekilde yaşadı. Restoranlarda yemek dilenip, parkta yattı. 1942 Eylülü’nde kendine bir restoranın mutfağında iş buldu. Ama orada fazla çalışmadı. Girdiği bir depresyon yüzünden tekrar hastahane gitmek zorunda kaldı.

Hastahaneden çıktığında bir arkadaşı ona kiraladığı odayı paylaşmayı önerdi. Böylece Robert Irwin, Gedeonlar’la tanıştı.

Bir ay sonra 26 Ekim sabahı, Irwin, Bellevue Hastahanesi’nin acil servisine gitti. Kendini tıraş bıçağıyla kestiğini kanamayı durduramadığını söyledi. Acıya dayanamayıp hastahaneye gelen Irwin, doktordan kendi başladığı işi bitirmesini istedi.

Doktor onu bayılıp, derin yarasına yedi dikiş attı. Irwin uyandığında kendini hastahanenin psikiyatri koğuşunda buldu. Ertesi gün, neden kendini kestiği sorulunca:

“Bir erkeği, bir eyleme iten şey genelde sekstir. Ben bu duyguyu içimden atmak, arınmak istedim. Böylece eserlerim mükemmeleşecek ve ben de büyük bir sanatçı olacaktım.”

Psikiyatrlarla konuşmasında Irwin kadınlara karşı büyük bir nefret sergiliyordu. Bu, en son yaptığı heykelinden de anlaşılıyordu: Yılan vücutlu kadın.

Kadınlara düşmanlığı eskilere, çocukluğuna kadar gidiyordu:

“Şu an farkına varıyorum ki ben annemi sevmemiştim. Ondan aşırı derecede nefret etmiştim. Ama bundan asla haberim olmadı. Tüm hayatımı anneme benzeyen kadınların yanında geçirmeye çalıştım.”

Bellevue’de onu beş ay tuttular. Bu süre, o enstitü için fazlaydı. Laboratuvar deneyleri onun beyinde kalıtsal bir bozukluk olmadığını gösteriyordu. Sinir testleri ve beyin röntgeni negatifti. Onu inceleyen doktorlar, onun dengesiz bir kişiliği olan psikozlu bir hasta olduğu konusunda hemfikir idiler. Acilen bir akıl hastahanesinde tedavi altına alınmalıydı.

Irwin Rockland Devlet Hastahanesi’nde denetim altına alınmayı kabul etti. Transfer 17 Mayıs 1933 günü gerçekleşti. Onu inceleyen doktorlar, onun hastalığının erken delilik, paranoik eğilim olduğuna karar verdiler. Bu hastalık insanda, zarar verici ve ilerleyen bir işlevsel bozukluğa neden oluyordu. Büyüklük hayalleri, hallusiasyonlar, aşırı gurur ve nefret duyguları bu hastalığın başlıca belirtileriydi. Sonunda hasta gerçek yaşamdan kaçıp kendi hayal dünyasına sığınıyordu. İnsanlığa karşı nefreti, şiddete dönüşüyor ve onu cinayet işlemeye itiyordu.

Irwin 14 ayını Rockland’da geçirdi. Diğerlerinde daha ayrıcalıklı, kendine ait bir odası, heykellerini yapabilmesi için keskin aletleri, birisinin denetimi olmadan bahçede tek başına dolaşma hakkı olmasına rağmen aşırı derecede sinirli ve kavgacıydı. Rockland’da kaldığı süre boyunca 25 kavgaya karışmıştı.

1934 Mayısı'nda hastahaneden şartlı olarak salıverildi. New York'a geri dönüp, oradaki bir hastahane de asansör operatörü olarak çalışmaya başladı. Bir ay sonra da Gedeonlar'ın evindeki kiralık odaya geri taşındı. İşte o sıralar, Ethel'e karşı bir şeyler hissetmeye başladı. Ethel'de onun ilgisini kabul etti ve onunla sanat müzelerine, konserlere vb. beraber gitti. Ama kısa bir süre sonra ondan sıkıldı ve kendine yeni birini buldu. Joe Kunder ile evlenmesi ise zaten dengesiz olan beyne son darbeyi indirdi.

Haziran 1935'de Robert Irwin gönüllü olarak Rockland Devlet Hastahanesi'ne tedavi olmak için gitti. Bu sefer orada iki yıl kaldı. Dine tekrardan ilgi duydu ve St. Lawzence Üniversitesi'nin Tanrıbilim bölümüne başvurdu. Üniversite onu lise öğrenimi olmamasına rağmen kabul etti. Irwin hastahaneden 'gelişmiş' biri olarak çıktı ve hemen okula kayıt oldu.

Üniversite'deki eğitiminin parasını gazete dağıtarak, ev önlerindeki karı temizleyerek, çimleri keserek ödedi. Ayrıca heykeltraşlık üzerine iki sınıfa, biri çocuklara ve diğeri yetişkinlere, ders verdi. Üniversitedeki öğrenimi iyi gitmesine rağmen hastalığı ilerledi. Onu tanıyan öğrencilerden biri:

“İlginç bir fikre saplanmıştı; komünist din. Bir gün, küçük kilisede bir konuşma yapmak için platforma çıktı ama birkaç cümle sonra aklı onu tamamen terketti. Gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Platformda bir köşeden diğesine kontrol edemediğı bir duygu buhranı içinde yürüyordu. Dinler tarihi profesörü Dr. Mac Lean ona yardım etmek için

elinden gelini yaptı ama bir işe yaramadı. Bir gün bana “Bu çocuk kaçık!” dedi.”

Sonun başlangıcı, bir başka öğrenciyle girdiği tartışmayla başladı. Cinayetten bir hafta önce Dekan John M. Atwood onu odasına çağırdı. Hareketlerinden dolayı onu uyardı. Bunun üzerine Irwin, tüm öğrencilerin ve öğretmenlerin kendisine karşı olduğunu ve onu bu okulda istemediklerini iddia etti. Dekan onu sakinleştirmeye çalıştı. Ona gidip tartıştığı öğrenciden özür dilerse, herşeyi unuttuğunu söyledi. Dekan:

“Irwin oturduğu sandalyeden sıçradı. Gözleri Gongdo-in’a (tartıştığı öğrenciye) karşı duyduğu nefretle parlıyordu. Kontrolsüz ve saldırgan davranıyordu. Odamdan çıkıp gitti. Bunun üzerine ben de Rockland Devlet Hastahanesi başhekimine mektup yazdım. Böylesine kontrolsüz ve saldırgan davranan birinin tehlikeli olup olmadığını sordum.”

Üniversiteden kovulan Irwin, New York’a Cuma Sabahı geldi. Doğruca Gedeonların evine gitti. Kapıya Mrs. Gedeon çıktı ve ona hiç boş odası olmadığını söyledi. Bunun üzerine Irwin iki blok ötede, 52. cadde de bir oda kiraladı. Ertesi gün, birkaç arkadaşını ziyaret etti ve onlara üniversitede yaşadığı zorlukları anlattı. Bir arkadaşı “Aşırı derecede sinirli ve üzgündü. Tutarsız konuşuyor, aklını kaçırmış gibi davranıyordu” derken bir diğeri de “Titriyordu. Ne yaptığının farkında değildi. Siniri doruk noktasına ulaşmıştı” dedi.

Polise göre ise doruk noktası onun Gedeonlar’ın evine gidip, bir katliam yaratmasıydı. Müfettiş Lyons:

“Bu, artık polisin işi değil. Tıp ilgilenmeli bu vakayla. Adam tam anlamıyla kaçık. Bir an önce hastahaneye yatırılmalı. Üç kişiyi öldürmüş olabilir ama onda 300 kişiyi daha öldürme kapasitesi var. Tanrı bilir! O insanları öldürdüğünün bile farkında değildir. Her neredeyse bir an önce yakalanmalı. Diğer insanların arasında bir bomba gibi o....”

Tek sorun, polisin onu hiç bir yerde bulamamasıydı.

25 Haziran 1937 günü, katliamdan üç ay sonra, yakışıklı, narin, kıvrırcık saçlı genç bir adam Chicago haber ajansı-na geldi. Kendisinin Robert Irwin olduğunu ve 5.000 dolar karşılığı tüm hikâyeyi anlatacağını söyledi. Parayı iki kardeşi için istiyordu. Paranın yarısı hapisteki abisine, diğer yarısını ise uyuşturucu bağımlısı kardeşine verecekti.

Teklifi kabul edildi. Yaşadıklarını ve hissettiklerini en ince detayına kadar anlattı. Haber yayınlanana kadar da bir otel odasına kapıtıldı ve kimseyle görüşmesine izin verilmedi.

“Katliam gecesi, kendimi öldürüp tüm sıkıntılarımdan kurtulmayı düşünüyordum. 53. caddedeki nehire gittim. Akşam olana kadar rıhtımda bekledim. Birden aklıma Ethel geldi. Kulağıma onun kocasından ayrılıp tekrar annesi ve kızkardeşiyle beraber yaşadığına dair bir dedikodu gelmişti.

Kendime dedim ki, oraya git ve Ethel'i öldür.

Başka birini öldürmek gibi bir niyetim yoktu.

Nehir boyunca yürürken, küçük bir su birikintisinin içinde bir kazma gördüm. Kazmayı alıp eve getirdim. Onu evde bileyip keskinleştirdim. Saat 21.00 sularında Gedeonlar'ın evine gittim. Evde kimse yoktu. 21.30 kadar bekledim. Bayan Gedeon yorgun argın eve geldi. Benden Pekinse'yi dışarda dolaştırmamı istedi. Ben de onu aldım. Birkaç blok gezdirdikten sonra geri getirdim.”

Evde zaman geçirebilmek için Bayan Gedeon'a iltifatlar ettim ve onun resmini çizmek istediğimi söyledim. Sonra eve o küçük İngiliz adam, Frank Byrnes geldi. Bayan Gedeon bizi tanıştırdıktan sonra, İngiliz odasına çekildi. Resmi uzattıkça uzatıyordum? Tek düşünebildiğim Ethel'di. Acaba gelecek miydi? Kudner ile hâlâ beraber miydi yoksa ondan ayrılmış mıydı?

Bayan Gedeon'a Ethel'i görmek istediğimi söyledim. O da bana Bob, Ethel burada değil ve saatte çok geç oldu dedi. Ben de Ethel'i görene kadar bekleyeceğimi söyledim. Bunun üzerine oturduğu yerden birden bir hışımla kalktı ve bana Çabuk burayı terket yoksa İngilizizi çağırırım, diye bağırdı.

Ona sert bir yumruk attım. Yere düştü. Üstüne çullanıp onu boğazından yakaladım. 20 dakika boyunca sıkıttım. Bir yandan da yumruklarımı yüzüne patlatıyordum. Ama o dokuz canlıydı. Mücadeleden vazgeçmiyordu. Beni tekmeliyor ve tırmıklıyordu. Tüm bu olaylar olurken İngiliz yan odamızdaydı, bizden dokuz metre ötedeydi.

Irwin'in bilmediği bir şey vardı: İngiliz yanı sağırdı.

“Kadının kolları gevşedi, omuzları düştü. Elbisesi yırtılmıştı. Altına iç çamaşır giymediği belli oluyordu.”

Irwin cesedi yatak odasına taşıdı ve onu yatağın altına sakladı. Odanın içinde bir aşağı bir yukarı gezinip Ethel’i beklemeye başladı. “Mutfağa gidip bir parça sabun aldım. Sabunu da bir paçavraya sardım. Derken saat 3.00 sularında Ronnie geldi.

Gelir gelmez de banyoya girdi. Banyodan geceliğiyle çıkan Ronnie’nin kafasına elimdeki sabunla sertçe vurdum. O da annesi gibi yere yığıldı. Bayılmıştı. Onu saçından tutup, odasına sürükledim. Sonra da kaldırıp, onu yatağa attım. Ama onunla cinsel ilişkiye girmedim. Başında oturup, o aya-lana dek bekledim. Kendine geldiğinde Ronnie’ye Ethel’in nerede olduğunu sordum. Bana, kocasıyla birlikte olduğunu söyledi. ‘Peki, ne zaman eve gelecek?’ bana cevap olarak sinirli, sinirli ‘Gelmeyecek’ dedi. Ne yapacağımı bilmiyordum? Sonunda Ethel’in gelip gelmeyeceğini görmek için beklemeye karar verdim. Ronnie’yi uzun süre, yaklaşık bir saat, rehin tuttum.

“Bana, kendisine bir daha vurmamam için yalvarmaya başladı. Söylediğine göre yeni ameliyat olmuş. Sesimi olabildiğince sakın ve yumuşak çıkartmaya çalıştım. Ama bunda başarılı olamadım. Sonunda bana: ‘Bob, seni tanıyorum, eğer bana vurursan başını belaya sokarım,’ dedi.

Çok sinirlendim. Çıplak ellerimle onun boğazına yapıştım ve tüm gücümle sıkmaya başladım. Sonra elbisesini parçaladım. Zaten üstünde sadece ince bir gecelik vardı. Onu ilk kez çıplak görüyordum. Ama yine de ona tecavüz etme-

dim. Onun için ben alt tabakadan bir insandım. O, hep milyonların oğullarıyla çıkardı. Benim hiçbir şansım olamazdı. Zaten istemezdim de. Benim tek ilgilendiğim Ethel idi.

Ronnie benimle oynamak istedi. Temmuz'da benimle uyumak istediğini çünkü çok yalnız olduğunu söylemişti. Ona elimi bile sürmedim. Beni elde edebilmek için bir keresinde önümde soyundu ama ben bakmadım. Üç gece, anesi ve Ethel başka bir yerdeyken evin içinde yarı çıplak dolaştı ama ben sadece Ethel'e aşıktım. Ronnie'nin mavi gözlü sarışın bir aptal olması beni ilgilendirmiyordu.

Onu öldürdükten sonra odayı terk ettim. Çünkü cesedi birden gözüme iğrenç gözüktü.

Irwin lambaları söndürüp Ethel'i beklemeye başladı. Birden içerde bir ışık yandı. İşte o an Irwin, içerdeki İngilizli hatırladı. Salondaki masanın üstüne bıraktığı kazmasını yavaşça yerinden aldı.

"İngiliz'in karşısına birden çıktım. O daha ne olup bittiğini anlamadan, kazmayı kafasına indirdim. Adam ne yere düştü ne de bir tarafı kanadı. Bunun üzerine elimdeki kazmayla defalarca kafasına vurdum. Ta ki onu tüm dertlerinden arındırıncaya dek...

Onu öldürmek istememiştim. Asıl niyetim Ethel'i öldürmekti. Bir kere insan kendini kaybedince, hiçbir şey düşünemez oluyor. İnsanlar, hayat, zaman anlamını yitiriyor. Tüm gecenin sadece yarım saat sürdüğünü sanmıştım.

Bayan Gedeon'u öldürdüm çünkü bağırmaya başladı. Ronnie'yi beni sinirlendirdiği için ortadan kaldırdım. İngi-

lizi ise öldürmem gerekliydi çünkü beni ele verebilirdi. Aslında hiç birine zarar vermek istememiştim.

Ben sadece Ethel'i öldürmek istemiştim çünkü onu hem seviyordum hem de ondan nefret ediyordum. Aramızda hiçbir şey olmadan önce, arkadaşken de onu gözleri kapalı bir şekilde asılmış olarak hayal ediyordum. Eğer o gece herkes-ten önce o gelseydi, diğerlerini öldürmezdim.

Ethel'in fotoğrafını bulabilmek için evin altını üstüne getirdim ama bir tane bulamadım. Ronnie'nin birkaç resmi-ni ve bir zamanlar Ethel'e ait olan bir saç aldım. Sonra da evi terkettim.

Kendime söylediğim en son söz: 'Evet Buddy! Bunların hepsini sen yaptın' oldu.

Evi terkettikten sonra eldivenlerinden birini evde unut-tuğunu fark etti ama geri dönüp almak tehlikeli olur diye vazgeçti. "Ben o eve, gitmekle kendi sonumu kendim hazır-ladım. Evde bıraktığım izleri temizlemekle uğraşmadım. Her şeyi yerli yerinde bıraktım.

New York'da bir hafta kaldım. Kimliğim basında yer alınca, oradan oraya sürüklenmeye başladım. Clevedand'da bir otelin barında iş buldum. Ama kısa bir süre sonra orada çalışan bir kadın benim resmimi ünlü bir dedektif dergisin-de gördü. Oradan da kaçmak zorunda kaldım. Chicago'ya geldim. İtiraf edip herşeyden kurtulmaya karar verdim.

Her şeyi bir kâğıda yazıp imzaladım. İtirafım gazetede yayınlanınca beni Şerif'e teslim ettiler. Şerif de beni New York'lu iki polise verdi. Beraber Manhattan'a geri uçtuk. Sa-

bahın 5.00’inde polis merkezine ulaşmamıza rağmen beni orada bir polis komisyonu: Lewis Valentine, Bölge Savcısı William C. Dodge ve müfettiş Lyons, beklemekteydi. Ama ben Bellevue’da tanıyıp güvendiğim Dr. Frederic Wertham ile konuşmadan ne gazetedeki itirafımı doğrulayacağımı ne de sorulara cevap vereceğimi söyledim.”

Bunun üzerine polis, Doktor Wertham’ı evinden alıp getirdi. Psikiyatr, ile kısa bir konuşmadan sonra Irwin herşeyi açıklayacağını belirtti. “Gazetedeki itirafıma ek olarak bir kaç şey daha söyledim. Anlattıklarım Bölge Savcısını tatmin etmiş olacak ki beni doğru elektrikli sandelyeye gönderdi.”

Ronnie’yi “Bob! Seni tanıyorum” dedikten sonra boğduğu için birinci dereceden cinayetle yargılanacaktı. Byrnes’i, kimliği tespit edilmesin diye öldürmesi ise cinayeti kasıtlı işlediğini ortaya koyuyordu. Bu da Bölge Savcısı için yeterliydi.

Birkaç saat uyumasına izin verilen Irwin, apar topar mahkemeye çıkarıldı. Arkadaşının tavsiyesi üzerine Irwin kendini savunması için cinayet davalarındaki başarılarıyla ünlenmiş Samuel Leibowitz’e telefon etti. Leibowitz onunla mahkemede karşılaştı. Kısa bir konuşma sonrası onu savunmaya karar verdi.

Büyük Jüri onu birinci dereceden cinayetle yargılarken ünlü avukat “Irwin kaçık bir yatak böceğidir” dedi.

Bölge Savcısı Dodge sertçe karşı çıktı. Gazetecilere “Ben Irwin’in tüm cinayetleri kasıtlı olarak işlediğini ispat

edeceğim. O insanları öldürürken, ne yaptığının bilincindeydi. Bir takım psikiyatrin söylediği boş lafları kayde bile almıyorum” diye beyan verdi.

Dodge hiçbir şey ispat edemedi koltuğundan oldu. Seçimler sonucu Thomas E. Dewey yeni Bölge Savcısı oldu. (Dewey daha sonra New York Belediye Başkanı oldu ve Başbakanlığa iki kere adaylığını koydu) Dewey davaya bakması için genç ve akıllı asistanı Jack Rosenblum’u görevlendirdi. Rosenblum ilk olarak Irwin’in akıl sağlığını inceleyecek psikiyatlardan oluşan bir komisyon kurdu.

Leibowitz bu komisyona karşı çıktı. Müvekkilinin Bellevue’de uzman doktorlar tarafından incelenmesini istiyordu. İsteği, mahkeme tarafından reddedildi. Bunun üzerine Leibowitz de müvekkilinin komisyonun kararından önce mahkemeye çıkartılamayacağını söyledi. Böylece mahkeme başkahrmanı olmadan yedi ay sürdü. Bu süre zarfınca 26’sı açık on da gizli duruşma yapıldı. Yirmi sekiz tanık dinlendi. Tanıkların arasında Irwin’i bir seneyi aşkın süredir inceleyen Doktor Wertham da vardı. Doktor Wertham “Cinayeti işlemeyen önce bana gönderilmişti. Hastanın ruhsal durumu bozuktur. Hayaller ve hallüsinasyonlar görüyordu.

Hayallerinden biri de Ethel’i öldürmektir. Ama onun asıl ortadan kaldırmak istediği Ethel değildi, kendi cinsel duygularıydı.

Kendini hadım etme isteği ve Ethel’i öldürme isteği birbirine paralel. Cinsel organı olmazsa içindeki kargaşanın sona ereceğine inanıyordu. Kalbi bir kadını normal bir şekilde sevmeyi istiyordu ama beyni bunu olanaksızlaştırıyordu.

Çözümü duygularını yok etmekte buldu. Bu nedenle ise sorunun kaynağı olarak gördüğü Ethel'i öldürmekle başlayacaktı."

Komisyon 756 sayfalık bir rapor hazırladı. Raporda: "Irwin, ne yaptığının bilincindeydi. Kasıtlı olarak adam öldürdü" yazılıydı.

Leibowitz bu sonuca hazırlıklıydı iki ünlü psikiyatrdan Doktor Leland E. Hinsie ve Doktor Bernard Glueck, müvekkilini inceleyip düşüncelerini bildirmelerini istedi. Irwin, (sonunun elektrikli sandalye olduğunu bildiği halde) yaptığı herşeyi bilerek ve isteyerek yaptığı konusunda ısrar ediyordu.

Irwin ile sayısız konuşma yapan psikiyatrlar tam tersini düşünüyorlardı. "O, olay sırasında ne yaptığını bilmiyordu. Daha önce de teşhis edildiği gibi hastalığı "Erken delilik, pazanoid eğilim idi." Başka bir deyişle, o bir paroyonak Frengi hastalığı ile tüm sinir sistemini harap etmiş. Kısacası o hem ruhsal hem de bedensel olarak hasta."

Leibowitz bu bilgilerin jüriyi fazla etkilemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden idam cezası karşıtlarını ayaklandırdı. Brooklyn Eagle gazetesinde çıkan bir haber: "Herkes Irwin'in akıl hastası olduğunu biliyor. Ancak katili ortadan kaldırmak gerekiyor. Ölüm cezasına sahip olduğumuzdan, elektrikli sandelye kesinlikle önerilmeli" diyordu.

7 Kasım 1938'de Robert Irwin, yargıç James Garnett Wallace'ın önüne çıkarıldı. Hem savcının hem de savunma makamının koruması gereken bir ünü vardı. Savcı Rosenb-

lum'un aldığı bütün birinci dereceden cinayet davaları elektrikli sandalye ile sonuçlandı. Leibowitz, aldığı 100'den fazla birinci derece cinayet davasında, müvekkillerinden hiçbiri elektrikli sandalyeye gitmedi.

Beklenildiği gibi savcı Irwin'i Frank Byrnes'i öldürmek suçundan tank sandalyesine çağırdı. Çünkü Irwin'in kasıtlı olarak adam öldürdüğünü en kolay bu cinayet ile ispatlayabilirdi.

Gün bitmeden, mahkemedeki herkes yargılananın Robert Irwin olduğunu unuttu. Leibowitz isteğini yapmış, insanların ilgisini savcılık makamına yönlendirmişti. Sonunda Leibowitz:

“Bölge Savcısı Thomas E. Dewey'in seçimlerinde siz de görev aldınız mı? Onun çıkardığı her şahidin saf ve dürüst olduğuna inanırmısınız? Peki ya seçtiği komisyon üyeleri hakkında ne düşünürsünüz? Varsayalım ki Bay Dewey içeri girdi, onun söyleyeceği her şeye inanır mıydınız?” diye Rosenblum'a soru ardına soru sormaya başladı.

Her defasında, savcı savunma makamının sorularına itiraz ediyor ve her defasında itirazı kabul ediyordu. Ama Leibowitz, mahkemeye hakimdi. Dikkati istediği konuya kolayca çekebiliyordu. Jüri üyelerinden biri “Birinci gün bitmeden, Leibowitz beni, Irwin'in olay sırasında bilinçsizce davrandığına ikna etmişti” dedi.

Irwin'in mahkemedeki ilk günü ve ikinci günün işte böyle geçti. Sonunda sekiz jüri üyesi mahkemedeki yerini alınca, yargıç iki avukatı da kürsüsüne çağırdı. Leibo-

witz'e "Soru soruş tarzın kafamı karıştırdı. Komisyonun kararına rağmen müvekkilinin olay sırasında kendinde olmadığını bu sorularla mı ispatlayacaksın?" diye sordu.

Leibowitz kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Bu adam kelimenin tek anlamıyla kaçık! Cinayet işlemeyen önce 10 kez akıl hastahanesine girip çıkmış. Irwin'i inceleyen iki uzman doktor görüşlerini bildirdikten sonra, inanıyorum ki hiçbir jüri üyesinin beyinde soru işareti kalmayacak."

"Peki! Ama; sen neyin peşindesin?" Yargıç Wallace endişeli gözlerle Leibowitz'e bakıyordu. "Cinayeti kasıtlı olarak işlemediği ispat edilirse, seninde dediğin gibi, bu kaçık adam devlet hastahanesinde kısa bir süre yattıktan sonra toplum içine karışacak. Bunu mu istiyorsun sen?"

Kararlı bir sesle Leibowitz:

"Emin olun ki ben de onun tekrardan topluma karışmasını istemiyorum. Benim tek istediğim onun hasta bir adam olduğunu ve bu yüzden ciddi bir suçlu gibi elektrikli sandalyeye gönderilemeyeceğinin kabul edilmesi. Eğer birinci derece cinayetten daha hafif bir suçtan yargılanırsa, biz hemen uzlaşma sağlarız."

Yargıç Rosenblum'a döndü ve "Savunma makamı bu konu hakkında ne düşünüyor" diye sordu.

Rosenblum: "Bu konuyu Bölge Savcısına sormam gerekir" dedi. Yargıç, mahkemeye ara verdi. Bu arada, Rosenblum, bölge savcısıyla telefonda görüştü. Mahkeme başlayınca:

“Eğer Irwin geri kalan hayatını hapiste geçirirse onun ikinci derece cinayetten yargılanmasına itiraz etmeyiz” dedi.

Sonunda iki tarafta uzlaştı. Yargıç, jüriyi dağıttı. Böylece Irwin’in duruşması daha başlamadan bitti.

Irwin 139 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Sing Sing Hapishanesi’ne geldikten 10 gün sonra, hapishane psikiyatristi onun akıl sağlığının yerinde olmadığını idareye bildirdi. Bunun üzerine Irwin Dannemora Akıl Hastahanesi’nin suçlular koğuşuna transfer edildi ve ölene kadar orada kaldı.

Irwin’in davası, akıl sağlığı yerinde olmayan kişilere karşı hukuğun gösterdiği ikilemi ortaya çıkardı.

Cinayet işlemekten önce üç sene akıl hastahanesinde yatmış olan bu kişinin akıl sağlığı yerinde miydi? Eğer yerindeyse mahkemede birinci derece cinayetten yargılanıp elektrikli sandalyeye gönderilmesi gerekmiyor muydu?

Peki ya akıl sağlığı yerinde değilse? O zamanda yasalar gereği mahkeme önünde yargılanamazdı. Hapishane yerine doğrudan hastahaneye gönderilmesi gerekmez miydi?

Gerçek şu ki, hukuk bu konuda yetersiz kalıyor.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DAHA FAZLA ÖLDÜRMEYEN YAKALAYIN BENİ

1945’de ‘Çılgın Köpek’ diye adlandırılan bir katil Chicago sokaklarında terör estirdi. Kurbanlarını, kadınların arasından rastgele seçiyordu. Belli bir nedeni ve stili yoktu. Pencereden bir kurşun, ani saldırı, keskin bir bıçak... Katilin kendisi bile bir sonraki hareketini bilmiyordu.

Terör, 3 Haziran’da, 43 yaşında çekici, dul bir kadının çıplak cesedinin yatağında bulunmasıyla başladı. Kurbanın adı Josephine Ross’du. Katil, kurbanının boynunu kırmızı bir etek ve külotlu çorapla bağlamıştı. Kurbanın boynundakileri çözen polis, yüz ve boyun çevresinde çeşitli bıçak izleriyle karşılaştı. Katil kadının boğazını kesmiş ve onu

ölüme terketmişti. Yan odada, kanapenin altında ağlayan küçük bir bulldog köpeği vardı.

Kadının yatağı kanlar içinde kalmasına rağmen, ne başında ne de vücudunda kan lekesi vardı. Gizem kadının pijamalarının ve iki kanlı havulunun küvette bulunmasıyla çözüldü. Katil, evi terkmeden önce kurbanının bedenini büyük bir titizlikle temizlemişti.

Uzmanlar bayan Ross'un ölüm saatini 10.30 olarak belirlediler. Katilin kurbanıyla cinsel ilişkiye girdiğine dair hiçbir iz yoktu. Eve öğle yemeği için gelen kızı, annesinin çantasından 12 dolar ve daha dün verdiği üç otobüs biletinin çalındığını belirtti. Ayrıca annesinin iki altın yüzüğü ve kürkü de kayıptı.

Dört ay sonra, 1 Ekim akşamı 19 yaşındaki Veronica Hudzinski Kuzey Winthrop Meydanındaki evinin camında bir tıkırtı duydu. Perdeyi kaldırır kaldırmaz, omuzunda keşkin bir acı hissetti. Saldırgan Hudzinski'ye ateş etmişti. Kursunlardan biri, karavanaydı ama diğeri ne olduğunu anlayamayan kadının omuzuna isabet etmişti.

Dört gün sonra 'Çılgın Köpek' başka birine saldırdı. Bu seferki kurbanı Kadın Askerler Birliği'nde teğmen olan Evelyn Pekerson idi. Peterson Chicago Üniversitesi'nin yakınlarındaki bir pansiyonda tek başına yaşıyordu. Kapıda bir ses duyan, Peterson yatağından kalkıp, kapıya doğru ilerlemişti. "Birden arkamda bir ses işittim, ama ben arkamı dönene kadar saldırgan elindeki ağır metali çoktan kafama indirmişti. Sonra bir şey hatırlamıyorum. Bayılmış olmalıyım. Lanet herif, ben bayıldıktan sonra da bana vurmuş.

Vurduğu yetmiyormuş gibi 150 dolarımı da çalmış. Ama yine de şanslıyım. Çünkü o caninin neler yaptığını duydum.”

Saldırgan çok dikkatsiz davranıyordu. Peterson’ın evinin her tarafında parmak izi vardı.

5 Kasım günü Bayan Marion Caldwell, Sherwin Meydanı’ndaki evinde, dışardan gelen bir kurşunla yaralandı. Saldırgan karşı caddedeki bir evin çatısından ateş etmişti.

5 gün sonra, 10 Kasım’da başka bir şok edici haber duyuldu.

Pinecrest Oteli’nde çalışan temizlikçi kadın 6. katın son odasına temizlik yapmak için girdi. Radyo son sesine kadar açılmıştı. Kanepenin üstünde kanlı bir yastık duruyordu. Oda bir savaş meydanına dönmüştü. Kan izleri banyoya kadar gidiyordu. Ne olup bittiğini anlamak için banyoya giren temizlikçi kadın, küvetin kenarında cansız yatan bedeni görünce çığlık atmaya başladı. Kısa bir süre içinde, çevredeki herkes kadının başına toplanmıştı.

Öldürülen kadının ismi Frances Brown’du. 30 yaşında gayet çekici bir kadındı. Büyük bir şirkette sekreter olarak çalışmaktaydı.

Vücudu küvetin kenarında, başı ise suya sokulmuş bir vaziyette bulundu. Pijamanın üstü kadının boğazına dolanmıştı, altı ise kana bulanmış kanapenin üstündeydi. Pijamayı çözen polis, kadının boğazındaki derin bıçak izini gördü. Bıçak boğazın bir kenarından girmiş diğerinden çıkmıştı. Anlaşılan katil sinirlenmiş ve son darbeyi olanca gücüyle indirmişti. Kadının sağ avucundaki bıçak izide kadının ka-

tille boğuştuğunu ve bıçağı eliyle durdurmak istediğini gösteriyordu. Ayrıca kafasında ve sağ kolunda kurşun delikleri vardı.

Banyo ıslak ve kanlı havlularla doluydu. Katil bir önceki kurbanı Bayan Ross gibi bu kurbanını da temizlemişti. Ama bu sefer, bir önceki cinayetinden farklı olarak, parmak izi bırakmamaya özen göstermişti. Buna rağmen oturma odasının kapısında silik, kanlı bir parmak izi vardı.

Ama, asıl herkesi şaşırtan duvara kırmızı rujla yazılmış olan yazı oldu. Harflerde belli bir düzen yoktu: Büyük harfler ve küçük harfler iç içe girmişti. Harfler 3 ile 6 cm arasında değişiyordu.

TANRI AŞKINA

DAHA FAZLA ÖLDÜRMEYEN

YAKALAYIN BENİ

KENDİMİ ARTIK KONTROL EDEMİYORUM.

Bu ümitsiz bir yalvarıştı. İşkence çeken bir ruhun, insanlık dışı davranışlarına sessiz tepkimesiydi.

Ertesi ay, katil bir öncekinden de korkunç bir cinayet işledi. 7 Haziran 1946 günü James E. Degnan, vergi dairesi başkanı, altı yaşındaki kızı Suzanne'ı uyandırmak için odasına gitti. Odanın kapısı kilitliydi. Halbuki bir gece önce özellikle kapıyı açık bırakmıştı. Odaya girince Degnan'ın

gözüne çarpan ilk şey boş yatak oldu. Her zaman birkaç santim açık olan pencere, sonuna kadar açılmıştı. Baba ‘Suzan!’ diye seslendi ama cevap alamadı.

Karısı Helen ve 10 yaşındaki kızı Elizabet’de, Suzan’ın odasına geldi. Beraber yedi odalı evin her karışını aradılar ama ufaklığı bulamadılar. Bunun üzerine Degnan, polise telefon açtı. En yakın karakoldan bir dedektif bir kaç dakika içinde Degnanların evine geldi. Çocuğun odasını araştıran polis, açık pencerenin önünde yerde duran beyaz bir kâğıt buldu. Kâğıt yağa batırılıp ikiye katlanmıştı. Kâğıdı açan dedektif yüksek sesle okudu:

20.000 Dolar

HAZIRLA ve

HABER BEKLE

FBI ya da POLİS

YOK

PARA 5’lik ve 10’luk OLSUN.

Kâğıdın arkasında:

KIZIN SAĞLIĞI İÇİN BU KAĞIDI HEMEN YAK,
yazılıydı.

6 ay boyunca yüzlerce Chicago polisi Degman dâvâsıyla ilgilendi. 800 şüpheli sorgulandı 170 tanesi yalan testinden geçirildi. El yazısı uzmanları katilin el yazısını 7000 örnekle karşılaştırdı. Dünyanın her yerinden katil ile ilgili mektuplar geliyordu. Polis, 3000 tanesini dikkatlice incele-

di. Ama sonuç hep aynıydı. Katil, sanki bu dünyada yaşamıyordu.

Aynı yıl, 26 Haziran'da kara saçlı, güçlü kuvvetli bir genç kuzey Chicago'da bir evi soyarken görülmüştü. Sokağa kaçan genci, komşular kovalamaya başladı. İzin gününde olan bir polis memuru, sahilden ailesiyle beraber dönerken olayı görmüş, kovalamaya o da katılmıştı. Sonunda genç, terkedilmiş bir eve girdi. Yanındaki tabancayı kendini kovalayanlara doğrultu ve gelenin kafasını kurşunla dolduracağını söyledi.

Biri polise telefon açtı. Kısa bir süre sonra üç devriye arabasının siren sesi duyuldu. Merdivendeki dedektiflerin ayak sesini duyan genç tabancayı kafasına dayadı ve tetiği çekti. Ama tabanca tutukluk yaptı. Bunun üzerine genç, tabancayı dedektife fırlatıp onun dikkatini dağıttı. Sonra da üstüne çullandı. Yerde gençle boğuşan dedektifin yardımına izin gününde olan polis yetişti. Etrafta silah arayan, polisin gözüne çiçek saksısı ilişti. Saksıyı aldığı gibi olanca gücüyle gencin başına indirdi. Genç yere yuvarlandı ve bilincini kaybedip bayıldı.

“Kısa bir süre sonra siren sesleri duydum. Kafamı hafifçe kaldırıp camdan baktım. Dışarıda üç devriye arabası vardı. Birden merdivenlerde bir ayak sesi duydum. Polisin teki, elinde tabancasıyla yukarı çıkıyordu. Paniğe kapıldım. Yakalanmak istemiyordum. Tabancamı çıkardım ve beynime dayadım. Yakalanmaktansa ölmeyi tercih ederdim. Tetiği çektim. Büyük bir patlama sesi bekliyordum. Ama sadece bir klik sesi duydum. Tabanca patlamamıştı. Bu sırada po-

lis içeri girdi. Elimdeki tabancayı aniden ona fırlattım. Adamın dikkati dağılmıştı. Üstüne atladım. Boğuşuyorduk. Sonra kafamda keskin bir acı hissettim. Etraf aniden karardı. Başka da bir şey hatırlamıyorum.”

İzinli polis: “Yukarı çıktığımda hırsızla bir polis boğuşuyordu. O sırada elime ilk geçen, koca bir saksıyı hırsızın kafasına indirdim. Hırsız yere düştü. Bayağı sert vurdum galiba ona çünkü duyduğuma göre hırsız hastahannede bile kendine gelememiş.”

Polis hırsızın cebinde bulduğu kimliklerden, hırsızın William George Heirens, adında 17 yaşında, 1.77 boyunda ve 70 kilo ağırlığında, Chicago Üniversitesi’nde okuyan bir öğrenci olduğunu tespit etti.

Ailesi ve kardeşi Chicago’da banliyöde oturmasına rağmen o tek başına, üniversitenin kampüsünde kalıyordu.

Polis, Heirens’in cebinde ayrıca 1000 dolarlık hisse senedi buldu.

Yakın bir hastahanesinin acil servisinde tedavi edilen Heirens daha sonra Bridewell Hastahanesi’nin suçlular koğuşuna sedyeyle getirildi ve gün boyunca orada baygın yat-tı.

Polis, çok geç olmadan tutukladığı kişinin genç zararsız bir hırsız olmadığını anladı. Hırsızın odasında, iki çanta dolusu silah, kamera, dürbün, saat ve mücevher buldu. Oda, son iki yıldır çözölemeyen soygunların ganimetleriyle doluydu. Uzmanlar ganimetlerin yaklaşık 80.000 dolar tuttuğunu hesapladılar. Çantalarda ayrıca 1800 dolar değerinde

bono ve Hitler, Goering, Goebbels Schact gibi ünlü Naziler'in resimleri vardı.

Yatağın altındaki başka bir siyah çantada ise 7.335 dolar nakit para vardı.

Bu, genç punkçu son zamanların en usta soyguncusu ve başlı başına bir suç abidesiydi.

Yakalandıktan bir gün sonra, polis onun hakkında daha da şaşırtıcı bilgiler elde etti. Heiren'in parmak izleri olağan incelemeden geçirilmek üzere parmak izi laboratuvarına gönderdi. Birkaç saat sonra, görevli uzman Sgt Laffey, polis şefi Walter Storms'a telefon açtı.

"Heirens'in sol serçe parmağı Degnanlar'ın notundaki parmak iziyle uyuyor."

Kenmore Meydanındaki Degnanlar'ın evine yarım saat içinde bir dizine polis arabası gelmişti. Uzmanlar, çocuğun odasında parmak izi aradı; polisler, komşuları sorguladı; arama grupları 1 km'lik alandaki her gizli deliğe baktı. Bu arada Suzan'ın babası, sesini, kızını kaçıranlara duyurabilmek için düzenli aralıklarla radyoya çıktı.

"Lütfen onu incitmeyin. O, sadece küçük bir kız. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama o parayı bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım." Sonra Suzan'a seslenerek "Tatlım, iyi bir kız ol ve sana söylenen her şeyi yap," diyordu.

Arama tüm gün sürdü. Karanlık basarken, iki polis son olarak bir lağım çukuruna bakmak istedi. Kapağı kaldırıp, ışığı çukura tuttular. Pisliklerin içinde küçük, sarı bir kafa

yüzüyordu. Polislerden biri aşağı inip kafayı yukarı çıkardı. Bu, kaybolan Suzanne Degnan'ın kafasıydı.

Bunun üzerine polis çevredeki tüm kanalizasyon çukurlarını incelemeye başladı. Her delikten, Suzanne'ın parçalanmış cesedinin bir parçası çıkıyordu. Sonunda, akşam 23.30'de polis, küçük kızın kolları dışında tüm vücudunu birleştirmeyi başarmıştı. (Kollar, altı hafta sonra üç blok ötedeki açık bir lağım kanalında bulundu)

Kilise papazı, bu acıklı haberi ümitle bekleyen aileye verme görevini üstlendi.

Tüm şehir öfke ve korkuyla çalkalanıyordu. Aileler çocuklarını gözlerinin önünden ayırmıyor, yalnız yaşayan kadınlar pencerelerini ve kapılarını sürgülüyorlardı. Belediye başkanı Kelly 1.000 polisi daha göreve getirdi. 75 dedektif bir ipucu bulabilmek için gece gündüz çalışıyordu. Katili yakalayana veya nerede olduğunu bildirene 40.000 dolarlık bir ödül vaadedildi.

Savcı William J. Tuohy babasına: "Suçlu eninde sonunda elimize geçecek" diye beyan verdi.

Katilin yazdığı not, incelenmesi için FBI'ın Washington'daki laboratuvarına gönderildi. FBI'deki uzmanlar, yağ kâğıttan çıkardılar. Geriye belirgin bir avuç izi ve parmak izleri kaldı. Katil yanlış bir kanıya kapılmış kâğıda yağ dökerse izleri kapatabileceğini inanmıştı. Sonunda FBI'ın eline katille ilgili bir ipucu geçmişti. Katilin kimliğini tespit etmek için 90 milyon insanın dosyası araştırıldı. Ama sonuç negatif. Katilin kimliği gizemini koruyordu.

Stearns kısa bir süre hiçbir şey söyleyemedi. Yakaladıkları 17 yaşındaki çocuğun Suzanne Degnon cinayetinin faili ve Chicago'daki en büyük insan avının başkahramanı olduğuna inanamıyordu.

Daha kendine gelmeden Sgt Laffey başka bir şaşırtıcı haber verdi.

“Heirens’in sağ işaret parmağı da Frances Brown cinayetinde bulduğumuz parmak iziyle uyuyor. Daha bitmedi. Peterson’un kapısında bulduğumuz parmak ve el izi de Heirens’a ait”.

Şüphesiz Heirens, rujla polise, kendisini bulması için yazı bırakan manyak katildi. O, altı aydır Chiago kadınlarının korkulu rüyası olan ‘Çılgın Köpek’di.

Çantasında çıkan Nazi önderlerinin fotoğrafları, onun, onları örnek aldığını ve herşeyi insan ırkını düzeltmek çabasıyla yaptığını gösteriyordu.

Yakalanışının üçüncü gecesini Dr. Roy Grinker, Heirens’e sodyum penothal, doğruluk serumu şırınga etti. Bu ilaç geçici olarak beyin hücrelerine felç ediyor ve insanın direncini kırıyordu. Böylece ilacı alan kimse, sorulan her soruyu, hiçbir şey saklamadan cevaplıyordu.

Odadaki aynanın gerisine Tucky, Storms ve konuşmaları kaydetmek için bir uzman geçti. Suçlunun istek dışı yaptığı itiraflar mahkemede geçersiz olmasına rağmen, polis Heirens’in söyleyecekleri doğrultusunda araştırmasını sürdürecekti.

On dakika sonra ilaç etkisini gösterdi, Heirens gözlerini açtı ve her soruya cevap verecek seviyeye geldi. Yakalandığından beri ilk defa konuşuyordu. Doktor Grinker:

“Suzanne Degnan’ı sen mi öldürdün?” diye sordu.

Cevap olarak Heirens kısık bir sesle

“Onu, George kesti” dedi.

“George bunu nasıl yaptı?”

“George bir adamın evini soymak istiyordu. Dışardaki merdiveni gördü. Onu alıp duvara dayadı. Yukarı çıktı ve pencereden içeri girdi. Yataktaki küçük kızı boğdu ve onu dışarı çıkarttı. Sonra kızı küçük parçalara ayırdı ve her parçayı farklı lağıma attı.

Bir not yazdı. Eve, geri dönüp notu içeri attı. George kötü bir çocuk. Onun iyi biri olup kiliseye gitmesi için çok uğraştım.”

George kimdi? Heirens, George ile Hindistan’daki bir okulda tanıştığını ve Chicago’da üç yıl önce tekrar gördüğünü söyledi. Sonra onu devamlı görmeye başlamıştı.

“George’un soyadı ne?”

“Murman”

“Neye benziyor?”

“Benden beş yaş büyük. Daha uzun ve daha ağır. Esmer ve briyantınli uzun saçları var.”

“Nerede yaşıyor?”

“Chicago’da bir otelde yaşıyordu. Ama Meksika’ya gitti.”

Sorgulama bitince Dr. Grinker, hayal kırıklığına uğramış olan polisler'e doğruluk serumunun, suçlunun direncini kıramadığını ama bilinçaltına ulaştığını söyledi. Nasıl Doktor Jekyll, Mr. Hyde’a dönüşüyorsa Heirens de George’a dönüşüyordu. Anlattığı hikâye tamamen doğrudu.

“Heirens numara yapmıyor o gerçekten hasta.”

Heirens gerçekten zeki bir gençti. Dokuz ay önce soyduğu bir eczaneden üç şişe sodyum penothal ve dört şırınga çalmıştı. Azar azar sodyum penothali kendine şırınga edip, bağışıklık kazanmıştı.

“Daha önce on ya da on iki kere ilacı kendime şırınga ettim. Bu yüzden beni etkilemesi uzun zaman aldı, tamamen kendimi kaybetmedim.”

Doğruluk serumundan bir gün sonra Heirens yalan testine tabi tutuldu. Hiç karşı koymadı ama hiçbir soruya da cevap vermedi. O gece aniden herşeyi anlatmaya hazır olduğunu söyledi. Tuch ve özel asistanı Wilbert F. Crowley çağırıldı. Yanlarına kayıt yapmak için bir polis memuru da alıp geldiler.

Heirens hastahane'de numaradan bilinçsiz yattığını ama tüm bunları George'u korumak için yaptığını söyledi. Doğruluk serumunun etkisindeyken söylediklerinin hepsini tekrar anlattı. Bütün herşeyi, silahları, mücevherleri, vb. onun çaldığını ve kendisinin de tüm bunları George için sakladığını iddia etti. Crowley:

“Senin parmak izini katilin bıraktığı notta bulduk. Bunu nasıl açıklayacaksın?”

“George benden kâğıt istemişti. O sırada ben kâğıda İngilizce bir şeyler yazıyordum. Kâğıdın altını koparıp ona verdim.”

“Bunu boşverdim.... Peki nasıl oluyor da parmak ve el izin soyulan Evelyn Peterson’un ve öldürülen Frances Brow’un evinde bulunuyor?”

“Bunu açıklayamam. O izler benim olamaz.”

Crowley geceyi boşa geçirmemişti. Gitmeden önce Heirens’den kendisine el yazısıyla “20.000 dolar hazırla ve haber bekle. FBI ya da polise haber vermek yok. Para 5’lik ve 10’luk olsun. Kızın sağlığı için bu kâğıdı hemen yak” yazmasını istedi.

El yazısını inceleyen uzmanlar, yazının farklılık gösterdiğini ama ‘hazırla’ ve ‘bekle’ kelimelerinde aynı imlâ hatasının yapıldığını belirttiler. İki notta da hazırla yerine hazırla ve bekle yerine de bekli yazılmıştı.

Bölge savcısının, artık mahkemeye gitmek için elinde yeterli delili vardı. Nihayet 9 Temmuz günü Heirens 12 soygun, 3 cinayete teşebbüs ve 3 tahammulen adam öldürme suçundan mahkeme önüne çıkarıldı. Ailesi, mahkemede onu savunması için avukatlar tutmuştu. Avukatlardan biri John Coghlan onu hapisteyken ziyaret etmişti. Konuşurlarken Heirens birden;

“Bu, benim için çok fazla. Birine itiraf etmeliyim. Herşeyi ben yaptım” diye fısıldadı.

“Degnan cinayetini de mi?”

“Evet, üç cinayeti de, Degnan, Brown ve Bayan Ross. Ayrıca Bayan Caldwell’i, Veronica Hudzinski’yi ve Evelyn Peterson’u da öldürmeye teşebbüs ettim.”

Coghlan, gencin ailesine duyduğu herşeyi anlattı. Bir an önce mahkemeye işbirliği yapılmalıydı. Ancak bu şekilde, alacağı ceza hafifler, elektrikli sandalye ömür boyu hapse çevirebilirdi. Bunun üzerine aile, çocuklarını ikna edebilmek için ellerinden geleni yaptı.

26 Haziran’da Heirens ailesinin önünde ifadesinin yazılı olduğu kâğıdı imzaladı. Yüksek sesle okunan ifadesi herkesi şok etti. 17 yaşındaki bir gencin böylesine kana susamış bir caniyeye dönüştüren neydi?

“On yaşındayken çılmaya başladım. Çalarken farklı bir heyecan hissediyordum. Tabi o sıralar duyduğum heyecanın beni cinsel yönden tatmin ettiğini bilmiyordum. Aslında hayatımda ne kendimi cinsel yönden tatmin ettim ne de bir kızla bir ilişki yaşadım. Ne zaman içimde bir dürtü hissetsem bir yeri soymadan rahatlayamıyordum.

6 Haziran 1946’da saat 8.30’da 12.30’a kadar arkadaşımın odasında içki içtim. Daha sonra kendi odama geçtim. İçimde yine o dürtü vardı. İçim sıkılıyor, duvarlar sanki üstüme geliyordu.”

Heirens trene atladı ve soygunlarını gerçekleştirdiği bölgeye gitti. Sheridan ve Kenmore caddeleri arasında gezinirken bir merdiven buldu. Merdiveni gözüne kestirdiği, Degmanlar'ın, evine taşıdı ve pencerenin altına koydu.

“Merdiveni duvara dayadığım andan itibaren içimde büyük bir heyecan duydum. Herşey bitene kadar da heyecanı kaybetmedim. İçeri girdim. Küçük kız yatağında uyuyordu. Ama birden, ona dokunmama rağmen uyandı. Çocuk benimle konuşmak istedi. Doğrulup yatağına oturdu. Aslında onun o sırada erkek mi kız mı ya da çocuk mu yetişkin mi olduğunu dahi bilmiyordum. Boğazına sarıldım..... Şehvet beni ele geçirmişti..... Ama ona tecavüz etmedim.

Onu neden odadan çıkardığımı bilmiyorum. Onunla ilgili bir planım yoktu. Aşağı indikten sonra olanları hayal meyal hatırlıyorum. Bir bodrum buldum. Orada kızı parçalara ayırdım. Sonra eve geri geldim. Ama size, bodrumu nasıl bulduğumu, nasıl parçalara ayırdığımı, parçaları ne yaptığımı anlatamam. Çünkü ben de hatırlamıyorum.”

O sırada Heirens'in yanında daha önceki soygunlarında ele geçirdiği bir tabanca ve bir bıçak vardı. Bıçağı cese di kesmek için kullanıp, parçaları farklı lağımlara dağıtmış. Sonra bodruma geri dönüp etrafı temizlemiş.

“Herşey bittikten sonra not yazmak aklıma geldi. Aileye ümit vermek istedim.”

Cebinde bulunduğu kâğıt ve kaleme alalacele birşeyler karalayan Heirens, parmak izlerinin tespit edilmesini önlemek için kâğıdı yağa bulamış ve camdan içeri fırlatmış. Sonra

merdiveni indirip, bıçağı da bir asansör boşluğuna atmış. En yakın istasyondan trene atlayıp, üniversitedeki odasına geri dönmüş.

İşte bu Suzanne Degnan cinayetinin perde arkasıydı. Hemen diğer iki cinayeti anlatmaya devam etti.

“Frances Brown’un cinayetinden de ben sorumluyum. Evine yangın merdiveninden girdim. Evde birinin olduğunu bilmiyordum. Kapıyı açıp beni karşısında görünce bağır-maya başladı. Susturmak için onu tabancamın kabzasıyla dört kez vurdum. Yere düşmüştü ama bağırmaya devam ediyordu. Bunun üzerine ben de elimdeki tabancayla ona ateş ettim. Sonra da diğer elimdeki bıçakla onun boğazını kes-tim. Aslında elimde bıçak olduğunu dahi bilmiyordum. Bı-çağı herhalde mutfaktan aldım.”

Daha geç olmadan yakalayın benim yazdım çünkü o sırada kendimi kötü hissediyordum. Hiçbir şeyi düşünemi-yordum. Bu yüzden parmak izimi saklamadan duvara bulduğum kırmızı rujla o yazıyı yazdım. Ama kurbanı yıka-dığımı hiç hatırlamıyorum.

Ayrıca Bayan Ross’un ölümünden de beni sorumlu tu-tabilirsiniz. Bu cinayeti 5 Haziran 1945’de saat sekiz sula-rında işledim. O sabah çalışıyordum. Ama Ross’un evinin kapısı açıktı. İçeri girdim. Diğer odada kimsenin olmadığını görünce o odaya geçtim. O sırada karşıma Ross çıktı. Çığ-lıklar atmaya başladı. Cebimdeki avcı bıçağını çıkardım ve olanca gücümle onun boğazına sapladım. Bıçağı ona iki ke-re daha sapladığımı hatırlıyorum başka da birşey hatırlamı-yorum.”

Bölge Savcısıyla bir antlaşma yapmadan önce Heirens'in avukatları, Doktor Harry Hoffman ve Illinois Sinir Hastalıkları Hastahanesi başhekimini ile konuştular. Savunmalarını Heirens'in olay sırasında bilincini kaybettiğini, doğruyu ve yanlış ayırt edemeyecek seviyede olduğuna dayandırmak istiyorlardı. Ama iki doktor da, "Heirens normal değil fakat doğruyla yanlış ayırt edemeyecek kadar da anormal değil" dediler.

Coghlan daha sonra Tuchy ile görüşmeye gitti. Eğer sanık, herşeyi itiraf ederse cezasının elektrikli sandalye yerine ömür boyu hapis olmasına karar verdiler. 30 Temmuz da 30'dan fazla polisin koruduğu mahkeme gazeteciler ve fotoğrafçılarla doldu.

Sanık mahkemedeki yerini aldı. Sorgulama başladı. Heirens sorulan her soruya aynı cevabı veriyordu: "Hatırlamıyorum" Avukatları sinirden çıldırıyor, ailesi ona yalvaran gözlerle bakıyordu. Ama o ifade vermekten kaçınıyordu. Tuchy sinirden deliye dönmüştü. Sonunda Heirens'in hücre sine dönmesini, medyanın ise dışarı çıkmasını istedi. Coghlan'a ise ömür boyu hapsi unutulmasını söyledi.

"Onun ifadesine ihtiyacımız yok. Degnan cinayetinde onu elektrikli sandalyeye gönderecek kadar delilimiz var. Parmak izi ve el yazısı uzmanları o tehdit mektubunu, onun yazdığını ispatladı. Onu, olay mahallinde gören tanıklarımız var. Çocuğun boğazını kesmek için kullandığı bıçağı bulduk. Hukukla oyun oynamaktan hoşlanıyor. Ama bu sefer hukuk onun hayatıyla oynayacak."

Birkaç gün sonra, müvekkiliyle uzun bir konuşmadan sonra Coghlan işbirliği yapmak için tekrar Tuchy'e gitti. Tuchy'i yumuşatmayı başaran Coghlan, Heirens'ı tekrar mahkemeye çıkardı.

Böyle 6 Ağustos'da (Degan cinayetinden 7, Bayan Brown'da 8, Bayan Ross'tan 14 ay sonra) Heirens üç cinayeti de kabul etti. Aslında o günkü konuşması daha önce verdiği ifadenin aynısıydı.

Kasıtlı olarak adam öldürmediğini, cinayetlerini soygun sırasında rahatsız edildiği için işlediğini söyledi. Hiçbir kadının ırzına geçmediğini ama cinsel yönden tatmin olmak için, en az 300 soygun yaptığını itiraf etti.

Polislere olay mahallinde cinayeti nasıl işlediğini anlatan Heirens'in yüzünde en küçük bir pişmanlık belirtisi bile yoktu. Anlattığı herşey polisi şaşkına çeviriyordu. Polisleri son olarak Chicago Üniversitesi'ndeki kampusündeki gizli yerine götürdü. Oradan da çalıntı eşyalarla dolu dokuz çanta çıktı. George'un (kendi kötü tarafının) herşeyi çaldığını ve kendisine emanet olarak bıraktığını söylüyordu.

Savunma makamının isteği üzerine mahkeme sanığın psikolojik kontrolden geçirilmesini kabul etti. Savunma Doktor Harry Hoffman'ı, savcı ise Doktor William H. Hainess'i seçti. İki doktorun onayı ile Doktor Foster Kennedy de inceleme komisyonuna alındı. Yargıç onlardan sanığın akıl sağlığının yerinde olup olmadığının ve işlediği suçları dolaylı sorumlu tutulup tutulamayacağını araştırılmasını istedi.

Uzmanlar, üç hafta boyunca günde beş, altı saat Heirens ve onu tanıyanlarla konuştular. Doğumundan bu yana yaşadıklarını ve çevresini irdelediler. Heirens'i bilinen tüm psikolojik testen geçirdiler. Kafatasının röntgenini çekip sinir sistemini incelediler.

Sonunda Heirens'in sosyal, psikolojik ve seks hayatını içeren 32 sayfalık bir rapor hazırladılar.

William George Heirens Evanston, Illinois'de 15 Kasım 1928'de doğmuştu. Ailesinde daha önce akıl sağlığından, saradan, frengiden ve alkolizmden şikayet eden olmamıştı. Babası depresyona girip iflas etmeden önce kendine ait bir çiçekçi dükkanına sahipti. Daha sonraları bu iri ve güçlü adam Carnig Stell Şirketinde güvenlik görevlisi oldu. Annesi de tüm vaktini çalışarak geçiriyordu. İlk başta bir çiçekçi dükkânında çalıştı. Sonraları bir pastanenin mutfağında ve tekstil fabrikasında iş buldu.

Bill, iki çocuğun en büyüğüydü. Yedi aylıkken yatağından düşüp kafasını incitmişti. 8 veya 9 yaşındayken trapezden düşüp, sağ kolunu kırmış. 12 yaşındayken okulunun merdivenlerinden yuvarlanmıştı. Başına on yedi dikiş atılmıştı. Ama bu kazaların hiçbirisi beyinde kalıcı bir hasara yol açmamıştı. Buna rağmen 1946 baharında Heirens ciddi baş ağrılarından şikâyetçi oldu.

Raporlar onun yalnız bir çocuk olduğunu gösteriyordu. Duygusaldı ama duygularını veya düşüncelerini kimseyle paylaşmazdı. Ailesi bile onun iç dünyasını bilmezdi. Hiç gerçek arkadaşı olmamıştı. Onun tercihi yalnızlıktı. Küçük yaşta, canı yandığında ağlamamaya ve en korkunç acıya dayanmayı öğrenmişti.

Altı yaşındayken altı aylığına anaokuluna gitmişti. Daha o yaşlarda, diğer çocuklardan farklı olduğu anlaşıyordu.

Dokuz yaşındayken kadınların iç çamaşırlarının rengini aşırı derece merak etmeye başladı. Bu merakı onu çalmaya itti. İlk başta dükkânlardan, sonra da kapısını açık bulduğu evlerden çalmaya başladı. Ama artık sırf iç çamaşırı çalmıyordu. Kadınların diğer malzemeleri de dikkatini çekiyordu.

“Bir keresinde bir evden, kadın külodu çaldım. Onu gizli yerime götürdüm. Ona dokunmak bile içimi titretiyordu. Cinsel yönden tatmin olunca çamaşırı attım.

12 yaşındayken kadınların iç çamaşırlarını giymek ben de bir tutku olmuştu. Sırf iç çamaşırı çalmak için evlere girmeye başladım. Sonra başka şeylerde, silah gibi, mücevher gibi eşyalar da almaya başladım. İçimdeki şehvet beni çalmaya itiyordu. Sokaklarda dolaşıp açık bir pencere arıyordum.”

“Açık bir pencere görünce heyecanlanıyor muydun?”

“Evet. Her zaman!”

“Kendini cinsel yönden başka türlü tatmin edemiyor musun? Pencereden girmen mi gerekiyor bunun için?”

“Hayır, kapıdan girsem de olur. (Heirens’in dudaklarında şeytansı bir gülümseme vardı) Başka türlü asla heyecanlanamam.”

“Bu, çalma veya cinsel dürtüyü ne kadar sıklıkla hissediyorsun?”

“Bu değişiyor. Bazen gün aşırı bazense haftada ya da ayda bir hissediyorum.”

Haziran 1942’de 13 yaşındayken, polis onu 50 soygun ve birkaç yangın hakkında bilgi almak için tutuklamıştı. Tutuklandığında yanında yazı otomatik bir 45’lik vardı. Polis, evdeki buzdolabının arkasında gizlenmiş iki silah daha buldu. Heirens dokuz evi soyduğunu ve 3500 dolarlık eşya ve nakit para çaldığını itiraf etti.

Yargıç onu, katolik kilisesinin özel olarak açtığı ‘Düzelme Okuluna’ gönderdi. Heirens orada liseyi okudu. Not ortalaması 80’nin üzerindeydi.

Çok sessiz ve ciddi idi. Kampüste yalnız dolaşmaktan zevk alırdı. Çok az arkadaşı vardı. Spora, özellikle takımlara ilgi duymuyordu.

1943 Haziranında evine geri döndü. O yaz, sütçü çocuk olarak çalıştı. Ama çok geçmeden, işlenen iki soygundan dolayı tutuklandı. Polis cebinde son birkaç haftadır soyulan dokuz evin, dokuz anahtarını buldu. Dağıtım yaparken anahtarları çaldığını, daha sonra eve gelip soygun yaptığını itiraf etti.

14 yaşında bir kez daha yargıç önüne çıktı. Ailesinin isteği üzerine yargıç onu suçlu çocukların gönderildiği Peru’daki St. Bede’s Akademi’sine gönderdi. Hocaları, “Derslerinde gayet iyiydi. Disiplin problemi yoktu. Ama güven sorunu vardı. Doğru dürüst arkadaşı yoktu” dediler.

1945 Temmuz’unda, St. Bede’s Akademisi’nden geldikten sonra başı dönmeye, dürtüleri onu rahatsız etmeye başladı. Sonunda bu dürtüler üç cinayet ve üç saldırıyla sonuçlandı.

“Baş ağrılarından söz edermisin Heirens?”

“Ne zaman soyma isteğine karşı gelsem başım aşırı derecede ağrımaya başlıyordu. Sanki bir rüya alemindeydim. Hiç bir şey hissetmiyordum, yalnız baş ağrısı..... Bu karanlık bir alemde kalıp sisleri itmeye benziyor.”

Tüm bu suçların nedeni anormal bir cinsel istekti. Cinsel istek bastırıldığında çalma isteği de ortadan kayboluyordu.

Soygun genelde boşalma ya da idrarla, ya da her ikisiyle de sonuçlanıyordu. Sonucu ya soyduğu evde ya da geri dönünce iç çamaşırında buluyordu. Eğer cinsel yönden doyuma ulaşırsa, evden hiçbir şey çalmadan gidiyordu.

Bayan Peterson’a saldırdığında orgazma ulaştı. Bu yüzden onu öldürmeden üniversitedeki odasına geri döndü.

Kendini cinsel yönden sadece soygunla tatmin edebiliyordu. Bir kızla normal bir ilişki yaşamak istese bile bunu yapamıyordu. Birkaç kere kendi kendini tatmin etmeye kalkmıştı ama bir sonuç alamamıştı.

Kadınlara hiç dokunmadığını söylemişti. Ama yine bir duygu bunalımı yaşadığı gün kadınların çıplak göğüslerine dokunduğunu ve bacaklarını okşadığını itiraf etti. “Ne zaman bunu yapsam kendimi aşırı derecede kötü hissediyor-

dum. Geceleri uyuyamıyordum.” Ne cinayet ne de soygun onun kendisini bu derece kötü hissetmesine neden oluyordu.

Daha önce, “Kadınlara hiç dokunmuyordum. Ama arasıra onları öpüyordum. Bunu ben istemiyordum. Onlar istiyordu.”

Doktor: “Eğer seks cinayet ve soygun arasında seçim yapmak zorunda kalsaydın hangisini elerdin? Hangisi sana daha iğrenç gözüküyor?”

“Seks ve cinayet”

“Peki seks ve cinayet arasından birini eleseydin?”

“Cinayet”

“Şimdi bize karşı dürüst ol. Bir kızın göğsüne ve bacağına dokunduktan sonra ağlayarak eve gittiğini ve geceyi sıkıntı ve pişmanlık içinde geçirdiğini söyledin, değil mi? Brown’u, Degnan’ı ve Ross’u öldürdükten sonra da ağladın mı? Degnan cinayetinden sona eve gidip iki kez kahvaltı ettin. Derslere hiçbir sıkıntı ve pişmanlık belirtisi göstermeden girdin değil mi?”

“Hayır. Hiç bir sıkıntım ve üzüntüm yoktu.”

“Öyleyse seks senin için insanları öldürmekten daha önemli. Sen ne dersin?”

“Hayır.”

“William, doktor seninle konuşurken sen doktorun söylediklerini başınla onaylıyordun. Ama buna rağmen hayır dedin. Neden?”

“Ben bunu her zaman yaparım. Cevabın olumlu ya da olumsuz olması farketmez.”

Raporda doktorlar: “Biz inanıyoruz ki William Heirens’in bilinç altı seksin cinayetten daha kötü olduğunu söylüyordu. Ama buna rağmen o seks yanıtını verdi.”

Doktorlar Heirens’a George hakkında sorular sordular. Heirens’in anlattığına göre George ilk olarak 1942’de soygunlara ilk başladığında ortaya çıkmış. İlk başlarda ona sadece görünürken sonraları onunla uzun konuşmalar yapmaya hatta onunla mektuplaşmaya başlamış.

“George ile ne hakkında konuşurdunuz?”

“Ne zaman bir yere gitmem gerekse ona nereye gittiğini sorardım. O da bana Ike’in aşağılarına derdi. Orada ne yapacaksın derdim. Bana bir şeyler alması gerektiğini söylerdi. Onun evde kalmasını isterdim. Sonra tartışmaya başladık. Birden başım korkunç derecede ağırmaya başladı. Onu ikna etmek için herşeyi yapardım ama o yine bir yolunu bulup dışarı çıkardı.”

“George geri geldiğinde ne yapardın.”

“George aslında beni korurdu. Bana mali destek verirdi. Sabah getirdiklerini saklarsam içinden istediğimi alıp kullanmama izin verirdi.”

“George’un fiziksel görünüşünü tarif edebilir misin?”

“O, 1.77 boyunda 70 kilo ağırlığında. Saçlarını arkaya tarayıp biryantiliyor. Esmer, çatık kaşlı biri.”

“Göz rengi ne?”

“Kırmızı”

“Seninle konuşurken sesi nasıl? Yüksek mi?”

“Ekolu berrak bir sesi var. Bir vadiden kanoyla geçilirken duyulan sese benziyor.”

“George ile yazıştığını söylemiştin değil mi?”

“Evet. Bana soygunlarını yazardı. Bir evi soymanın en güzel yolunun candan girmek olduğunu söylerdi. Güney Amerika’da ki tüm pislikleri, uyuşturucu kaçakçılığından beyaz kadın ticaretine kadar herşeyi bana anlatırdı.”

“Sen, ona nasıl yazıyordun?”

“Bazen ona ihtiyacım olan şeyleri yazardım. Genelde para isterdim. Ona önceden çekmeceye onun için bir mektup koyduğumu söylerdim. Bazen bana hemen cevap verirdi.”

“Senle ne yapacağız biz? Bir fikrin var mı?”

“Hiçbir şeyi umursamıyorum. George ile daha önce bir antlaşma yapmıştık. Eğer yakalanırsam hem kendimi hem de onu öldürecektim. Bu, onu korkutup kaçırmış olmalı.”

Gerçekten de Heirens yakalandıktan sonra üç kez intihara teşebbüs etmişti. Birincisinde yaralarını tekrardan deşerek, kan kaybından ölmeye niyetlendi. İkinci denemesinde bir kutu aspirin içti. Ama midesi kendisine ihanet edip içtiği aspirinleri geri çıkarttı. Üçüncü denemesinde ise kendini yatak çarşafıyla hücreesine asmaya kalkıştı. Fakat bu sefer de gardiyanlara yakalandı. Bunun üzerine gardiyanlar Heirens’ı daha güvenli bir odaya koydular.

Doktorlar incelemelerine devam ediyorlardı.

“Her üç cinayeti de kurbanlar seni gördüğü için işledin. Neden?”

“İçimdeki ses onları öldürmem gerektiğini söyledi. Soygun sırasında en küçük ses bile beni rahatsız ediyordu.

“Sese karşı duyarlı mısınız?”

“Hayır, bunu demek istemedim.”

“İnsanlar yapılmaması gereken bir şeyi yaparken yakalanınca genelde kaçmaya çalışır. Sen neden kaçmayı düşünmedin?”

“Bilmem.”

Heirens ne yaptıklarından ne de ailesine çektiirdiği acıdan dolayı pişmanlık duymuyordu.

“Degan ve Brown cinayetleri hakkında ne düşünüyorsun?”

“Hiçbir şey.”

“Ya Ross cinayeti hakkında.” Heirens aynısı der gibi omuzlarını silkti.

“Neden Hitler ve diğer Nazi liderlerinin fotoğraflarını saklıyorsun?”

“Özel bir sebebi yok.”

Halbuki polisin bulduğu bir defter bu soruyu daha iyi cevaplıyordu. “Niye bu dünyayı yönetemiyorum? Niye bu

şans hep büyük insanlara veriliyor? Niye benim de böyle bir şansım yok? Onların benden tek farkı onların nereden başlayacaklarını bilmeleri. Ben bilmiyorum. Öyle bir güce sahip olmak.... İnsanların benim için hayatlarını vermeleri... Böyle bir gücü ele geçirmenin kolay bir yolu olmalı.”

Laboratuar testleri ve fiziksel incelemeler Heirens’in normal olduğunu gösteriyordu. Tek anormallik vücuduna batırılan iğneleri algılamasındaki zayıflıktı. Cinsel organına batırılan iğneler dışındakilere tepki vermiyordu.

Tırnağına keskin bir iğne dört milimetreye kadar batırılınca hastada analjezik bir reaksiyon oluşuyor ve hiç bir acıya tepki vermiyordu. Heirens üzerinde deney yapan doktorlar, ilk başta hastanın corneal reflekslerinin zayıfladığını daha sonra ise reflekslerin tamamen yok olduğunu gözlemlediler. Göz kapağına batırılan bir iğne bile hastanın gözlerini kapatmasını sağlamıyordu. Baldırlara, asil kirisine ve testislere uygulanan baskıya rağmen hasta acıyı hissetmiyordu. Doktorlar sonunda bir karara vardı. Hastanın fenomeni spiral, diğer adıyla helicoiddi. Başka bir deyişle derin histerinin bir belirtisiydi.

Psikolojik testler, Heirens’in IQ’sunun normalin üzerinde, 110 olduğunu gösterdi. Ayrıca testler, Heirens’in ruhsal bozukluğu olmadığını ve depresyona girmediğini ispat etti. Doktorlar:

“Hasta ortalamanın üzerinde bir zekâyâ sahiptir. Ne akıl sağlığı ne de ruh sağlığı bozuktur. Sadece farklı bir cinsel anlayışı olduğu için duygusal olarak çok duyarlı ve rahatsız bir insandır.”

William George Heirens'in duruşması 4 Eylül 1946'da başladı. 400'den fazla insan mahkemenin beyaz binasını doldurdu. Suçlamalar iki gün sürdü. 29 suçlamanın üçü adam öldürmeye teşebbüs, üçü cinayet, diğerleri ise soygun ve hırsızlıktı. Sanık kısıp bir sesle, 17 yaşındanda ince bir sesle tüm suçlamaları kabul etti.

Savcı, mahkemeden onun bir daha hiç çıkamayacağı bir deliğe konulmasını istedi.

Söylemek istediği son birşeyi olup olmadığını sorulan Heirens:

“Yaptıklarım için üzgünüm. Ben bile yaptıklarına şaşırıyorum” dedi.

Mahkeme, onu işlediği suçlardan ve cinayetten dolayı ömür boyu hapse mahkûm etti.

Heirens'in bir daha seks problemi olmayacaktı. Çıktığında seksi düşünemeyecek kadar yaşlı olacaktı..... tabii çıkmayı başarabilirse.

DOKUZUNCU BÖLÜM

20. ASRIN EN KORKUNÇ KADINI

Burada anlatacağım tüyler ürpeticî olay, 1900 yılında Belle Sorenson adlı İskandinavya'lı bir kadının La Porte (Indiana) civarındaki bir çiftliğe yerleşmesiyle başlar. Yabancı kadın, yeni çiftliğinde bir erkek gibi çalışıyordu. Özellikle domuzları kesme mevsiminde, et satırını gayet maharetli kullanışı görülecek şeydi. Eşyalarını taşıyan hamalın söylediğine göre 130-150 kiloluk piyanoyu tek başına arabadan eve taşıyacak kadar da kuvvetliymiş.

Çirkin bir kadındı. Ona “güzel” diyebilmek hakikaten cinayet olurdu. 50 yaşlarında ve 100 kilo kadar vardı. Seyrek kum rengi saçları ile pek sevimsizdi.

Umumiyetle, somurtkan ve çirkin olmasına rağmen erkekleri cezbedici bir hususiyeti vardı.

La Porte'luların söylediklerine göre çiftliğe yerleştikten kısa bir zaman sonra Belle, Minneapolis'li Petker Gunness adlı, orta yaşlı bir çiftçiyle evlenmiş fakat ikinci kocası olan bu zavallı evlendiğinin üçüncü ayında görünmez bir kazaya kurban gitmişti.

Kadının evine girip çıkan erkekler hayli kalabalık ve hep değişik simalardı. La Porte'lular Belle'in şahsiyetini bir tarafa bırakıp, çiftlikle olup bitenleri merak etmeye başlamışlardı. İşçiler orada kesinlikle uzun süre barınamıyor, sürekli olarak değişiyordu. Gelenler yabancı olduklarından dolayı geldikleri gibi sessizce memleketten gidiyorlar, kimse bu işin sırrını çözemiyordu.. Yalnız, bunlardan Roy Lamphere adlı bir işçi çiftlikte iş bulmuştu. Roy, bir sır saklamakla beraber kimsenin dikkatini çekmiyordu. Komşulara göre, Belle ile aralarında Aberdeen'li Andrew Helgelein gelinceye kadar yakın bir arkadaşlık vardı, o kadar. Andrew'in ise kısa bir zaman sonra kaybolması kimsenin dikkatini çekmemişti. Böyle değişik simaların görünmesi ve kaybolması her zaman olan şeylerdendi.

1908 Nisanında Belle ve çiftliği birdenbire günün konusu oluverdi. Çıkan bir yangın sonucu çiftlik yerle bir olmuştu.

Enkaz arasında başsız bir kadın cesedi ile Belle'in yanarak ölen üç çocuğu bulundu. Kadının parmağında "S" markalı bir yüzük vardı. Belle'in soyadı bir zamanlar Sorenson olduğu için cesedin ona ait olduğu zannedildi. Evi ateşe ve-

ren kundakçının bulunmasında ise bütün deliller Roy Lamphere aleyhine idi.

Komşu çocuklardan biri, yangından biraz evvel Roy'un çiftlikten koşarak çıktığını görmüştü. Avukatı da, Belle'in çocuklarına veya onlar da hayatta bulunmadığı takdirde Washington'daki Norveç yetimhanesine 45 bin dolar bıraktığını, fakat vasiyetnamesini yazarken, Lamphere adlı bir deliden korktuğunu, zira kendisini öldürmeye teşebbüs etmiş olduğunu söylüyordu.

Bunlar, Roy'un katil ve kundakçılık suçu ile mahkûmiyeti alması için yeterliydi. Mahkemeye bu iş bitmiş gözüyle bakılabiliirdi. Aslında ise, aklın almayacağı, müthiş olay, bütün çıplaklığı ile ancak bundan sonra meydana çıkacaktı.

Mayıs başlarında La Porte'a gelen Asle Helgelein adlı bir adam polis müdürüne garip bir olay anlattı: Kardeşi Andrew, bir Norveç gazetesinde Belle Gunness adlı bir kadının evlenme ilânını okumuş, aralarında cereyan eden yazışma sonucu kadının isteği üzerine yanına 3000 dolar alarak evlenmek üzere Ocak ayında Aberdeen'den ayrılmıştı. Adamcağız, o günden beri kardeşinden bir cevap alamamış, Belle'e yazdığı mektup ise "Norveçe döndü" şeklinde cevaplandırılmıştı.

Tekrar bir mektupla Andrew'in dönmediğini yazınca, kadın, yanına mümkün olduğunca çok para alarak gelmesini, Andrew'i birlikte aramalarını teklif etmişti. Asle ise bu teklif üzerine değil de ancak gazetede yangını okuduktan sonra kalkıp gelmiş, bizzat araştırma yapmaya karar vermiş-

ti. Enkaz arasında ise kardeşine ait en ufak bir iz dahi bulamamıştı.

Yalnız, arka taraftaki yumşak bir toprak yığını Asle'in dikkatini çekti. İşçilerden biri, Belli'in emri ile aynı yerde daha önceleri birkaç kere toprağı kazmıştı. Toprak iyice kazılınca bir ceset meydana çıktı. İskeletleşen parmaklarda bir tutam kum rengi saç vardı. Bu bulgu korkunç olayın ilk ipucunu teşkil ediyordu. Ertesi gün kazıya devam edildi. Toprağın altından sekiz ceset daha çıkarıldı. Bir dokuzuncu da ambarda yapılan kazıda buundu. Cesetlerin sekizi erkek, bir tanesi ise 16 yaşlarında bir kıza aitti. Hepsi parça parça edilmiş ve çuvalların içine doldurulup, öyle gömülmüştü.

Etlerin artık çürümüş olması, cesetlerin kimliğinin teşhisini güçleştiriyordu. Polis müdürü değişik ipuçları bir araya getirerek olaya şöyle bir şekil verdi:

Herkes, Peter Gunness'in-zavallı kocanın - ölümünü hatırlıyordu. Andrew Helgelein gibi, o da evlenmek üzere La Porte'a gelmişti. Belle, kocasının hayatını sigortalamış. Bu işten kısa süre sonra adam ölmüştü. Belle'in ifadesine göre, adamın kafasına raftan sucuk makinesi düşmüştü. Diğer adamların kaybolmasını ise açıklamaya gerek bile görmemişti. Bunların bir kısmı işçi, bir kısmı da evlenmek üzere gelen zavallılardı. Belle, bunları kısa zamanda yok ediyor, ortada göze görünür bir ipucu bırakmıyordu. Kurbanlarının teker teker ortadan kalkmasıyla bankadaki hesabı da kabarıyordu. Uzun araştırmalardan sonra genç kızın cesedi teşhis edilebildi. Bu evlâtlıkları Jennie Olsen'di. 1906'da ise Belle, komşularına kızı California'daki bir okula gönderdiğini

söylemişti. Kızcağız herhalde, üvey annesinin marifetlerini öğrenmiş olacaktı ki, ortadan kalkmasına gerek görülüyordu.

Roy, bulunan kadına ait cesedin Belle'e ait olmadığını, çocukları öldüren ve çiftliği ateşe verenin bizzat Belle olduğunu iddia ediyordu.

Bu şüphe, Belle'in kızkardeşlerinin La Porte'a gelmeleriyle daha da kuvvet kazandı. Cesedin tekrar incelenmesi hakikaten Belle'e ait olmadığını gösterdi.

O, 25-30 kilo daha ağır, aynı zamanda daha uzun boylu idi. Ayrıca cesedin elleri, Belle'in kaba, bakımsız ellerine tezat teşkil edecek şekilde bakımlıydı.

Belle, 1860'da Norveç'te bir çiftlikle doğmuştu. Çocukken kanlı hikâyeler dinlemekten çok hoşlanırdı. Okulda, yaptığı bilek güreşlerinde bütün erkek çocuklarını yıldırması. Zalim ve egoist yaratılışı idi. Arkadaşlarının çoğu ondan nefret ediyordu.

1882'de Amerika'ya geldi. Sonra, Caroline adında bir kızı olan Mad Sorenson'la evlendi. Çok geçmeden çocukları oldu. Caroline geçirdiği bir hastalık sonucu ölünce çocuklara bakmak üzere Jennie Olsen'i evlâtlık aldılar.

Çok geçmeden Mad'da esrarengiz bir şekilde öldü. İlk önceleri zehirlenme ihtimali üzerinde durulduysa da bu, bir sonuç vermedi. Belle kocasının ölümü ile sigortadan aldığı paranın pek hayrını görmedi. Çok geçmeden evi yandı. Sigortadan aldığı 5000 dolarla Chicago'da bir tatlıcı dükkânı açtı. Garip bir tesadüf; bu sefer de dükkân yandı. Fakat sigorta sayesinde bu sefer yükünü tuttu. La Porte'daki çiftliği satın alarak seri cinayetler işlemeye başladı.

Olayın, bu şekilde, tamamen Belle aleyhine zincirleme gelişmesine rağmen Lamphere tahliye edilmedi. Çünkü, daha önce bildiklerini itiraf etmemesi suç ortağı olması ihtimalini kuvvetlendiriyordu. Bir tahmine göre cesetler bıçkı ile kesilmişti. Bu ise kasaplıktan bir marangozluk işiydi ve Lamphere de marangozdu. Fakat ortada ciddi bir delil yoktu. Roy, Belle ve çocuklarının öldürülmesi ile itham ediliyordu. Bir dişçi, Belle'i dişlerinden tanıyabileceğini söyleyerek enkaz arasında bulunan dişleri teşhis etti.

Roy tutuklandıktan iki yıl sonra sene hapishanede öldü ve sırlarını da birlikte götürdü.

Roy'a göre Belle, 42 erkekle beraber olmuş ve bunlardan hiçbiri kurtulamamıştı. Bizce meçhul olan diğer kurbanları belki de yakınlardaki bataklığın balçıkları içinde gömülüdür.

Suçlarını ne şekilde işlediği ayrıntılı olarak bilinmemekle beraber, kimilerine göre, kurbanlar önce kloroformla bayıltılıyor, sonra satırla kafataslarını parçalıyordu. Bazıları ise, uyurken öldürüldüğünü söylüyorlardı. Delil olarak da enkaz arasında bulunan hipnotizma kitapları gösteriliyordu.

Yangın gecesi, çiftlikte meydana gelen olaylar hâlâ meşhuldür. Dişçisinin teşhisine rağmen Belle'in hâlâ yaşadığına fakat izini kaybettirdiğine inananlar var.

Gerçek ne olursa olsun, kurmuş olduğu mekanizma, kaybolmasından sonra da etkisini göstermeye devam etti. Polis, bir yıl sonra Belle'e hitaben yazılmış bir mektubu aç-

tı. Wisconsin’li bir çiftçi, La Porte’a geleceğini haber veriyordu. Mektubun içinde bir de yangından hemen önce Belle’in gazeteye vermiş olduğu evlenme ilânı vardı:

“Indiana’da bir çiftlik sahibi güzel bir dul, iyi halli bir erkekle hayatını paylaşmak istiyor. İlgilenecek olan kimse bizzat gelmeyi düşünmüyorsa mektupla cevap vermesi rica olunur...”

ONUNCU BÖLÜM

CANAVAR EVİ

Kutsal Kısa Vadeli Evlilik zamanı geldi... Amin!

Sevgili dostlar, röntgenciler, kıskanç işbirlikçiler, pusuda bekleyen fesatçılar... Bugün, 20 Nisan 1997, Pazar günü, saat 04:07:12’de, şu görmüş olduğunuz medya yıldızı Eresian Elestria ile kâbuslarınızın yarattığı, Gainesville Canavarı’nı Kutsal Kısa Vadeli Evlilik bağıyla, önümüzdeki binyıl için biraraya getirmek üzere toplandık. (...) Şimdi el sıkışın ve “tamamdır; anlaştık,” deyin...

“Subgenius” kilisesinin rahibi uzun evlilik söylevini bitirdi ve gelin, diğer adıyla Eresia Elestria, yani ikinci sınıf bir Yunan tanrıçası olan Eris’in vücut bulmuş hali, nüfus kâğıdındaki ismiyle Bayan Sondra London, Gainesville Cana-

varı Danny Rolling ile evlendi. Yüzükler, Internet'e yüklendi ve çift, hastalıkta, sağlıkta, mutlu ve mutsuz anlarda, ölüm onları ayırına dek birbirlerine sadık kalacaklarına dair yemin etti. Ölüm aslında pek de uzak değildi. Damat, seri cinayetler işleyen psikopat bir katildi ve bir süredir Florida Eyalet Cezaevi'nde, idamını bekliyordu.

Kocam bir canavar!

Ama, Internet gezginlerini asıl şârsan haber ne Rolling'in cinayetlerini itiraf ettiği web sayfaları ne de kendini yeryüzüne inmiş bir tanrıça sanan Sondra London'ın bu psikopatla yaptığı sembolik evlilikti. Esas gürültü, Internet devî America On Line'ın (AOL) kendi bünyesindeki Sondra London'a ait websitesini kapatmaya karar vermesinden sonra koptu. Gerekçe açıktı: London, sitesinde aralarında siberkocası Danny Rolling'in de bulunduğu birkaç seri katilin "sanatsal çalışmalarına" yer veriyordu. bu katillerden biri, "Şen Surat" Keith Hunter Jesperson'dı. TIR şoförlüğü yaparken, 1995 Mart'ında, bir ay içinde sekiz kadını kaçırmış, ırzına geçmiş ve işkence altında öldürmüştü. Jesperson, Sondra London'ın websitesi aracılığıyla dünyanın beğenisine sunduğu kısa haberlerinde bu cinayetleri en ufak detayına kadar anlatıyor ve seri katil olmak isteyenlere yararlı ipuçları veriyordu. Dahası, kurbanlarından bahsederken, "çöp yığınları" terimini kullanıyordu. Bu, sıradan bir Internet gezgini için çok da özel bir durum değil. Ama, gezgin, Jesperson'ın California'daki evinden kaçırıp katlettiği 12 yaşındaki Polly Klaas'ın babası olunca işler değişiyor.

Yüreği hâlâ yanan Marc Klaas arkasına California Valisi'ni de alarak büyük bir boykot kampanyası başlattı. AOL ya bu siteyi kapatacak, ya da Klaas'ı destekleyenler AOL'u boykot edeceklerdi. İş büyüdü. Klaas, "İnternet dünyasının Coca Cola'sı" olma iddiasındaki AOL'un tahmin ettiğinden çok daha fazla destek buldu ve sonunda, 13 Eylül'de Sondra London'un sitesi AOL'den kaldırıldı. İşte asıl gürültü de bundan sonra koptu. Sitenin yasaklanması, Amerikalılar'ın pek övündükleri konuşma özgürlüğüne çok açık bir saldırı olarak algılandı. Sonuçta London, sansüre karşı çıkan en az 20 şirketten kendi bünyelerinde bir websitesi açma teklifi aldı. En uygununu kabul etti ve kısa bir ön çalışmadan sonra "AOL tarafından yasaklanan sayfalar" üstbaşlığıyla, tekrar siber-uzaya açıldı. Sansüre geçit yok!

Reuter'in bu konuyla ilgili ardarda geçtiği haberlerin özeti bu. Konu ilginç, ama London'ın bir gurup seri katille kurduğu bu yakın ilişkiye ne demeli? Hangi kadın en az 7 kişiyi katledip 4 üniversiteli kızın da ırzına geçen bu caniyeye, sembolik de olsa "kocam," diyebilir... Aslında buraya kadar okuduklarınız, Sondra London'ın cinayetler ve tecavüzler üzerine kurulmuş, aykırı yaşam hikâyesinin sadece bir kısmı. Buzdağının su altında kalan bölümünde ise, bakın neler var.

Mektup Arkadaşım bir canavar!

London, kendi kurduğu "Medya Kraliçesi" yayınevin-den 1990 yılında "Knockin' on Joe" adlı bir kitap çıkardı. Kitap, Carl Panzram, Gerard Schaefer, Otis Toole gibi dünya literatürüne geçmiş ünlü seri katiller üzerine derin ve ni-

telikli bir araştırma kitabıydı. Gainesville Canavarı Rolling, Florida Eyalet Cezaevi'nde bu kitabı okur ve 1992 yılının Haziran ayında, "Madam Sondra, Medya Kraliçesi..." adına bir mektup gönderir. Rolling o sıralarda silahlı soygun suçundan müebbet hapis cezasını çekmekte ve Gainesville cinayetleri ile ilgili dâvâsı da henüz sürmektedir. Canavar'ın yazdıkları ve kullandığı ağdalı dil London'ın ilgisini çekmeye yeter. Kısa süre içinde aralarındaki mektuplaşma giderek daha özel bir durum alır. Aynı yılın Noel'inde Danny ile Sondra birbirlerine âşık olduklarına karar verirler. Daha birbirlerini görmeden... İki sevgilinin ilk karşılaşmaları, ancak haftalar süren bir bürokrasi savaşından sonra gerçekleşir. Bu ilk karşılaşmada "müthiş bir elektriklenme ve güçlü bir cinsel çekim" yaşanır. "Mutlu çift," Şubat 1993'te nişanlandıklarını açıklarlar.

Ama uyanık Amerikan kamuoyu, Gainesville Canavarı kadar "iyi niyetli" değildir. Tam da nişan haberleri gazetelerde yayınlandığı sıralarda Danny, Gainesville'de 4 üniversite öğrencisinin ırzına geçtiğini ve onlarla birlikte bir erkek öğrenciyi daha öldürdüğünü itiraf edince, yerel basın Sondra'yı hikâyesini çalmak için Rolling'e âşık numarası yapmakla suçlar. Kimse aralarından bir kadının, korkunç cinayetler işleyen bir sapıkla, bilerek ve isteyerek evlenmesini kabul edemez. En mantıklı açıklama budur.

İlk aşkım bir canavar!

Oysa Sondra'nın hayat örgüsünde, mantıklı açıklamalara yer yok. Onunki, herkesin hayatının bir noktasında devreye giren "kör talihin" oyunlarından mümkün olduğunca faydalanma çabası.

Her kadın, hayatında en az bir kere, yanlış birilerine âşık olur. Sondra da bu yanlış 17 yaşındayken Gerard Schaefer'e âşık olarak yapar. İsmi tanıdınız mı? Tanımadıysanız, birkaç paragraf yukarı bakın... Schaefer, tüm zamanların en acımasız ve iğrenç seri katillerinden biri, 1967 yazında Sondra'nın ilk aşkı ve ilk erkeği olur. O sıralar ne Sondra'nın sahte tanrıçılığı ne de Gerard'ın iğrenç cinayetleri ufukta görünmez. Ama, küçük küçük ipuçları vardır. Sondra, Gerard'ın özellikle kadınlara ve hayvanlara yönelttiği vahşetinden ürker. Sadece günlük hayatta değil, sevişirken de zalimdir. Schaefer. kısa süre içinde ayrılırlar.

Ayrılıklarından beş yıl sonra, 22 Temmuz 1972'de Schaefer, kanun adına çalışan bir şerif yardımcısıyken, iki genç kızı kaçırıp ırzlarına geçmekten tutuklanır. İçeride altı ay kaldıktan sonra, "hafifletici sebepler"den serbest bırakılır ve ilk fırsatta iki genç kız daha kaçırıp bu sefer öldürür. Polis, bu iki cinayetle yakalanması arasında geçen süre içinde işlenen 34 faili meçhul genç kız cinayetinden de hâlâ Schaefer'i sorumlu buluyor. Schaefer'in iddialarına göre ise bu sayı, 80... Yine de kendisini bir "**seri katil**" olarak tanımlamaz Schaefer.

Bekâretini verdiği adamın korkunç bir katil olduğunu gazetelerden öğrenen Sondra, doğal olarak şok geçirir ancak, sonunda ya merakına ya da hırsına yenilip eski aşkına bir mektup yazar. "Beni hatırladın mı?" der mektubunda. Cerard'ın cevabı çabuk ve nettir: "Nasıl unuturum seni!" Bu, Sondra'nın hikâyesindeki, ikinci dönüm noktasıdır.

Grard Schaefer, suçbilimciler tarafından, bugüne kadar bilinen tüm caniler arasında en psikopatlarından biri olarak kabul ediliyor. Başvurduğu şiddetin boyutları insanı şaşkına çevirecek kadar büyük. Schaefer'in kurbanları genç kızlar. Katilin kızları tek tek değil, çift çift kaçırmaktan hoşlandığı biliniyor. Kızları kaçırdıktan sonra ıssız bir yere götürüp bağlıyor, çeşitli şekillerde tecavüz ve işkenceden geçirdikten sonra, aç, susuz bırakıp gidiyor. Aklına estiğinde dönüyor ve işkence seansları tekrar başlıyor. Bu seanslar bounca kızlara onları nasıl öldüreceğini en ince detayına kadar anlatıyor. En büyük zevki ise, kızları birbirine düşürüp, "Önce arkadaşımı öldür," diye yalvartmak... Kızları kazığa oturtarak ya da kemiklerini tek tek kırarak öldürdükten sonra, hatıra olarak serçe parmağı kemiklerini ya da dişlerini söküyor ve annesinin evindeki çocuk odasında saklıyor.

Schaefer'in insanın içini ürperten katliamları karşısında Sondra'nın bu kadar duyarsız kalması ilginç. Çünkü o, Schaefer'in cinayetlerini işlerken yaşadığı duyguların en yakın tanığıdır aslında. Yıllar süren mektuplaşma boyunca Schaefer, cezaevinde yazdığı tecavüz ve cinayet fantezilerini Sondra'ya yollar. London, bu hikâyelerden irkilmek şöyle dursun, onları bir kitap haline getirip yayınlanmaya karar verir. Sondra hikâyeleri koltuğunun altına alıp cezaevinin yolunu tutar. Schaefer'i yeteneği konusunda ikna etmek zor değildir. Medya Kraliçesi Yayınevi'nden çıkan kitap, **"Killer Fiction"** (Katilin Kurgusu), 1990 yılında 19 dolar fiyatla piyasaya verilir. Beş yıl sonra, Aralık 1995'de bir mahkûm Schaefer'i bıçaklayarak öldürür.

Ben canavar değilim!

Danny Rolling'in neden kafayı Sondra'ya taktığı açık, değil mi? Bir seri katilin temciliğini ancak onun kadar “birikim sahibi” bir insan yapabilir, Rolling'in anıları ancak Medya Kraliçesi Yayınları aracılığıyla basılabilirdi...

Rolling de Schaefer gibi korkunç cinayetlere imza atmış olmasına rağmen, çok daha yumuşak kalpli, hatta “sevecen” bir adam... Cinayetlerini onun gibi sorgusuz, sualsiz kabullenmiyor; pişmanlık duyuyor ve bu suçları kendine işletenin Gemini ve Ennad adındaki diğer iki kişiliği olduğunu savunuyor. Danny, tipik bir “parçalanmış kişilik” vakası. Ama o, özellikle Gemini'nin zaman zaman benliğini ele geçiren ve kendisine korkunç şeyler yaptıran, doğaüstü bir varlık olduğuna inanıyor.

Danny'nin gençliğindeki en baskın figür, babası. Anlaşılsız, başarısız, zalim, despot ve öfke dolu bir adam... Oğlunun ilk cinsel uyarılmalarını yaşadığı yıllarına kapkara bir gölge gibi düşüyor. Danny, Sondra'nın yayınevi aracılığıyla yayınlanan ***"Making Of A Serial killer"*** (Bir Seri Katilin Oluşumu) adlı kitabında babasından korku ve öfkeyle bahsediyor: “Çocukluğumdan ilk gençliğime geçerken, bazı olağandışı duygular yaşıyordum,” diyor, “bunları annemle konuşamayacağımı hissediyordum ama, babamın yanına yaklaşımdan da korkuyordum...”

İşte tam da bu sırada, bir okul arkadaşı Danny'e röntgenciliği öğretir. İki kafadar gizli gizli spor salonunun duşlarında yıkanan amigo kızları seyretmeye başlarlar ve tabii çok geçmeden yakalanırlar. Bu, zaten evde ezilen Danny'in

durumunu daha da kötüleştirir. Sınıfta, kantinde, okul bahçesinde herkes onun “pis bir röntgenci” olduğunu bilir. Evdeki güvensizlik duygusu, artık okula da taşınmıştır ve baskı, sonunda Danny’i isyana sürükler.

Hayatı boyunca röntgencilik alışkanlığından vazgeçemeyen Danny, içindeki şiddeti kusmak üzere orduya girer ancak uyuşturucu alışkanlığından dolayı atılır. Ailesinin zoruyla evlendirilir ama karısı frijit çıkınca röntgencilğe hız verir. Bu arada beyninde Ennad ve Gemini giderek güçlenmeye başlar. Kendi ifadesine göre Gemini’nin zorlamasıyla gerçekleştirdiği birkaç silâhlı soygundan sonra tutuklanarak cezaevine konur. Orada, zenci mahkûmlar tarafından iyice hırpalanır ve tecavüze uğramasına ramak kalır. Tekrar hürriyetine kavuştuğunda Ennad, Gemini’yi bastırmış, Danny’nin tecavüzcü kimliği ortaya çıkmıştır. Birkaç kere daha tutuklanır ve ya delil yetersizliğinden ya da hafifletici sebeplerden ötürü serbest kalır. Her serbest kalışında cinayetler, soygunlar ve tecavüzler birbirini izler.

Danny Rolling, kabarık suç dosyasına rağmen, tutkulu bir tecavüzcü sayılmaz. Aslında onun tecavüzleri, “kızın isteğinden biraz daha ileri gitmek” olarak da yorumlanabilir. Bir keresinde tecavüze yeltendiği kızın da ona katıldığı, hatta seviştikten sonra sigara içip sohbet ettikleri biliniyor. Onu Time ve Newsweek’e kapak yapan Gainesville cinayetlerini ise, yine işten kovulduğu bir zamanda, tamamen Gemini’nin etkisindeyken işlediğini anlatıyor.

Size bir canavar verelim!

Kendini sevecen, iyi yürekli, biraz kırık, biraz utangaç olarak tanımlayan Danny ile Medya Kraliçesi Sondra'nın aşkı gazetelere manşet olunca, Sondra kazandığı ünü bir kez daha ekmek kapısına çevirmeye karar verir. İnternet devri AOL'un müşterilerine ücretsiz sunduğu imkândan yararlanarak, yayınlarını ve nişanlısı Danny Rolling'in hikâye ve çizimlerini tanıtılabileceği bir websitesi kurar. Olaylar, bundan sonra çorap söküğü gibi gelişir. Önce "Şen Surat" Keith Hunter Jesperson, Sondra aracılığıyla Danny'e bir mektup göndererek onu, "gerçek bir katil" olmamakla suçlar. Ona göre gerçek bir katil, şu ya da bu bahaneyle değil, sadece öldürmek adına, sırf öldürmenin zevki için öldüren adamdır. Kendisini, "katliamın Guernica"sını yapan, seri katillerin Picasso'su, 300 kişinin katili Ted Bundy ile kıyaslar ve Rolling'i küçümser. Jesperson'a göre Sondra'nın websitesinde kendi hikâye ve çizimlerine de yer verilmelidir. Sondra bu fırsatı kaçırmaz ve sitesinin AOL'den kaldırılmasına neden olacak hikâye ve çizimleri yayınlar. Bu arada Rolling de Jesperson'a bir yanıt göndererek onu Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un yoluna davet eder. Rolling tövbe etmiş ve kutsal mahkeme önüne çıkacağı günü beklemektedir. Ona göre Jesperson da, idamına pek az süre kalan şu günlerde, kendini Tanrı'ya adanmıştır.

Öte yandan, "Eyaletler Arası Katil" lakabıyla tanınan bir başka canı, en az 5 kadının ırzına geçip öldüren Glen Rogers, Sondra'ya arayarak suçsuz olduğunun kanıtlanmasını ister. Sondra'nın tanımıyla, "çekici, yakışıklı ve güçlü bir kişiliğe sahip" olan Glen, kendini seri katillerin sözcülüğü-

ne adayan London'ın imkanlarını kullanarak aldığı idam cezalarından yakayı sıyırmayı plânlamaktadır.

Sondra'nın sahte tanrıçalık hikâyesine gelince... Bu yazının içine onu da katsaydım, derginin yanında özel bir “canavar evi” eki vermemiz gerekebilirdi. Yeni Dünya'nın artık sıradanlaşan çılgınlığı içinde Sondra gibileri ne ilk ne de son... Mühim olan ekmek teknesinin bir şekilde yürümesi. Meraklısı için adres, www.sondralondon.com.